

САБРИНА ДЖЕФРИС ПАДЕНИЕТО НА ВИКОНТА

Част 4 от „Хората на херцога“

Превод от английски: Мариана Христова, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, Февруари 1817

Доминик Мантън никога не бе очаквал, че ще прекара двайсетия си рожден ден в тайно надничане през отворените врати на терасата на балната зала на граф Блекбъро. Но трябваше да намери годеницата си Джейн Върнън, преди някой слуга да го изгони.

Тя влезе с пирует в полезрението му и дъхът му секна и се сви като оловна тежест в гърдите му. В украсената си с перли рокли тя сияеше така ярко на светлината на свещите, че го заслепи. Вирнатото ѝ луничаво носле, пълните ѝ червени устни, непокорните ѝ кестеняви къдрици бяха неповторими. И вече съвсем недостъпни.

По дяволите, той не можеше дори да потанцува с нея! Вместо това тя танцуваше с Едуин Барлоу, наследник на графа и близък приятел на семейството ѝ. Той беше сдържан както винаги и Джейн се опитваше да смекчи меланхолията му, като се показваше въодушевена, жизнерадостна и...

Млада. Толкова млада. Само на седемнайсет. Скоро щеше да навърши осемнайсет, но на Дом му се струваше, че двете години разлика помежду им са цели десет, сега, когато бе загубил всичко.

Едно русокосо и по-закръглено копие на Джейн ненадейно я скри от погледа му: госпожица Нанси Садлър, нейна братовчедка по майчина линия, която надникна през френските прозорци към терасата.

— Господин Мантън? — попита шепнешком тя. — Наистина ли сте вие? Защо не сте вътре?

Той отстъпи назад, за да може Нанси да се присъедини към него.

— Не ме поканиха.

— И защо?

Той изгледа подозрително дъщерята на богатия търговец.

— Защото обществото не може да понесе гледката на един обезнаследен, опозорен втори син без бъдеще.

Тя потръпна.

— О! Вярно. И така, как влязохте?

— Прескочих през оградата отзад.

Той погледна към залата, където Джейн и Едуин бяха довършили танца и сега се бяха присъединили към Самюъл-Барлоу, по-малкия брат на Едуин.

— Трябва да говоря насаме с Джейн. Тя упорито отказва да се видим.

— А вие какво очаквате? При последната ви среща се опитахте да я убедите да ви остави. Страхува се, че ако се видите пак, самият вие ще развалите годежа.

— Глупости! Трябва тя да го развали. Ако се откажа аз, това ще бъде ужасно за нея.

Една от характерните особености на доброто общество беше, че жената може да развали годеж, без да пострада особено. Но не и обратното. Ако го развалеше мъжът, хората винаги щяха да предполагат, че жената е извършила нещо ужасно, за да причини разрива. Дом не искаше репутацията на Джейн да бъде опетнена.

— Можете ли да я убедите да поговори с мен на четири очи? — попита той. — Тази тераса води към библиотеката. Мога да се срещна с нея там.

Ако някой можеше да убеди Джейн да стори нещо, това беше Нанси. Нейният баща беше вуйчо на Джейн и неин настойник, откакто остана сираче, и двете момичета бяха израснали заедно. А господин Садлър искаше да види годежа развален също толкова силно, колкото и Дом, макар че нито единият, нито другият бе успял да убеди Джейн в разумността на тази стъпка.

Този факт изпълваше една тайна частица от Дом с ликуване. Но онази част, която знаеше какво му предстои през следващите години, бе изпълнена с отчаяние.

Нанси поклати глава типично по момичешки.

— Навярно ще мога да я подведа да влезе в библиотеката, но няма да успеете да я накарате да ви зареже. Джейн ви обича.

Наистина го обичаше, поне дотолкова, доколкото можеше да обича едно момиче на нейната възраст. Единственото събитие, нарушило спокойния и сигурен живот, беше смъртта на родителите ѝ при удавяне, когато е била на осем. Семейство Садлър и даваше всичко, което поискаше, и тя изпитваше към тях огромна обич. За

разлика от родителите на Дом, вуйната и вуйчото на Джейн се бяха оженили по любов и нейната представа за брака беше идилична.

Дом обаче се бе устремил към ада — очакваше го продължителен период на несигурност, тежък труд и бедност. Как би могла любовта и към него да преодолее подобно препятствие?

Нанси го стрелна с раздразнен поглед.

— Мислех, че и вие я обичате.

Дом се скова. Разбира се, че я обичаше, още от мига, в който се срещнаха в една книжарница. Докато несъзнателно си тананикаше първите няколко такта от симфонията на Хайдн „Изненада“, някой от другата страна на лавицата с книги го откъсна от четивото му, като изтананика следващите няколко стиха.

Оказа се, че това е Джейн, която бе решила да си почине от безкрайните увеселения и балове на дебюта си. До този миг Дом никога не бе срещал човек със същата памет за музика като него. Или с ненаситния му интерес към симфониите. Или със склонността му да си тананика, докато чете. Никога не се бе натъквал на човек, който да обича и книгите, и хората. Тя го заплени веднага.

Дом започна да ухажва дъщерята на покойния барон с поредица от музикални вечеринки, опери и от време на време дори с поява на някой бал. Макар че тази глупава жена предпочиташе Бетовен пред Моцарт, той ѝ прости, защото тя не обръщаше внимание на много от неговите слабости. Не се интересуваше, че при него танцът е повече от прецизен, отколкото извиращ от сърцето, че невероятно точната му памет за музика и разговори е направо странна и дори че изгледите му за бъдещето не са най-обещаващите.

Беше съвсем ясно, че Джейн е колкото красива, толкова и луда. Което, разбира се, означаваше, че Дом поиска да се ожени за нея. Все още го искаше.

— Няма значение какво изпитвам аз към Джейн — отвърна той с мрачен глас. — Или дори какво изпитва тя към мен. Тя заслужава някого като наследника на Блекбъро, който може да ѝ осигури бъдеще.

— Не ставайте смешен! Джейн никога не е таяла романтични мисли по отношение на Едуин. Той е прекалено необщителен за нейния вкус. Освен това, за разлика от мен, Джейн би предпочела адвокат пред... — и Нанси изстена и млъкна. — Извинявайте. Забравих.

— Че вече нямам бъдеще като адвокат ли? — попита горчиво той. — Джейн може и да не копнее за графски син, но с абсолютна сигурност мога да ви потвърдя, че не иска за съпруг служител от Боу Стрийт Ранърс^[1].

Нанси го погледна раздразнено и отсече:

— Не разбирам защо ви трябваше да приемете работа в една толкова долна професия. Защо вместо това не живеете на кредит, докато брат ви се умилостиви и ви върне издръжката?

Дом преглътна ругатнята си. Както обикновено, Нанси виждаше света в розова светлина.

— Джордж никога няма да се умилостиви.

— Може би ще се умилостиви, ако поговорите разумно с него — настоя тя и посочи към едно място в балната зала. Дом видя, че брат му стои там, заобиколен от приятелите си. — Не с Джейн трябва да говорите насаме, а с него. Не знам какво точно се е случило помежду ви, но...

— Наистина не знаете — прекъсна я рязко той. — Джейн знае и това е достатъчно.

Е, поне за по-голямата част от случилото се знаеше. Имаше някои неща, за които не смееше да каже дори на нея.

— Тя казва, че Джордж се е държал лошо — настоя Нанси. — Затова, ако просто обясните на хората какво е направил, може би ще спрат да допускат, че вие сте извършили всички тези ужасни неща, които са предизвикали разрива помежду ви.

Пръстите му се свиха в юмруци.

— Какви например?

Нанси се изчерви.

— Не знам... че сте били прекалено близък с... любовницата на покойния си баща и незаконните му деца. Че Джордж не одобрявал, затова баща ви отказал да ви остави наследство.

Това беше лошо, но не толкова, колкото истината. На смъртното си легло бащата на Дом бе направил допълнение към завещанието си в присъствието на Джордж и техния полубрат Тристан Боно. Това бе разгневilo Джордж дотолкова, че бе изгорил завещанието в мига, в който баща им издъхна. А това бе разгневilo Тристан дотолкова, че той открадна коня, който му бе завещан в допълнението.

Затова Дом се озова в незавидната позиция да е принуден да защити Тристан от опита на Джордж да го обеси. Джордж го застави да избира: или да предаде Тристан на властите, или да загуби всичко.

Това не беше никакъв избор. Дом бе готов да го направи пак, само че като загуби всичко, той на практика загуби и Джейн. И дори и да направеше истината обществено достояние, това нямаше да промени този факт.

Защото Дом не можеше да докаже, че допълнението е било изгорено, но Джордж спокойно можеше да докаже кражбата на коня. За момента този негодник си мълчеше, но ако Дом нарушеше мълчанието си, Джордж просто щеше да си отмъсти, като намекне, че и Дом е замесен. Тогава покровителят на Дом, Джаксън Пинтър, нямаше да има друг избор, освен да уволни Дом от поста в редиците на Боу Стрийт Ранърс, който така великодушно му предложи. И тогава Дом щеше да остане не само без пари, а и без възможност да спечели такива.

Затова трябваше да се примири със слуховете, със загубата на общественото си положение, с липсата на бъдеще. И не можеше да направи нито едно проклето нещо, за да го предотврати. Освен да се погрижи на Джейн да не ѝ се наложи да се примирява със същото.

Вече бе изстрадал много, защото баща му и Джордж така и не постъпиха правилно. Отказваше да стане като тях.

— Точно заради тези слухове Джейн трябва да скъса с мен. Всички ще я сметнат за разумна. А моето положение няма да стане лошо, отколкото вече е.

— Може би ако просто си дадете време да си стъпите на краката. Точно сега не можете да се ожените за Джейн, дори да искате — напомни му Нанси. — Татко вече каза, че трябва да изчакате да навърши пълнолетие. А тогава...

— Тогава пак ще съм никой, да го вземат дяволите!

Нанси примигна.

Мили боже, новият му живот вече бе започнал да го променя. Един джентълмен никога не ругаеше в присъствието на дама.

— Извинете ме — продължи той, — но вие очевидно не разбирате що за бъдеще ме очаква. За четири месеца на Боу Стрийт спечелих само двайсет лири...

Тя ахна. За нея двајсет лири навярно представляваха само две седмици джобни пари.

— С шейсет лири на година едва ще мога да живея аз — продължи той, — камо ли да храня жена и семейство.

— Но със зестрата на Джейн...

— Според завещанието на баща ѝ, ако преди да навърши трийсет и пет години, се омъжи за човек, който не е състоятелен джентълмен, парите ще отидат при някакъв неин братовчед. Само след тази възраст ще може да разполага със състоянието си без ограничения.

— Вие сте джентъл... — започна Нанси, усети се и млъкна. — Е, във всеки случай сте роден и възпитан като състоятелен джентълмен. А и бащата на Джейн написа това завещание, за да я предпази от зестрогонци.

— В очите на обществото аз съм зестрогонец. Нямам какво да предложа на една богата наследница, тя обаче може да ми предложи всичко.

По лицето на Нанси премина тревога.

— Татко знае, че не е така.

— Това няма значение. Той вече обясни, че завещанието му връзва ръцете. Ако сега се ожена за нея, тя ще загуби състоянието си. С моите жалки доходи едва ще можем да оцелеем. И това ако допуснем, че постигна успехи в новата си професия — нещо, което съвсем не е сигурно. Дори и да постигна, никога няма да мога да си позволя прислуга или карета. Нито едно от удобствата, с които е свикнала. — Гласът му стана мрачен. — Няма да има посещения в операта, нито концерти, нито пиано, на което да свири.

Странно, но от целия му предишен живот точно това му липсваше най-много — лесният му достъп до великолепна музика. Сега бе принуден да поглъща всички мелодии, които стигаха до улицата от салоните на Мейфеър.

Нанси започна да дъвче долната си устна.

— Джейн наистина обича сонатите.

— И валсовете, и шотландските танци. Ако се омъжи за мен, това означава край на танците. Няма да може да ходи на балове. Ще трябва изцяло да напусне обществото.

— Какъв ужас! — промълви Нанси и хвърли тревожен поглед през отворените врати към балната зала. — Но тя ще може да идва на

увеселения в нашата къща.

— Където приятелите ѝ ще се преструват, че не я познават? Наистина ли мислите, че родителите ви ще поканят на прием съпругата на един служител на Боу Стрийт и ще рискуват да станат прицел на какви ли не слухове? Вие готова ли сте да си бъбрите весело с Джейн пред обожателите си с ясното съзнание, че като ви виждат с нея, това намалява собствените ви шансове да си намерите добра партия?

Нанси пребледня ужасно. Очевидно тази мисъл изобщо не и беше хрумвала.

— Ами... аз... аз... не знам.

— И то ако допуснем, че тя ще има време да ви посещава — продължи студено Дом, без да отслабва натиска си. Ако успееш да убеди Нанси, тя може би щеше да убеди Джейн. — Без прислуга Джейн ще трябва лично да поддържа дома ни, нещо, което не е правила нито един ден през целия си живот.

— Мили боже, вярно! Макар че има...

— Аз ще отсъствам дни наред. Ще бъда зает с разследвания, докато тя ще бъде отблъсната от доброто общество и ще стои сама в единствената ми стая в „Спитълфийлдс“.

При самата мисъл неговата прекрасна Джейн да живее в този бедняшки квартал сърцето му се смразяваше от ужас.

— А какво ще стане, ако загина, докато гоня някой престъпник?

— Всемогъщи небеса, работата ви наистина ли е толкова опасна?

— Много повече, отколкото си мислите.

Много повече, отколкото и той очакваше.

— И ако умра, тя ще остане сама, обедняла и отхвърлена, без никого, към когото да може да се обърне.

— Тя би мразила такъв живот. — Нанси изглеждаше сломена. — Но аз никога няма да изоставя Джейн!

— Така ли? Ами ако бъдещият ви съпруг не пожелае да прибере в дома си вашата бедна родственица? Ако по това време баща ви вече не е сред живите? Никой не може да предвиди какво ще се случи.

— Престанете! От вашата уста всичко звучи толкова ужасно!

— Защото наистина е ужасно — прикова я той с пронизващ поглед. — Единственото, което ме очаква, са години, през които със

зъби и нокти ще се боря да стигна до положение, при което ще мога да си позволя съпруга.

— О, Дом! — простена Нанси.

— Ако реши да чака, докато се стабилизирам достатъчно финансово, за да се ожена за нея, ще чака дълго време. А ако не успея, ще е пожертвала младостта си напразно.

Той погледна покрай нея към Едуин Барлоу и видя, че синът на графа каза нещо, което накара Джейн да се усмихне. Дом потисна лишения от всякакъв разум порив да се приближи към тях и да удари наследника на Блекбъро право в носа.

— Но ако ме изостави, тогава целият свят е пред нея. Зестрата ѝ е такава, че ще изкуши всеки един джентълмен, а дружелюбният ѝ характер, добротата ѝ...

Господи! Как да понесе мисълта, че ще я загуби, а някой друг ще я спечели?

Стисна зъби. По-добре това, отколкото да гледа как годините на тежък живот и тревоги за него я съсипват. Или още по-лошо, да види как започва да го мрази, задето я е откъснал от всичко, което обича. Да гледа как суровият им живот помрачава светлината в очите ѝ, изцежда жизнеността от лицето ѝ.

Не, трябваше да се откаже от нея сега, когато още можеше. Когато тя бе достатъчно млада да намери някого друго. Това бе единственият начин.

— Нима не виждате? Тя трябва да се омъжи за човек като наследника на Блекбъро — човек с бъдеще пред себе си. Или дори за брат му. Барлоу е курсант във флота, нали така?

— Да — потвърди Нанси и погледът и се плъзна с възхищение по униформата на Самюъл Барлоу. — Но тя и за него няма да се омъжи. Няма да се откаже от вас, при това не само защото ви обича. Вече ми каза, че според нея би било безчестно да ви изостави само защото преживявате тежки времена. Това би било в противоречие с принципите ѝ.

Дом добре познаваше принципите на Джейн, защото и той изповядваше същите. Но нейните не бяха изковани в жестокия огън на опита. За разлика от неговите.

— Трябва да има някакъв начин да я убедя.

— Ще трябва да се проявите като мъж с ужасен характер — крадец или убиец... или прелюбодеец, което е глупаво, защото не сте женен.

В ума му започна да се прокрадва една грозна мисъл.

— Няма нужда да съм женен, за да предам доверието на Джейн. Ако си помисли, че поддържам интимни отношения с друга жена...

— Доминик Мантън! Не смейте дори да предлагате такова ужасно нещо!

— Но ще свърши работа, нали?

— Така предполагам.

Тя тревожно сбърчи чело.

— Какво искате да кажете, че ще тръгнете с някое леко момиче?

— Разбира се, че не! — отговори нетърпеливо Дом. — Освен ако Джейн не види със собствените си очи, че влизам в бордей, което няма да мога да уредя, тя никога няма да повярва на каквито и да било слухове за такава история. Прекалено добре ме познава.

Нанси изсумтя.

— Лично аз се съмнявам да повярва и на слуховете, че сте тръгнали да лудувате с някоя почтена жена.

— Ако го види със собствените си очи, ще трябва да повярва.

Той хвърли кос поглед към Нанси.

— Ако Джейн действително ме види как притеснявам с ухажванията си някоя богата наследница, може да я убедим да повярва, че съм достатъчно отчаян да започна да преследвам жена с пари.

— Но как ще може да ви види с някоя богата наследница, когато вие вече дори не се появявате в обществото?

Дом впери поглед в Нанси.

— Ще трябва да бъде наследница, която да е наясно с плана. Която разбира какво се опитвам да постигна и знае колко е важно да успея.

Нанси забеляза погледа му и замръзна.

— Аз?

Доминик кимна кратко и тя възкликна:

— О, не, Дом, никога не бих могла да... Джейн никога няма да ми прости!

— Ще ви прости, ако си помисли, че се опитвам да ви целуна против волята ви. Ако се съпротивлявате. Можем да изкараме нещата

така, сякаш съм ви изненадал и се опитвам да ви прелъстя.

— Не! — отсече Нанси и впери поглед в балната зала. Долната и устна трепереше. — Не, това ще я съсипе.

Сърцето му се сви от болка, но той безжалостно я пренебрегна.

— Известно време ще бъде... наранена. Но ще го преодолее. Ще изрича какви ли не обиди по мой адрес, а вие ще подклаждате яростта и със своята собствена ярост и накрая тя ще реши, че без мен ще ѝ е по-добре.

— Всемогъщи боже, Дом! Няма ли друг начин?

— Поне аз не виждам. Трябва да използваме непоклатимите принципи на Джейн срещу самата нея. За нейно добро е.

— Не ми се вярва тя да го възприеме по този начин — измърмори Нанси.

— Вие обаче нали го възприемате?

Тя въздъхна.

— Да. Но въпреки това няма да е лесно. Ще трябва някой да ми помогне. Джейн ще заподозре нещо, ако ѝ кажа да дойде при мен в библиотеката, а после ви види как ме целувате там.

— Така е. Но когото и да намерите, ще трябва да е някой, който да не въвлича никого друго в тази история. Нали не искаме неволно да дадем повод за слухове, които да съсипят вашата репутация. Когото и да изберете, трябва да запази истината в тайна, след като всичко приключи, иначе всичко ще е било напразно.

Нанси започна да кръстосва терасата.

— Самюъл Барлоу ще свърши работа. Той ме харесва — така поне казва. Не че му вярвам.

Тя махна пренебрежително с ръка — жест, който напълно противоречеше на кокетната и усмивка.

— Той е закоравял флиртаджия.

По всеобщо мнение и тя самата беше такава. Дом я погледна изпитателно.

— Да не би да се надявате, че ще се ожени за вас?

— Всемогъщи боже, не! — възкликна тя, но смехът и звучеше изкуствено. — Самюъл е само на осемнайсет. Не е готов за свое семейство. А и можете ли да си ме представите омъжена за моряк, когото да виждам само от време на време? В никакъв случай! Искам

съпруг, който да ме превърне в най-обожаваната жена в Лондон, а не в някоя мръсна каюткомпания.

— Много разумно.

И абсолютно повърхностно, макар че не беше изненадващо. Бащата на Нанси разполагаше с купища пари и всички те щяха да останат за нея. Тя с лекота можеше да си намери съпруг с висок ранг. Нямахше защо да се омъжва за обикновен курсант.

— Мислите ли, че Барлоу ще ни помогне? — попита Дом.

— Разбира се. Мога да го накарам да направи каквото пожелае — увери го тя и стана сериозна. — Ако сте сигурен, имам предвид.

Дом огледа балната зала — търсеше Джейн. Сега тя стоеше сама и барабанеше с пръсти по една маса по начин, който категорично не подхождаше на една изискана дама. Дом на практика можеше да чуе ритъма, да го усети в кръвта си по същия начин, по който усещаше нея.

По лицето ѝ премина нежна разсеяна усмивка, онази, която винаги го озаряваше, когато слушаше непозната музика и която бе толкова позната на Дом, че го прободеше дълбоко в сърцето. Можеше ли наистина да го стори? Да я накара да го намрази? Да го изключи завинаги от живота си?

— Дом? — настоя Нанси. — Това ли искате наистина?

Той си наложи да стане безчувствен към болката.

— Не. — Никога нямаше да го поиска. — Но трябва да го сторя.

Един час по-късно Джейн Върнън остана учудена, когато Самюъл Барлоу я покани на танц. Макар че брат му Едуин и сестра му Ивет и бяха близки приятели, Самюъл рядко ѝ обръщаше внимание — той флиртуваше само с Нанси.

Джейн нямаше нищо против. Беше свикнала по-голямата и братовчедка постоянно да я засенчва — златистите къдрици, пищната гръд и безупречната кожа на Нанси неизменно завладяваха всеки мъж, който я доближеше.

Не че Джейн бе останала съвсем незабелязана. И през нейния живот минаха един-двама обожатели въпреки отчайващо многобройните и лунички и неуправляемата червена коса. Но край Нанси се чувстваше като глинено гърне редом с изящна ваза от „Уеджууд“.

Преди да срещне Дом.

При мисълта за красивия ѝ годеник пулсът на Джейн се ускори. Той я смяташе за произведение на „Уеджууд“. Може и да беше мълчалив и загадъчен, но когато я зърнеше, очите му се озаряваха. Една жена винаги можеше да вярва на погледа на мъж. Макар че напоследък...

Напоследък всичко представляваше проблем. След като го лишиха от наследството му, Дом се затвори в себе си. Не спираше да говори как сега Джейн била прекалено добра за него, как щяла да загуби всичко, ако се оженят.

Проклет да е баща ѝ и това негово глупаво завещание! Проклет да е и вуйчо Хорас, задето смяташе да го приложи на практика. Целият живот на Джейн се диктуваше от правилата! Не я интересуваше дали Дом ще трябва да работи. Не я интересуваше и дали тя ще трябва да работи.

Вече бе научила от вуйна си много неща за ръководенето на домакинство и когато тя се разболееше, Джейн беше тази, която се нагърбваше със задълженията ѝ. Двамата с Дом непременно щяха да се справят, дори да трябваше да живеят в мансарда, стига само да бъдеха заедно!

Разбира се, щеше да е по-добре, ако Дом можеше да продължи учението си и да стане адвокат, но Джейн бе готова да понесе всичко, за да бъде с него. Само ако успееше да накара този твърдоглав мъж да повярва в думите ѝ! Той само се тревожеше!

Това беше единствената причина, поради която се опита да я убеди да го остави. Единствената. Джейн беше сигурна в това.

Тя прогони от ума си всички сенки на съмнения и се съсредоточи върху партньора си.

— Това валсът на Детинген ли е?

— Откъде да знам? — намръщи се Самюъл. — Всички тези танци ми звучат еднакво.

Клетият Самюъл нямаше сърце. Всъщност и в душата на Едуин зееше голяма дупка. Само душата на Дом беше самото съвършенство.

— Тази вечер си много намусен — каза Джейн. — Да не си решил да вземаш пример от Едуин? Или с Нанси пак сте във война?

— Ние кога сме били в мир? — попита Самюъл, забеляза любопитния ѝ поглед и лицето му стана безизразно. — Това няма

нищо общо с нея. Просто съм разстроен от нещо, което се случи в залата преди малко. И не мога да реша дали да ти разкажа за това.

— Защо да не ми разкажеш? — усмихна се сияйно Джейн. — Мисля, че аз съм най-дискретният човек, когото познаваш.

— Това, което ме притеснява, не е дискретността ти.

Докато двамата се въртяха в стъпките на танца, той понижи глас:

— Ти знаеше ли, че годеникът ти е тук?

— Какво? Къде?

Тя потърси с поглед Дом, но не го видя никъде в залата. С неговия ръст непременно щеше да изпъква.

— Не е в балната зала — помогна и Самюъл. — Това е трудната част. Видях го как се промъква тайно в библиотеката.

Защо, за бога, да се промъква... О, да! Той нямаше покана. Все пак Джейн се сещаше само за една причина, поради която Дом би направил усилие да проникне на място, където не беше желан.

Сърцето ѝ подскочи.

— Предполагам, той те е помолил да му помогнеш да се срещне с мен.

Не спираше да се надява, че ако успее да остане настрана от Дом достатъчно дълго време, този глупчо ще се откаже от намеренията си да я накара да развали годежа. Но това стоеше настрана я убиваше. Не беше го виждала от седмици насам и до болка копнееше поне да го зърне.

— Всъщност не — отвърна Самюъл с равен глас. — Изобщо не се зарадва да ме види. Всъщност ме помоли да не ти казвам, че е тук.

Колко странно! Дом не беше от потайните. По гърба ѝ пропълзя студена тръпка на предчувствие. Какво ли можеше да е намислил? И защо не искаше тя да узнава за това?

— Каза ли защо? — попита Нанси.

— Досетих се, че има среща с някого, макар че той отрече.

Джейн огледа балната зала. Кого го нямаше? Трябваше да е някой неин приятел или роднина, някой, когото Дом се опитваше да убеди да говори с нея, може би вуйчо и или вуйна и или...

Нанси! В залата нямаше и следа от Нанси.

Кръвта ѝ кипна. Значи Дом бе намислил да забърка братовчедка и в този свой план да развали годежа им? Това вече беше прекалено!

Стига толкова глупости! Джейн щеше да обясни пределно ясно на този глупав мъж, че го обича, каквото и да го очаква в бъдеще.

Тя напусна площадката по средата на танца и се отправи към библиотеката.

Самюъл забърза след нея.

— Стига! Просто забрави, че съм ти казал каквото и да било.

Но опитът му да я спре беше доста вял.

— Как ли не!

Тя заобиколи една група джентълмени, за да стигне до коридора, и зърна брата на Дом, Джордж Мантън, новия виконт Ратмур.

Този негодник! За всичко беше виновен Джордж. Тъй като така и не каза пред хората нито дума за случилото се, Джейн подозираше, че се срамува от поведението си. За съжаление горд мъж като него никога нямаше да признае грешката си.

Може би трябваше някой да го подбутне. Трябваше да види точно в какво положение е поставил брат си. Тогава може би щеше да промени решението си, да възстанови издръжката на Дом и да плати, за да може брат му да се дипломира като адвокат. Това щеше да реши проблемите им по-добре от всяко друго средство.

Заслужаваше си да опита, нали така? А и това може би щеше да е единствената и възможност да събере двамата мъже в една и съща стая.

Тя се спря пред виконта. Приятелите му млъкнаха и започнаха да се подбутват с лакът, а Негово благородие се обърна и я видя.

— Госпожице Върнън — поздрави я той с хладно кимване.

Самюъл се приближи към нея и изсъска:

— Какво правиш?

Без да му обръща внимание, тя се обърна към брата на Дом:

— Много бих желала да поговоря с вас насаме, сър. Бихте ли ме придружили в библиотеката?

Останалите господа си зашепнаха и Джейн чу, че някои се подхилкват, но това не я интересуваше. Ако просто можеше да събере Дом и неговия отчужден брат, можеше да накара Негово благородие да прояви здрав разум и да поправи отношенията им.

Джордж я погледна заинтересувано, а после ѝ се усмихна с онази очарователна усмивка, от която на повечето и връстнички краката им се подкосяваха в пантофките.

— За мен ще бъде удоволствие — каза той и ѝ предложи ръката си.

Джейн сметна дружелюбността му за положителен признак, затова, когато Самюъл измърмори: „Джейн, трябва да говоря с теб незабавно“, тя сграбчи ръката на Мантън и рече:

— Благодаря ви, господин Барлоу, но ще поговорим по-късно.

Веднага щом двамата останаха насаме в коридора, Джордж каза:

— Струва ми се, че се досещам за какво става въпрос, госпожице Върнън.

— Моля ви, сър! Бих предпочела да поговорим на някое наистина уединено място.

Той я стрелна с пронизващ поглед.

— Така ли?

Спря се пред вратата на библиотеката и каза:

— Е, добре, ето че стигнахме.

Той отвори вратата и Джейн влезе вътре, очаквайки да завари Дом и Нанси потънали в задълбочен разговор. Вместо това ги зърна в другия край на помещението. Силуетите им се очертаваха на светлината на огъня, вплетени в интимна прегръдка.

Джейн се закова на място с такава бързина, че виконтът се блъсна в нея. Не, това не можеше да бъдат те! Това беше абсурдно! Дом никога не би... Нанси никога...

Едната фигура се откъсна от другата и изсъска:

— Престанете, Дом! Вие не знаете какво правите!

Нанси. Мили боже!

Стомахът на Джейн започна да кипи. Не! Не бе възможно това да се случва! Сигурно не беше разбрала нещо.

Само че не можеше да изтълкува погрешно факта, че Дом посегна към кръста на Нанси, за да я придърпа обратно в прегръдките си.

— Много добре знам какво правя.

Звукът на гласа му ненадейно направи всичко истинско. Прекалено истинско. Започна да ѝ се вие свят. Всеки момент щеше да припадне.

— Вие се интересувате само от парите ми! — възрази Нанси. — Знам, че тази, която наистина искате, е Джейн.

— Не е вярно. Ние с вас се разбираме много добре, не смятате ли? — попита Дом и наклони глава към нея. — Позволете ми да ви покажа точно колко добре.

В библиотеката се разнесе шум от плесница, която се стовари върху бузата му, и Нанси се изтръгна от прегръдките му. Полезрението на Джейн започна да се стеснява, а стаята — да се върти. Нанси тръгна към вратата, но когато видя братовчедка си, застанала там, се спря.

— О! Тъъ... това не е... не е каквото изглежда.

— Така ли? — попита провлечено Джордж. — Защото на мен ми се струва, че брат ми зарязва годеницата си заради по-богата наследница.

Зашеметена и неспособна да проговори, Джейн погледна към Дом. Само ако успееше да види очите му, щеше да разбере какво изпитва той.

Дом обаче избягна погледа и. Вместо това изгледа кръвнишки Джордж.

— Това изобщо не те засяга, братко. И се кълна, че ако се опиташ да накърниш репутацията на госпожица Садлър, като споменеш и една дума за случилото се.

— Не смятам да говоря за това с когото и да било — прекъсна го Джордж и се поклони на Нанси. — Тайната на прекрасната госпожица Садлър е на сигурно място.

Тайната на Нанси? Репутацията на Нанси? Това ли беше единственото, от което се интересуваха Дом и брат му? Дом дори не се опитваше да обясни, че е невинен. Просто стоеше вдървено и все още избягваше погледа ѝ — сигурно доказателство за вината му.

Джейн преглътна жлъчката, която се надигаше в гърлото и.

— Какво, по дяволите, става, Дом? Ние сме сгодени!

Той стоеше скован като бастун.

— Предполагам, че онова дрънкало Барлоу ти е казало, че съм дошъл.

В гласа му имаше студенина, която я прониза чак до сърцето. Напомни ѝ за начина, по който баща и говореше на майка ѝ.

Сега, когато бе прекалено късно, Джейн си спомни, че Самюъл се опита да я спре, че не искаше да ѝ казва за идването на Дом.

По шията и изби червенина и запълзя нагоре по бузите и.

— Значи наистина си дошъл, за да ухажваш Нанси? — промълви Джейн и потисна нуждата да повърне. — Ти не си мъжът, за когото те смятах.

Господи, дори не можеше да го срази с някоя умна забележка! Щеше да ѝ прилошее тук, в библиотеката, пред всички тях! Това щеше да бъде най-голямото възможно унижение.

„Не бива да повръщам, не бива да повръщам!“ Думите кънтяха в главата и, тя се обърна, мина покрай Джордж и излезе в коридора.

— Чакай, Джейн! — извика братовчедка и след нея, но Джейн само поклати глава и продължи да тича.

Докато се отдалечаваше от библиотеката, чу отсечения глас на Дом:

— Оставете я да си върви.

Това беше последната от дългата поредица обиди. Стомахът ѝ кипна и Джейн притисна ръка към устата си. Като се молеше никой да не я види, преди да стигне до тоалетната, тя тръгна, олюлявайки се, по коридора към стълбището.

Дом. Мили боже, Дом! Той не беше неин. И никога не е бил, нали така? Очевидно бе предположила, че оживените им разговори означават повече, отколкото значеха всъщност. Нима си бе въобразила онзи Дом, в когото се влюби? Сигурно. Навярно бе изградила образа му въз основа на разговорите, които никога не се провеждаха без присъствието на компаньонка, и на няколко танца.

През цялото това време си мислеше, че Дом се опитва да я накара да развали годежа им от някаква благородна загриженост за нея, а той всъщност се бе стремил към свободата да ухажва богата наследница, чието състояние не беше обвързано с условията на такова глупаво завещание. Както и някоя по-красива от нея.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Тя влезе, препъвайки се, в тоалетната. Беше вярвала в него. Дори когато вуйчо Хорас я предупреди, че няма да даде благословията си за брака им, тя не му обърна внимание — продължи да вярва в доброто сърце на Дом, в добродетелите му, в предаността му. И защо? За да я направи на глупачка.

Никога повече нямаше да повярва на някой двуличен мъж, който реди поредица от лъжи и ѝ казва, че я обича безумно. Никога повече

нямаше да заяви, че състоянието и общественото положение не означават нищо за истинската любов.

Защото очевидно истинската любов бе най-голямата лъжа на този свят.

[1] Първата професионална полицейска част в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Имението Уинбъро в Йоркшир, Май 1829

Четири дни след пристигането си за увеселението по случай Петдесетница Дом ровеше в чекмеджетата на бюрото в кабинета на своя полубрат. Къде, по дяволите, държеше Тристан восъка за подпечатване на писма? До момента бе намерил един нож за отваряне на писма, някаква лента, седемнайсет пера, започнал да загнива кисел бонбон, купчина хартия и един дантелен жартierer, но нито следа от восък.

Дори не искаше да си помисля за причината за присъствието на жартiera. Самата мисъл за Тристан и новата снаха на Дом, Зоуи, заети с... нещо върху бюрото го караше да се чувства като някой воайор.

Точно след като затръшна най-горното чекмедже на мястото му, видя восъка, сложен прибрано до мастилницата върху бюрото. Проклятие, точно пред очите му! Очевидно започваше да си загубва ума.

Дом се отпусна на стола. За всичко беше виновна Джейн. Сега, след смъртта на Джордж, Дом щеше да наследи титлата на семейство Ратмур и трябваше да се съсредоточи върху завръщането си в Ратмур Парк, където щеше да отиде още днес, и опитите си да го изправи на крака. Вместо това мислите му бяха обсебени от Джейн.

Това беше направо смешно. Сега двамата не означаваха нищо един за друг. Той със сигурност не означаваше нищо за нея. След като повече от дванайсет години остана неомъжена, тя най-накрая се реши и се сгоди за Едуин Барлоу, новоизпечения граф Блекбъро.

Скоро щеше да стане недостъпна за Дом завинаги и той не можеше да промени това. Не искаше да го променя. С този период от живота му беше приключено завинаги, както и трябваше. Сега той беше остарял и помъдрял, както и загрубял, а тя все още беше богата наследница. Нямаха нищо общо помежду си. Бяха различни хора.

И може би, ако си го повтаряше достатъчно често, най-накрая щеше да го повярва. Трябваше да го повярва. Трябваше по някакъв

начин да я прогони от мислите си.

— Зоуи иска да знае дали ще дойдеш с нас на службата в тяхната църква в града.

Дом вдигна глава толкова бързо, че едва не събори аргановата лампа.

— Проклятие, Лизет, не се промъквай така зад гърба ми!

Неговата полусестра отметна назад черните си къдрици и се приближи към бюрото.

— Не обвинявай мен, ако главата ти се рее в облаците. Поне пет минути стоях тук и те чаках да ме забележиш, а ти мърмореше, ругаеше и се мръщеше.

— Извинявай. Просто съм малко... разсеян, това е всичко.

Тя изпръхтя пренебрежително.

— Така ли му казваш? А аз си мислех, че си просто груб.

— Виж, Лизет...

— На празненството вчера дори за миг не спря да се мръщиш! Не знам защо изобщо си направи труда да пътуваш цели два часа от крайбрежието за това увеселение. Дори Тристан забеляза колко си кисел, а това си е сериозно постижение, защото той има очи само за Зоуи.

Дом изсумтя. За нищо на света не бе очаквал неговият полубрат да се влюби. Особено пък така зрелищно.

— Учудвам се, че двамата със Зоуи изобщо помнят, че съществуваме, при цялото това гукане — каза той и я погледна с присвити очи. — Макар че вие с Макс сте почти толкова зле.

— Боже господи, надявам се, че не! Нали вече сме родители. Трябва да демонстрираме поне някакво благоприличие.

Тя прибра зад ухото си едно изплъзнало се кичурче.

— Макар че това е трудна задача, защото на Макс му харесва, когато проявявам известно... неблагоприличие.

— Всемогъщи боже, не искам дори да мисля за това! — отвърна раздражено Дом. — Престани да говориш как точно те харесва Макс.

— Защо? Защото това те кара да се чувстваш самотен?

— Защото си ми сестра.

— Сам си си виновен, задето си самотен — отсече Лизет, без да обръща внимание на отговора му. — Джейн ти е точно под носа, в Ратмур Парк, докато прави компания на Нанси, а вместо да се

възползваш от случая и да започнеш да я ухажваш, ти се криеш тук, в имението на брат ни.

— Не се крия — отговори хладно той, макар че може би се криеше. — Освен това защо да ухажвам Джейн? Тя е сгодена за друг. И ако си спомняш, тя ме изостави, а не обратното.

— Ти така казваш.

Това го накара да млъкне.

— Какво си мислиш, че лъжа ли?

— Мисля, че жената, с която се запознах на празненството по случай годиша ви преди години беше толкова влюбена в теб, че не би те изоставила само защото си загубил общественото положение и състоянието си. А това означава, че си направил нещо, за да я прогониш.

Проклятие! Лизет се опитваше да измъкне информация, както винаги. И беше неприятно близо до истината.

В нощта на онзи проклет бал, когато подлъга Джейн да скъса с него, Лизет и Тристан вече бяха избягали във Франция, за да се спасят от гнева на Джордж. Така че единственото, което знаеше сестра му за случилото се, бяха изводите, които си бе направила въз основа на клюките.

Дом не беше такъв глупак, че да признае истината пред нея и Тристан. Разберяха ли, никога нямаше да го оставят на мира. Вече бяха говорили за Джейн по-често, отколкото можеше да понесе.

— Това не променя факта, че Джейн е сгодена за друг.

Лизет въздъхна с видимо раздражение. Очевидно се бе надявала да чуе обяснение. Би трябвало да знае, че няма да стане.

— Така че дори да исках да ухажвам Джейн — продължи Дом, — виждаш, че не бих могъл.

— Тя обаче май не бърза да се омъжи за този свой годеник — настоя Лизет, необезпокоена от фактите. — Долята при Нанси почти на минутата след смъртта на Джордж.

— За да прави компания на вдовицата на Джордж. Мнението ми за нея много би паднало, ако не се беше опитала да утеши братовчедка си.

— Не се прави на глупак, Дом! Не ти подхожда. Тя дойде, защото отчаяно иска да те види, преди да се омъжи за човек, за когото със сигурност знае, че не е за нея.

— Отчаяно ли? Не бих казал. Отседнала е при Нанси във вдовишката къща на цяла миля от основната сграда и откакто е дошла, не съм я срещал нито веднъж.

— Несъмнено си положил големи усилия да не я срещнеш.

Той не се хвана на въдицата ѝ и изражението на Лизет стана замислено.

— Как е Нанси, между другото?

— Откъде да знам, по дяволите? Нали току-що ти казах, че не съм ги виждал.

— Надявам се, че разбираш колко грубо се държиш. Трябва да ги посещаваш поне от време на време. Да покажеш, че не таиш лоши чувства към Нанси.

— Лоши чувства ли? Ти луда ли си? — възкликна той и я погледна подозрително. — Нанси не се интересува какви чувства тая към нея. Несъмнено ненавижда и мен, и Тристан. Джордж умря заради нас.

— Джордж щеше да убие и двама ви!

— Незначителна подробност, на която тя несъмнено няма да обърне внимание, предвид факта, че Джордж е мъртъв — каза сухо той.

— Винаги ми се е струвало странно, че двамата изобщо се ожениха. Искам да кажа, ако Джордж се е опитвал да ти отмъсти, задето помогна на Тристан, защо просто не е започнал да ухажва Джейн?

Защото Джордж бе повярвал в това, което бе видял онази нощ на бала — че Дом иска Нанси заради парите ѝ. Затова, както винаги изпълнен с ненавист към Дом, Джордж бе решил той самият да я спечели. Несъмнено точно това бе възнамерявала Нанси, когато по някакъв начин бе успяла да подреди нещата така, че когато Джейн ги видя заедно, Джордж да бъде с нея.

Макар че в крайна сметка развоят не се бе оказал толкова хубав, колкото бе очаквала Нанси. Не бе възможно Джордж да е бил особено добър съпруг, дори за жена, повърхностна и безкритична като братовчедката на Джейн.

Дом се облегна назад и склочи ръце върху корема си.

— Джордж не е започнал да ухажва Джейн точно защото е знаел, че след начина, по който ме остави без пукната пара, Джейн никога

няма да се омъжи за него. А и Нанси беше от жените, които му допадаха повече — хубава, но повърхностна и податлива.

— Все пак дори и тя е заслужавала нещо по-добро. А сега е вдовица, задължена на същия човек, когото съпругът ѝ ненавиждаше. Слава богу, че Джейн е с нея и ще и помогне да преодолее този удар.

— Да, слава богу — съгласи се Дом разсеяно.

И слава богу, че очевидно Джейн бе сметнала Нанси за невинна в онази случка в библиотеката преди години. Измамата на Дом поне не я бе разделила с жената, която ѝ бе почти като сестра.

Макар че понякога се дразнеше от лекотата, с която Джейн повярва на лъжата му. От това как незабавно го прие за безскрупулен зестрогонец. Разбира се, неговата цел беше точно това, но все пак този факт го беше жегнал.

Защото беше негодник, който искаше и вълкът да е сит, и агнето цяло.

— И така — попита го повторно Лизет, — ще дойдеш ли с нас на службата?

Слава богу, че инквизиторският разпит за Джейн бе приключил.

— Боя се, че няма. Веднага щом подпечатам този документ, който двамата с Макс ще върнете на Виктор и който му прехвърля управлението на „Мантън Инвестигейшънс“, се връщам в Ратмур Парк.

Изправи се на стола и се наведе над документите на бюрото.

— Още не съм уредил въпроса с онези арендатори, които Джордж е тормозил. Трябва да стигнем до някакво споразумение за това, как да получат справедлива компенсация, без имението да се разори, затова утре сутрин имам среща с тях.

— А тази спешна среща има ли нещо общо с Нанси? Съществува ли възможност да видиш Джейн?

Мили боже, Лизет беше като струйка вода, която дълбае безспир камъка капка след капка, докато най-накрая поддаде.

Дом се съсредоточи върху разтапянето на восъка върху пергамента.

Джейн до края на дните си.

Толкова за усилията му да я прогони от мислите си.

— Аха! Ето защо си толкова кисел — изпухтя Лизет. — Държиш се невъзможно, заклевам се! Готов си да оставиш единствената жена,

която си обичал, да се омъжи за друг, макар че сега разполагаш с всичко необходимо, за да издържаш съпруга. За човек, който се е изправял пред крадци и убийци, без да трепне, си голям страхливец, Дом.

С мрачно изражение на лицето той притисна пръстена с печат върху восъка. Лизет никога нямаше да разбере. Някога Джейн може и да беше негова, но сега го презираше и това беше положението. Дори ако и разкриеше истината за онази нощ, бяха прекарали разделени толкова години, че каквото и да бе изпитвала към него, то очевидно бе умряло.

В противен случай нямаше да се съгласи да се омъжи за Блекбъро. Дом най-добре от всички знаеше, че Джейн не би се сгодила за мъж, когото не обича.

Когато брат ѝ не отговори на нападките и, погледът на Лизет стана лукав.

— Знаеш ли, трябва лично да занесеш този документ в Лондон. Сигурна съм, че Виктор има стотици въпроси за управлението на агенцията. А и още не си видял малкия Юджийн. Знаем, че той ще се радва да се запознае с вуйчо си Дом.

Този очевиден опит за манипулация го накара да се подсмихне.

— Съмнявам се, че малкият Юджийн се радва на каквото и да било, освен на сукането и на сменянето на пелените си. На колко месеца е той, на два? Вече научи ли се да сяде?

Лизет го изглежда страшно.

— Понякога си толкова... толкова...

— Практичен?

— Безчувствен. Той е първият ти племенник. Не искаш ли да го видиш?

Защо, за да си спомни за всичко, което бе загубил заради Джордж ли? Не. Макар че предполагаше, че накрая ще му се наложи.

— С удоволствие ще посетя малкия Юджийн, след като порасне достатъчно, за да разбере кой съм. Но утре имам среща, така че не мога да хукна към Лондон.

Той потупа документа на бюрото.

— Ще се погрижиш ли Макс да го получи, преди да тръгнете?

Сестра му го изглежда убийствено, завъртя се на пета и се запъти към вратата.

— Няма ли да ме целунеш за довиждане? — провикна се Дом след нея. — Няколко седмици сигурно няма да се видим.

— Глупавите мъже, които не знаят кое е добре за тях, не заслужават целувка за довиждане — отсече Лизет, без да спира.

Заядливият ѝ тон го накара да се ухили.

— Аз май трябва да се радвам, че не ме буташ към Джейн с иглите си за бродирание.

Тя се спря и го изгледа с вдигнати вежди.

— Това ще свърши ли работа?

Мили боже, можеше да го направи като едното нищо.

— Не. И не се сърди. Аз съм си много добре.

— Лъжец такъв! Всеки може да види, че изобщо не си добре.

Понякога Дом се плашеше от мисълта колко добре го познава тя.

— Във всеки случай поне съм доволен. Наследих имението, което не очаквах да получа някога. Какво повече мога да искам?

— Съпруга. Деца. Щастие.

— Тези три неща невинаги вървят заедно, скъпо мое момиче.

— Особено когато дори не се опитваш да се сдобиеш с първото.

— Лизет, откажи се — каза тихо Дом. — Колкото и да ми се сърдиш, това няма да промени миналото.

Тя изруга.

— Твърдоглавието ти ме разочарова, сдържаността ти ме поставя в безизходица, а фактът, че приемаш това абсурдно положение с Джейн, ме озадачава.

Очевидно бе забелязала, че брат ѝ стисна зъби, защото изражението и се смекчи.

— Но не ти се сърдя. Никога не бих могла да ти се разсърдя.

Върна се обратно и го целуна по бузата.

— Ето. Това трябва да го докаже.

Усмихна му се с обич и добави:

— Внимавай да не се преработваш, нали така?

— Няма — излъга той.

Изчака сестра му да излезе, а после отиде до прозореца и проследи с поглед семейството, което излизаше от къщата. Лизет не разбираше, че за него работата беше удоволствие. Това му помагаше да не мисли за „това абсурдно положение с Джейн“.

Пред очите му изплува образът на бившата му годеница, така, както изглеждаше преди няколко месеца. Остана стъписан, когато се натъкна на нея на вечеринката, устроена от бащата на Зоуи. Виждаше я едва за втори път през всички тези години след раздялата им, като при това първия път беше за толкова кратко, че едва си даде сметка за присъствието и, когато тя изчезна.

На вечеринката обаче не беше така.

Дом така и не успя да откъсне погледа си от прекрасното видение, което представляваше Джейн в синя вечерна рокля. През времето, откакто се бяха разделили, тя се бе наляла точно толкова, колкото да се сдобие с по-пищни извивки. Обвити в скъп атлас, тези извивки изглеждаха много съблазнителни.

С огромно усилие на волята успя да задържи погледа си върху лицето ѝ. Особено след като кафявите ѝ очи го стрелнаха яростно. Стори му се, че от онази ужасна нощ в Блекбъро не се бе случило нищо.

Дом беше очаквал, че с времето гневът ѝ ще изчезне, но погледът ѝ бе разпален, думите — хладни, а тонът ѝ — смесица от снизходителност и неизречени значения, които той не можа да разгадае. Изтърпя срещата само като възприе маниера си на детектив — придаде си вид на човек спокоен, непоколебим и винаги уверен в положението си.

Но загадъчният ѝ коментар как се била уморила да чака животът ѝ да започне го стресна. Все още го стряскаше. По дяволите, какво имаше предвид? Не бе възможно да е чакала него, не и след всичко случило се.

Думите ѝ го преследваха месеци наред. Защото ако наистина го бе чакала през всички тези години...

Боже господи! Каква нелепа мисъл! Джейн не го беше чакала. А дори и да беше, това нямаше значение. Дом не можеше да започне да я ухажва отново, дори и тя да приемеше.

Той бе прекарал първите си две години на Боу Стрийт зает със задачата да се докаже. Следващите няколко, в годините на политически вълнения, представляваха безкрайна поредица от мисии за Джаксън Пинтър и от време на време дори за лорд Рейвънсууд, заместник-секретар в Министерството на вътрешните работи — тайни, опасни мисии.

Дом погали белега, прорязващ дясната му буза. По-опасни, отколкото си бе представял.

В паметта му тези години се размиваха и сливаха. Но те му бяха спечелили уважението на колегите му в Боу Стрийт Ранърс и възможност за по-привлекателни случаи. Беше спестил достатъчно, за да основе „Мантън Инвестигейшънс“. А после трябваше да се изправи пред нови предизвикателства. Всичко това му бе попречило да започне отново с Джейн.

„Голям си страхливец, Дом!“

Той стисна зъби. Това не беше страх, съвсем не. Проклятие, той беше зает! И прекалено добре разбираше колко дълбоко бе наранил Джейн. Не искаше да рискува пак да направи същото.

Сега тя беше сгодена и това беше краят. Затова той щеше да я остави в миналото — да остави тази част от живота си в миналото — и да се научи да бъде щастлив с това, което имаше. Все пак то беше повече, отколкото бе очаквал.

След като взе това решение, Дом се върна зад бюрото. Надраска бърза бележка за Макс, сложи я върху документа за Виктор и притисна и двете с преспапието. После почисти след себе си и тръгна към вратата. Малко по-рано беше наредил да повикат екипажа му, така че чантата му сигурно вече беше натоварена. Трябваше само да...

— Ако ви кажа името си — обади се един болезнено познат глас от фойето, — обещавайте ли да накарате лорд Ратмур да дойде да говори с мен? А не да ме залъгвате с някакви глупости, че не бил тук? Знаем, че е тук. Видях файтона му отпред. И е много важно да говоря с него.

Стомахът на Дом се сви. Как бе възможно? Какво търсеше тя тук?

— Разбирам, госпожо — отговори икономът, докато Дом бързаше към тях, — но щом въпросът е толкова спешен, защо не ми кажете кое име да оповестя.

— Всичко е наред — намеси се Дом. — Познавам госпожица Върнън.

Джейн се стресна и хубавите ѝ очи се разшириха, когато го зърна. Днес носеше костюм за езда от пурпурна вълна, стеснен в кръста, издут на хълбоците и подчертаващ по великолепен начин

всичките и извивки. Изглеждаше раздразнена, разрошена от вятъра и толкова красива, че дъхът му секна.

Бог да му е на помощ!

— Трябва незабавно да говоря с вас — каза Джейн, погледна крадешком към иконома и добави: — Насаме.

Дом кимна и ѝ направи знак да мине пред него през една отворена врата по-нататък по коридора. В мига, в който влязоха, му се прииска да бе избрал друга стая. На фона на златната и червена коприна Джейн изглеждаше така прекрасна, че кръвта му закипя.

— По дяволите, какво правиш тук?

Тя повдигна вежда.

— И аз много се радвам да те видя.

Проклятие, той не искаше да прозвучи раздразнено!

— Извинявай. Просто съм учуден, че си още в Йоркшир. Предполагах, че вече си на път към Лондон. Нямаше ли онзи ден да си тръгваш с пощенския кораб?

— Пролетните дъждове отнесоха моста на пътя към Хъл и трябваше да се върна в Ратмур Парк.

В погледа ѝ проблесна нещо, което Дом не успя да разтълкува.

— Не знаех, че толкова внимателно следиш програмата ми.

Вечно проклятие! Той не искаше да издава, че е така.

— Следя внимателно всичко свързано с имението ми и хората, за които отговарям — отвърна Доминик, без гласът му да издава никакво неудобство. — Което включва и посетителите във вдовишката къща.

Чувството, което се изписа на лицето ѝ, разочарование ли беше? Не, не беше възможно.

— Разбирам — каза тя с по-студен тон. — Жалко, че през последните два дни така и не се отби там. Защото, докато те нямаше, един от хората, „за които отговаряш“, е изчезнал.

— Кой?

— Нанси. Според прислужниците се е качила сама в пощенската карета за Йорк, за да посети своята пралеля госпожа Пач веднага след като аз тръгнах към Хъл. Нанси им каза, че ще отсъства само един ден, но още не се е върнала.

Дом изпусна дъха, който досега бе задържал. Това ли беше всичко?

— Йорк е само на половин ден път от Ратмур Парк. Нанси навярно е решила да остане там за ден-два с леля си и понеже е предполагала, че вече си на път към Лондон, не си е направила труда да съобщи на никого в имението.

— Всъщност е съобщила. Точно писмото ѝ до икономката, което пристигна късно вечерта в деня на заминаването ѝ, ме тревожи.

Джейн протегна съобщението към него и Дом се приближи достатъчно, за да го вземе, което за нещастие бе достатъчно близо, за да вдъхне аромата на лавандула, който се излъчваше от нея. Господи, защо след всички тези години Джейн все още трябваше да употребява лавандулов парфюм? Той събуди спомени за прекалено кратките им целувки в беседката зад къщата на вуйчо ѝ, целувките, за които Дом отказваше да мисли през всички тези години на раздяла.

Той решително се отдръпна, така че да не усеща аромата ѝ, и се насили да насочи вниманието си към писмото. Очевидно Джейн смяташе, че има причина за тревога, макар че Дом не можеше да си представи защо. Тя навярно дори нямаше да е разбрала, че Нанси я няма, ако не беше изпуснала пощенския си кораб до Лондон.

Един поглед към писмото му бе достатъчен, за да го запомни. Това бе част от особената му дарба да запомня думи и образи от пръв поглед. После и го върна.

— Това само доказва, че изобщо не е изчезнала. Пише, че е решила да отиде до Бат заедно с пралея си.

— Да, но не е вярно!

Ситуацията ставаше все по-озадачаваща с всяка изминала минута.

— Откъде знаеш?

— Защото изпратих куриер до госпожа Пач и попитах дали Нанси иска камериерката ѝ да отиде с тях и ето какъв отговор получих рано тази сутрин.

С рязко движение Джейн извади от джоба на костюма си второ писмо и го протегна към него. То се отличаваше с формалност, която не присъстваше в писмото на Нанси.

Скъпа госпожице Върнън,

Вярвам, че е станало някакво недоразумение. Не съм имала удоволствието да се видя с моята скъпа Нанси още отпреди кончината на съпруга ѝ. Тя не е тук и двете не сме правили никакви планове да пътуваме където и да било. Възможно ли е да сте ме сбъркали с някоя друга нейна роднина?

Ако мога да ви помогна с още нещо във връзка с този въпрос, съобщете ми. Много ще се радвам да ви видя при следващото ви посещение в Йорк.

Искрено ваша:

госпожа Лесли Пач

По гърба му пропълзя тръпка на безпокойство.

— Дявол да го вземе!

— Точно така. Нали прочете писмото на Нанси! Тя изрично споменава за своята пралеля в Йорк.

— Една от тях със сигурност лъже.

— Да — съгласи се Джейн с тон, който издаваше чисто раздражение, — но каква причина може да има госпожа Пач да прибегне до лъжа? Доколкото разбирам, Нанси я посещава от години. Те са много близки.

— И какво правят, когато Нанси ходи там? — попита Дом, влизайки с лекота в ролята си на детектив, макар че бяха минали месеци, откакто за последен път разследва нещо друго, освен въпроса кои реколти виреят най-добре в йоркширската почва.

— Не знам — отвърна Джейн и потропна нетърпеливо с крак. Очевидно нямаше представа от детективски техники. — Клюкарстват. Говорят си за кучетата си — двете имат общо седем. Един слуга май спомена, че ходели да пазаруват заедно. Според него Джордж насърчавал посещенията на Нанси там, докато бил жив. Дори ѝ позволявал да използва каретата. Точно затова е толкова странно, че този път е тръгнала с пощенската карета.

— Не е имала избор — изтъкна Дом. — Аз взех файтона и предполагам, че ти си взела семейната карета, за да отидеш в Хъл в деня на заминаването и.

— Да, но защо просто не е изчакала и да тръгне към Йорк след твоето връщане или това на семейната карета? Всъщност защо просто не е слязла от пощенската карета в селото, за да вземе файтона от теб? Нанси не обича да е в тясна близост с много хора, така че защо ще иска да пътува чак до Йорк с пощенската карета? Ако е ставало въпрос само за пазаруване, не е имало причина да бърза.

— Може би е имало нещо повече. Ти каза, че е тръгнала без камериерката си. Често ли го прави?

— Мисля, че не, но камериерката ѝ, Мередит, си взе отпуск за известно време, за да се грижи за болния си баща в Лондон, а сегашната камериерка не работи при нея от толкова дълго, за да я е придружавала при тези посещения. Не знам за пътуванията до Йорк нищо от първа ръка, защото докато бях в Ратмур Парк, Нанси не е предприемала такова, със или без мен.

Колко интересно!

— Защо?

— Откъде да знам, по дяволите?

Защо неговите съвършено логични въпроси предизвикваха у Джейн гняв? Тя го изглежда така, сякаш беше слабоумен.

— Но не разбираш ли? — продължи Джейн. — Това пътуване очевидно е различно. Тръгнала е с пощенската карета и без камериерката си. В писмото ѝ до прислугата за предполагаемия ѝ престой в Бат не се споменава, че иска да ѝ занесат дрехи. Или да ѝ доведат кучетата ѝ.

— Ти си очаквала да вземе кучетата си?

— Със сигурност. Нанси никога не ги оставя у дома дни наред. Ходят с нея навсякъде — в Лондон, в Брайтън, където и да отиде. Ако не друго, поне щеше да спомене за тях в писмото си. Фактът, че не го е направила, ме тревожи.

Дом я погледна внимателно.

— И така, какво се опитваш да ми кажеш, Джейн?

— На братовчедка ми сигурно и се е случило нещо ужасно. Очевидно е претърпяла някакъв инцидент по пътя отгук до Йорк.

— А после е написала писмо, в което лъже, че е заминала за Бат? Джейн изпуктя раздражено.

— Писмото сигурно е фалшифицирано, не виждаш ли? Нанси не може да си съчини такава история от нищото. Не е способна да

прибегне до такава лъжа.

Дом си прехапа езика, за да не признае, че преди дванайсет години Нанси се оказа повече от способна да прибегне до лъжа. Джейн обаче не го знаеше и сега не беше моментът да ѝ го казва. Първо трябваше да я убеди, че тревогата ѝ е неоснователна.

— Имаш ли някаква причина да мислиш, че писмото е фалшифицирано? — попита той. — В почерка има ли нещо, което ти се струва подозрително?

— Не с просто око, но...

— Значи предполагаш, че опитен фалшификатор се е научил да имитира почерка на Нанси достатъчно добре, за да заблуди собствената ѝ братовчедка.

През очите ѝ премина израз на отчаяние.

— Възможно е, нали?

— Възможно? Да. Вероятно? Не.

— Защо? Постоянно чета във вестниците за похитители!

— Да, и те си имат причини за действията си — отговори Дом и прибегна до това, което обикновено действаше с разумни хора, чиято паника им пречеше да мислят трезво: най-елементарна логика. — Каква причина би имал някой похитител да изпрати фалшифицирано писмо?

Джейн скръсти ръце на гърдите си.

— За да забави всеки, който може да се притесни, когато Нанси не се върне. Трябвало е да отклони възможните преследвачи от следите си.

Дом и се усмихна едва-едва.

— Този загадъчен похитител вече е разполагал с цял ден преднина. По времето, когато прислужниците биха се притеснили достатъчно, за да тръгнат след нея към Йорк, вече е можел да бъде в друго графство. Така че защо да измисля някаква история, че щяла да пътува до Бат?

— Не знам! — извика Джейн и по бузите и разцъфтя очарователна розовина. — За съжаление в образованието ми го нямаше предмета да мисля като похитител.

— В моето го имаше. Аз разреших някои от случаите, за които си чела във вестниците.

Тя се намръщи и Дом смекчи тона си.

— Не това е начинът, по който действат престъпниците. Когато един мъж отвлече жена, обикновено причината е една от следните три: да избяга с нея, за да се оженят тайно, да ѝ се натрапи със сила или да получи откуп за нея.

Устните на Джейн започнаха да стават опасно тънки, но Дом продължи, като отмяташе причините една по една на пръстите си.

— В първия случай Нанси може да се омъжи за когото пожелае, така че няма причина да пише подвеждащи писма. Във втория той просто ще я принуди. Пак няма причина за подвеждащи писма. В последния и най-рядък случай, който ти май обмисляш, единственото писмо, което би изпратил той, е искане за откуп. Получила ли си такова писмо?

— Още не — отговори тя навъсено.

Очевидно не беше привърженик на простата логика.

— Обикновено похитителите не изпращат първо фалшифицирани писма с почерка на жертвата, а после и искане за откуп. Искат да всеят в сърцата на семейството страх, а не объркване.

Джейн издаде напред брадичката си.

— Започвам да си припомням колко превзет можеш да бъдеш.

Дом я измери със студен поглед.

— Аз разсъждавам логично. Ти просто не харесваш моята логика.

— Защото не спираш да задълбаваш какво не може да се е случило. Аз искам да чуя какво може да се е случило.

— Добре. Вместо да си въобразяваш разни престъпления, може би трябва да обмислиш възможността Нанси просто да е искала да се откъсне от всичко. Все пак току-що загуби съпруга си.

— Звучи така, сякаш е забравила къде го е сложила, вместо че е бил убит от твоя полубрат.

Тялото на Дом се стегна и Джейн изруга раздражено.

— Осъзнавам, че Тристан просто се е защитавал. Ако някой изобщо знае колко злобен може да бъде Джордж, това съм аз. Аз просто...

— ... си ми сърдита, защото ти казвам това, което не искаш да чуеш.

Тя се приближи към него и в очите и проблесна мрачен огън.

— И какво точно е то? Твоята теория, че Нанси просто е искала да се откъсне от всичко? Това защо би трябвало да ме притеснява? Освен ако не намекваш, че е искала да избяга от мен.

— В никакъв случай. Тя е мислела, че ти си заминала за Лондон и едва ли ще се върнеш скоро.

— Е, според твоята логика от кого може да се е опитвала да избяга Нанси? — попита Джейн и подражавайки му, започна да отмята възможностите на пръстите си. — От прислугата? От селяните? От арендаторите? От теб, може би?

Тази градушка от въпроси изнерви Дом. Той не беше свикнал с тази нова Джейн, която го атакуваше със собствената му логика вместо просто да приема мнението му. Тя беше влудяваща.

Беше прекрасна.

Да върви по дяволите!

— Не ставай смешна. Знаеш, че никога не се срещам с Нанси. Тя няма причина да бяга от мен. Но не това е въпросът.

— О? Тогава какъв е въпросът, лорд Ратмур?

Това, че се обърна към него с титлата му, засили раздразнението му. Официално все още не беше дори виконт, макар че всички се държаха така, сякаш беше, тъй като Джордж нямаше синове.

— Никога не съм казал, че се е опитвала да избяга от някого. По-скоро се е опитвала да избяга при някого.

Цветът се оттече от лицето на Джейн.

— „При“. Какво имаш предвид?

— Стига, вече не си момиче! След няколко години брак Нанси има — ами, определени нужди. Съпругът ѝ е мъртъв и тя е сама. Тъй като или ти, или аз бяхме в Ратмур Парк от деня на смъртта на Джордж, това е била първата ѝ възможност да се измъкне, за да бъде с някого.

Джейн просто продължаваше да го гледа със зяпнала уста, сякаш виждаше някакъв чужденец, наскоро слязъл на английския бряг.

— Това би обяснило мистериозните ѝ пътувания до Йорк — продължи той. — И защо е измислила тази история с пътуването до Бат и е оставила камериерката си във вдовишката къща. Иска да запази репутацията си пред персонала си и това е напълно разбираемо.

Тя сбърчи гневно чело.

— Нима ми казваш, че моята братовчедка е толкова безпринципна, толкова безсрамна, толкова измамна, че да избяга, за да бъде с някой... някой...

— Любовник. Да. Това е единственото логично обяснение. Очевидно Нанси е имала любовна връзка по време на брака си.

ГЛАВА 2

Джейн искаше да го удуши. Как смееше? Не си го спомняше толкова циничен. Толкова невъзпитан.

Толкова красив.

Проклет да е! Сега тя изобщо не го намираше привлекателен и затова си имаше съвършено логична причина. Той бе захвърлил бъдещето им в калта и тя никога не би могла да му го прости.

Но щеше да е много по-лесно да запази твърдостта си, ако през последните години Дом си бе пуснал шкембе и косата му бе оредяла. Вместо това се бе сдобил с екстравагантен белег и по-широки гърди, отколкото си спомняше Джейн.

Освен това изобщо не беше посивял! Косата му все още бе също толкова черна, колкото и желязното му сърце, което изглеждаше незасегнато от общото им минало, докато същевременно самата ѝ близост до него бе върнала към живот нейното собствено студено, мъртво сърце.

Трябваше да се погрижи Дом да не го узнае. Някога беше дяволски добър в разгадаването на чувствата ѝ, но Джейн по-скоро би умряла, отколкото да допусне той да види колко уязвима продължава да бъде пред чара му след всички тези години.

— И така, без да разполагаш с никакви факти в подкрепа на теорията си, ти си решил, че Нанси е избягала, за да се срещне с любовник — каза тя. — Детективите не трябва ли да вземат предвид всички доказателства, вместо да си правят прибързани заключения?

Един мускул на челюстта му потръпна.

— Аз не правя прибързани заключения. Това е най-логичното обяснение.

— За теб може би. Но ако Нанси имаше любовник, уверявам те, че аз щях да знам. Тази жена е неспособна на чак такава измама.

— Така ли?

Очите му бяха сурови и студени като зелено стъкло на утринната светлина.

— Може би не знаеш на какво е способна братовчедка ти.

Чумата да го тръшне! За какво загатваше, за онази хитрост, сцената, която двамата с Нанси разиграха в онази ужасна нощ на бала на семейство Блекбъро? Защото ако беше така, трябваше да го признае открито.

Но всъщност той нямаше представа, че Джейн знае истината. Все още мислеше, че е повярвала в онази тяхна глупост. И отначало тя наистина повярва. Реши, че Дом е злодей, че по някакъв начин не е забелязала такъв сериозен недостатък в характера му.

Но когато годините продължиха да текат, а той така и не се ожени за някоя богата наследница, не се разнесоха клюки, че е зестрогонец и Дом дори не се опита да се натрапи на някое друго светско събитие, Джейн започна да храни подозрение. По това време Нанси бе омъжена за Джордж от няколко години и първоначалната радост от брака ѝ бе угаснала. Тя се чувстваше самотна — достатъчно самотна, за да започне отново да споделя тайните си с Джейн.

Нямаше нужда от много усилия, за да изтръгне от нея истината — че Дом бе подготвил цялата сцена. Че този арогантен негодник нарочно бе накарал Джейн да реши, че е зестрогонец, просто за да я принуди да го изостави.

Дори не ѝ беше дал избор! Беше я поставил в положение, в което гордостта ѝ изискваше да скъса с него, защото знаеше точно как ще реагира тя, когато го види да съблазнява братовчедка ѝ. Защото знаеше точно къде да забие ножа.

При това му се и размина. Джейн все още се вбесяваше всеки път щом помислеше за това.

Тя стисна зъби, за да преглътне разпаления отговор, който искаше да хвърли в лицето му. След срещата им миналата година в градската къща на Джордж бе решила, че щом Дом не я е обичал достатъчно, за да се бори за нея в миналото — или по-късно, когато бе постигнал по-голяма финансова сигурност, — тогава не си е струвал годините, които бе похабила в мисли за него.

Единственото нещо, което искаше сега, бе той да признае какво е сторил и защо. Да признае, че е допуснал грешка. Че се е оказал сам, без нея, заради глупавата си гордост и необоснованите си предположения за характера ѝ. Този проклетник и дължеше поне това.

За жалост не беше вероятно да получи подобно признание. Очевидно Дом Всевишни бе станал още по-арогантен сега, когато бе получил наследството си и се бе превърнал в лорд Ратмур. Също като баща ѝ по отношение на майка ѝ, той смяташе, че единственото важно мнение е неговото и това беше ясно от това пусто осветляване на всички причини, поради които Нанси беше някаква коварна блудница.

Е, Дом можеше да продължава да очерня Нанси колкото му душа иска — Джейн знаеше истината. Само защото веднъж бе подвел Нанси да стане съучастница в измама, това не означаваше, че братовчедка ѝ е способна на изневяра. Ако смяташе да твърди подобно нещо, трябваше да осигури доказателства, а не само неясни инсинуации.

— Всъщност — увери го Джейн, като насили гласа си да прозвучи сладко, — познавам братовчедка си доста добре. Представа нямам защо мислиш иначе. Някой конкретен пример на измама ли имаш предвид?

Агресивността, с която настояваше за уточнения, накара очите му да потъмнеят и Джейн добави:

— Защото ако намекваш за това как ви заварих заедно на бала на семейство Блекбъро, по една случайност знам, че Нанси не искаше да я целуваш. Това беше свършено ясно от думите, които чух.

„Да те видим как ще се измъкнеш от това, Доминик Мантън!“

Изражението му стана предпазливо.

— Аз просто прибягвам към дългогодишния си опит в разследванията и той ми подсказва, че се е случило нещо друго, а не отвличане.

Гласът му беше хладен, отчужден, съвсем различен от топлия тембър, който Джейн помнеше от младостта си и който нашепваше в ухото и безброй нежни комплименти.

Това я натъжи. Кога бе станал толкова безчувствен и властен? Тя го помнеше като приветлив джентълмен, който обичаше книгите, музиката и кучетата и ѝ говореше напълно прямо. Сега беше деспотичен и повелителен.

Дали по време на кариерата му в редиците на Боу Стрийт Ранърс не му се беше случило нещо, което да го превърне в този скован човек без сърце? Или винаги е бил такъв, но тя просто не го бе видяла, заслепена от любов?

— Много добре — съгласи се Джейн. — Ти имаш своя теория какво се е случило с Нанси, а аз имам моя. Но и в единия, и в другия случай трябва да започнеш да я търсиш.

Твърдоглав до безобразие, той скръсти ръце на гърдите си.

— Защо?

— Защото не мога да тръгна да я търся сама, естествено. Отлично знаеш, че ще е неприлично да започна да обикалям по улиците на Йорк и да задавам въпроси. Освен това разследванията, дори и да не бяха професия, предизвикваща неодобрение, са твоето специално умение, а не моето. Затова трябва да ми помогнеш да я потърся.

Той сбърчи раздражено чело.

— Искях да кажа защо изобщо някой трябва да я търси? Тя е голяма жена. Ако иска да избяга някъде, това си е нейна работа.

— Но ти не си сигурен, че се е случило точно това!

Дом посочи към писмото от Нанси, което Джейн все още стискаше в ръката си.

— Бих се заклеял, че това писмо не е подправено. Значи сама е решила да напусне Ратмур Парк и да запази причините в тайна. Трябва да уважаваме този избор.

Погледна я изпитателно.

— Освен ако няма нещо, което не ми казваш.

Да го вземат дяволите! Как така умееше да я чете като в разтворена книга още от самото начало? По-добре да внимава, иначе щеше да разгласи тайната, която Нанси я закле да запази преди няколко дни. Все пак братовчедка ѝ не беше сигурна в нищо. Нямахме смисъл да разбунват кошера, преди да се уверят.

Но това не означаваше, че Джейн ще се откаже да я търси.

— Просто се тревожа за нея. И ти трябва да се тревожиш. Тя е твоя снаха. Сега ти носиш отговорност за нея. Дори и да си прав и тя наистина да е избягала с някой любовник, това не означава, че сигурността ѝ е гарантирана.

Сигурността на майка ѝ не беше гарантирана дори със собствения ѝ съпруг, за бога!

Джейн прогони от ума си мисълта за отдавна починалите си родители.

— Както знаеш, мъжете се възползват от вдовици с наследствен дял. Не смяташ ли, че трябва поне да се опиташ да я защитиш, дори от самата нея?

Той изруга под нос. О, Дом Всевишни не обичаше някой да използва кавалерството му в негов ущърб, нали така? Той се гордееше с характера си, освен това един джентълмен с чувство за отговорност не можеше да позволи някой да злоупотреби с негова роднина.

Джейн се възползва от предимството си.

— Ако не искаш да ми помогнеш, ще ме принудиш да тръгна да я търся сама. Няма да допусна Нанси да се озове в някаква ужасна ситуация, в която някой измамник...

— Добре — прекъсна я Доминик. — Ще замина за Йорк и ще разпитам за тази госпожа Пач.

— Веднага ли?

Дом вдигна очи към небето.

— Щом се налага. Но трябва да се върна край брега навреме за срещата с арендаторите си утре.

— И ще ме вземеш със себе си в Йорк, нали така?

— Няма нужда.

Тъмна червенина заля ъгловатото му лице и белегът, който бе получил през годините на раздялата им, изпъкна още повече.

— Все едно, не можеш да яхнеш коня и да тръгнеш с мен без компаньонка.

— Аз съм почти на трийсет, Дом. Не съм някоя ученичка. Ако пътуваме с твоя открит фойтон, никой няма да ни заподозре в нищо скандално. Осъзнавам, че Йорк е на няколко часа път оттук, но сега, когато дните се удължават, можем да отидем и да се върнем, преди да се е стъмнило. Освен това каза, че оттук трябва да отидеш в Ратмур Парк за срещата си.

Той се приближи към нея с ожесточение, което я стресна.

— Нали не си забравила, че си сгодена? Какво ще каже годеникът ти, когато чуе, че обикаляш провинцията сама с мен?

Спря се точно пред нея и Джейн се видя принудена да вдигне глава — много, — за да го погледне в очите. Тя го изгледа яростно.

— Ще каже, че ми има доверие. Че вярва в мен при всички обстоятелства. Че знае, че винаги ще постъпя така, както е правилно, във всяка една ситуация.

„А това е повече, отколкото някога си правил ти“ — едва не добави тя. Защото точно това не можеше да приеме от поведението на Дом в младостта им. Без дори да ѝ даде възможност да докаже каква е, той просто бе предположил, че тя няма да се справи с огромната промяна в неговата житейска ситуация.

Дом я изгледа втренчено, а после погледът му бавно се плъзна към устните и.

— Така ли ще каже Блекбъро? По някаква причина се съмнявам.

— Защото на мен не може да ми се има доверие?

— Защото е мъж. — В очите му проблесна нещо сурово и жадно, което я стресна. — Знае, че някога бяхме сгодени и ще предположи, че все още ме изкушаваш.

Това я свари неподготвена. Бог да ѝ е на помощ, ненаситният поглед, с който я измерваше, можеше да развълнува всяка жена.

— А така ли е? — успя да промълви Джейн. — Изкушавам ли те?

Времето сякаш спря. Те стояха и се гледаха, а дъхът им се смесваше. Бяха застанали толкова близо, че само едно навеждане на главата щеше да е достатъчно, за да се съберат и устните им.

А после Дом откъсна поглед от нейния и отстъпи назад.

— Това няма значение. Блекбъро ще си помисли, че е така, и само това има значение. А знам, че не искам да развалиш отношенията си с него.

Ядосана, задето той не искаше да разкрие какво изпитва към нея, Джейн изрече троснато:

— Странно как винаги „знаеш“ какво мисля и какво желая.

Сарказмът ѝ го накара да я погледне крадешком и тя добави:

— Във всеки случай не е много вероятно някой познат на Едуин да ни види в Йорк, така че той едва ли ще разбере за пътуването ни. Лично аз съм готова да поема този риск.

— Лично аз не съм.

— Нямах избор. Ти изобщо не познаваш госпожа Пач и е малко вероятно тя да пожелае да говори с теб, особено при положение че си отчужденият зет на Нанси, както и мъжът, отчасти отговорен за смъртта на Джордж.

На челюстта му заигра един мускул.

— Ти познаваш ли я?

— Е, всъщност не я познавам, но както си спомняш, тя ме покани да се консултирам допълнително с нея, ако има нужда. И съм сигурна, че Нанси ѝ е говорила за мен достатъчно често и тя няма да се чувства неудобно да разговаря с мен.

За един дълъг миг Дом просто продължи да я гледа и да се мръщи, сякаш очакваше това по някакъв начин да я стресне и да я накара да се подчини.

Толкова отдавна не бе виждала това свирепо мръщене. Преди той го бе използвал спрямо нея само веднъж — онзи ден в кабинета на вуйчо и, когато се опита да я убеди да го напусне. Тогава Джейн успя да го издържи, така че не можеше да проумее защо Дом очакваше от нея по-различно поведение днес.

— Значи отказваш да ме оставиш да се заема сам с тази работа — каза най-накрая той.

— Ако тази, която се намираше в беда, не беше Нанси, а Лизет, ти щеше ли да оставиш този въпрос на някой от хората си? Или щеше да настояваш да се заемеш лично?

Той се поколеба. А после я стъписа, като и се усмихна със съжаление.

— Знаеш отговора.

Разбира се, че знаеше! Все пак и тя можеше да чете в него като в отворена книга.

— В такъв случай предлагам веднага да тръгнем. Няма смисъл да оставяме следата да изстине още повече.

Пътят към Йорк беше спокоен — нищо чудно, тъй като минаваше покрай брега и край него имаше само няколко затънтени градчета и имения. При нормални обстоятелства Дом би се зарадвал мислите му да се придружават само от равномерно трополене на конете.

Но при нормални обстоятелства Джейн не седеше на седалката до него и не подскачаше при всяка неравност. Ароматът ѝ не изпълваше сетивата му, смесвайки се с мириса на пролетни треви и диви цветя. Ръката ѝ не беше толкова близо до него, че да може да я докосне. Самото ѝ присъствие го караше да настръхва, поради което тишината, която ги обгръщаше, беше непоносима.

Колко странно! Поначалом Дом не беше от бърбривите и в младостта им с удоволствие оставяше Джейн да говори повече. Не

можеше дори да каже, че винаги е чувал какво казва, прекалено запленил от оживеното ѝ изражение, за да обръща внимание.

Навремето тя умееше да насища всяка дума с емоция. Ако се съдеше по разговора им отпреди малко, все още го можеше, дори ако въпросната емоция бе паника и тревога. И обвинение.

Дом се намръщи. Проклетата жена го бе вкарала в този капан много успешно. Великолепно представление, но представление, така или иначе. Неслучайно бе прекарал всички тези години в разкриване на измами. Джейн криеше нещо. Нямаше да се притеснява толкова, ако на карта не беше заложено нещо повече, отколкото казваше.

Дом трябваше да разбере какво е то, преди нещата да са отишли още по-далеч.

— И така, кажи ми, в какво настроение беше Нанси, когато я видя за последно?

Джейн незабавно се скова, с което засили подозренията му.

— Защо?

— Просто се питах дали не е имало нещо, което да подсказе защо би напуснала Ратмур Парк. Меланхолична ли изглеждаше? Облекчена от смъртта на Джордж? Сърдита?

— Нанси никога не е сърдита — каза Джейн.

— За разлика от теб. В момента изглеждаш много сърдита. — „Поне на мен.“

— Не съм сърдита, а притеснена — отсече Джейн и се наклони настрана от Дом, след което продължи да лъже. — Нанси не прави такива неща.

— Каза, че и преди е ходила в Йорк.

— Да, но не за повече от един ден. И никога, без да каже на някого от семейството. Не е в неин стил. — Джейн дълбоко си пое въздух. — Но за да отговоря на въпроса ти: напоследък наистина изглеждаше меланхолична. Това не е поведение на жена, която бърза да се срещне с любовника си, какво ще кажеш?

— Зависи. Може напоследък да не я е търсил. Може да си е помислила, че е скъсал с нея, сега, когато е свободна. Може би...

— Мили боже, винаги ли си толкова циничен? — възкликна Джейн и се завъртя леко, за да го погледне в лицето. — Винаги си готов да повярваш най-лошото за всички хора. В твоите очи Нанси е

прелюбодейка, а лорд Блекбъро — ревнив обожател, който ми няма доверие. За теб целият свят е оцветен в тъмни краски.

Той не откъсна поглед от пътя пред тях.

— Допреди няколко месеца редовно си имах работа с най-ужасните представители на човешкия род, затова загубих навика да се доверявам безусловно на хората. И ти щеше да го загубиш, ако беше видяла.

Но не биваше да казва дори и това.

— Какво да съм видяла?

— Нищо.

Доминик бе уредил развалянето на годежа им точно за да я задържи надалеч от кошмарния свят, в който се бе озовал, така че определено нямаше сега да я завлича в него.

— Няма да ти е интересно.

— Пак решаваш кое ще ми е интересно и кое няма. — Джейн го изгледа подигравателно. — Сигурно е много хубаво да можеш да четеш мисли.

Той я стрелна с кос поглед.

— Понякога наистина е полезно — отвърна с невъзмутим тон.

Джейн го погледна с присвити очи.

— Знаеш ли, имам известна представа какво си правил през цялото това време. Следях кариерата ти във вестниците.

Господи! Това хубаво ли беше или лошо?

— Не знаех, че ме споменават толкова често в пресата — каза той с надеждата, че Джейн ще уточни какво има предвид.

— Достатъчно често. — В угълчетата на устните и заигра дяволита усмивка. — Например онзи случай, в който ти и още няколко мъже сте влетели посред нощ в плевня, пълна с пилета — престъпници.

Прекрасно! Тя наистина се беше интересувала какво става с него.

— А, да, пилетата. Това беше нападение, което никога няма да забравя. — Погледна я и се престори на намръщен. — Фактът, че дъждът валеше като пилешки пера, не помогна особено.

Джейн примигна и избухна в смях.

— Не мога да повярвам, че съм забравила колко обичаш такива игри на думи — промълви и го погледна с блеснали очи. — И пилетата противопоставиха ли се опита ти да ги арестуваш?

— Никога не съм виждал по-самонадеяни бегълци от правосъдието. Като петли. Но в края на краищата се оказа, че птичият им мозък не стигна, за да излетят от курника, поради което успяхме да ги заловим.

— И извихте ли им врата?

— Не, това го оставихме на фермера. Решихме, че е по-добре едно пиле в ръката му, отколкото две в нашия затвор.

Тя се подсмихна.

— Защо все пак нападнахте плевня, пълна с пилета?

Дом стана сериозен.

— Получихме информация, която ни се стори благонадеждна. Че там има пушки, които ще се използват при демонстрация в Челси. След бунтовете на Спа Фийлдс^[1], не можехме да поемаме рискове.

— Предполагам, че сте отишли там и не сте намерили никакви пушки?

— Оказа се, че информацията ни е... ъъ...

— Плод на пилешки мозък?

Той потисна усмивката си.

— Неблагонадеждна.

— Предполагам, че не би трябвало да те тормозя. Повечето от случаите ти са впечатляващи. — Изрече го почти неохотно. — Четох как си изправил онзи убиец от Спитълфийлдс пред правосъдието. И си възстановил част от средствата, откраднати от Английската банка. О, и най-зрелищният случай: когато съвсем сам си заловил заговорниците от Като Стрийт. Това ти спечели голямо внимание в пресата.

— Не го направих съвсем сам, пък и онзи ден просто извадихме късмет. Можеше да свърши далеч по-зле.

Далеч, далеч по-зле.

Почувства, че тя го гледа изпитателно.

— Оттогава ли ти е този белег на бузата? — попита Джейн.

Господи, сега пък тя бе започнала да чете мисли.

— Не — отговори Дом и побърза да смени темата. — Имаш ли някаква теория защо Нанси може да е била меланхолично настроена?

Джейн се намръщи и Дом си помисли, че може да продължи да го разпитва за миналото му. Но после тя въздъхна и се загледа напред към пътя.

— Както каза ти, Нанси съвсем наскоро загуби съпруга си. Това е достатъчно да накара всяка жена да се почувства потисната.

— Да, ако бракът и е бил щастлив. Но бил ли е?

— Беше... достатъчно щастлив, предполагам.

— Предполагаш?

По лицето ѝ за миг премина смущение.

— Ти си израснал с Джордж. Той приличаше ли на човек, който би се държал добре със съпругата си?

— Не. — И това притесняваше Дом. Защото ако Джордж не бе възприел погрешно ситуацията онази нощ в библиотеката, Нанси може би никога нямаше да се окаже омъжена за този негодник.

Още един грях, който да му тежи на съвестта. Но това не означаваше, че ще се захване с безнадеждно търсене, докато Ратмур Парк, който имаше отчаяна нужда от грижи сега, в този момент, продължава да се запуска.

— Значи не е толкова нелогично да допуснем, че Нанси може да е имала любовник.

— Под носа на Джордж? — изсумтя Джейн. — Ако чуеше за подобно нещо, щеше да я убие.

По гърба на Дом пропълзя студена тръпка.

— Но щом е бил готов от време на време да я пуска да ходи в Йорк сама.

— Не беше сама. С нея имаше прислужници. — Сега тонът ѝ стана рязък. — И бъди сигурен, че тези прислужници за нищо на света не биха си позволили да пазят някакви тайни от него.

— Тогава може би трябва да разпитаме тях.

— Вече ги разпитах. Както ти казах, сегашната камериерка е временно при Нанси и не знае нищо. Но кочияшът ми каза, че винаги оставял Нанси и постоянната ѝ камериерка в дома на госпожа Пач и ги прибирал, когато станело време да се връщат. Предполагал, че те двете и пралелята на Нанси ходят на пазар.

Тонът на Джейн стана отбранителен.

— Госпожа Пач няма коне и не ѝ трябва конюшня, затова кочияшът трябвало да ходи в местната странноприемница, където можел да хапне и да нахрани конете, докато чакал Нанси и Мередит.

— Така или иначе, това означава, че е възможно Нанси да е ходила до Йорк, за да се среща с някой мъж, а госпожа Пач и Мередит

са знаели за връзката и.

— О, за бога. Ти, изглежда, си решен да смяташ Нанси за уличница. Защо? Какво у нея те кара да настръхваш?

Тялото на Дом се напрегна. Не можеше да каже, че знае със сигурност, че Нанси е способна на поне една измама. Макар че може би трябваше да каже на Джейн истината по този въпрос.

Просто да разведри атмосферата помежду им.

Но това нямаше да промени нищо. Тя най-после се бе сгодила и бе започнала нов живот — нещо, което той бе очаквал да направи много отдавна. Какъв смисъл имаше да разкрива какво е направил? Ако днес в Йорк не научеше нищо полезно, а Джейн продължеше да настоява за това безполезно начинание, щеше да признае всичко. Но засега предпочиташе да не ѝ обърква живота още повече.

„Страхливец! Страхуваш се, че ще ѝ кажеш, но това няма да промени нищо. Че ще ти благодари, задето си я освободил. Че най-накрая ще разбереш със сигурност какво изпитва към теб и няма да можеш да го понесеш. Така поне можеш да продължиш да вярваш, че е възможно все още да те обича.“

Той се намръщи. Изобщо не беше така. Ни най-малко!

— Нанси не ме кара да настръхвам. Просто се опитвам да те подготвя за разочарованието, с което ще се сблъскаш, ако се окажа прав за нея. Искам да те предпазя, това е всичко.

Тя измърмори под нос нещо за „глупавите мъже“, което съвсем не изглеждало като подходящ отговор на думите му.

Това го раздразни много, което както винаги го накара да премине в настъпление.

— Все още не си ми дала задоволително обяснение защо може да е избягала — рече Дом и не можа да сдържи сарказма, който се промъкна в тона му. — Освен теорията си, че някакъв непознат я е отвлякъл и насила я е принудил да напише бележка.

— Нямам никакви теории — отвърна Джейн с равен глас. — За разлика от теб, искам да видя всички доказателства, преди да взема решение. Така че може би трябва да отложим тази дискусия дотогава, докато не получим повече доказателства.

О, да, със сигурност нещо важно! Но нямаше смисъл да продължава да я притиска. Заинатеше ли се, беше страшно трудно да я разубеди човек. Беше го разбрал преди години.

Много добре. Дом умееше да проявява търпение. Защото накрая винаги разкриваше истината.

[1] Обществени безредици в резултат на масови срещи в парка „Спа Фийлдс“, Ислингтън, на 15 ноември и 2 декември. Радикалните противници на правителството планират да подтикнат народа към бунт и смятат да завземат властта, като превземат Тауър и Английската банка. Опитът пропада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Джейн подхвана тема, за която се надяваше, че ще се стори неутрална на Дом — как възнамерява да управлява имението сега, след като го бе наследил. Но сърцето ѝ биеше толкова силно, че не можеше да обръща почти никакво внимание на думите му, докато той говореше за плановете си за нови реколти и породи добитък и какво ли не. Защото се боеше, че по някакъв начин е предположил, че тя крие нещо.

Все пак Дом се бе сдобил с репутацията си на добър детектив честно и почтено. Точно затова беше още по-наложително Джейн да не разкрива тайната на Нанси дотогава, докато не се увери, че тази тайна има нещо общо с изчезването на братовчедка ѝ. Ако се окажеше, че няма, а Джейн предадеше доверието на Нанси, тя никога нямаше да ѝ прости, особено след начина, по който Дом със сигурност щеше да посрещне новината.

След известно време плановете му за имението започнаха да я потискат. Думите му ѝ напомняха, че каквото и да се случи, един ден той ще се ожени, ще има деца и...

Господи, дори самата мисъл за това и се струваше непоносима и това само по себе си бе ужасно! Той имаше право да се ожени. Джейн със сигурност възнамеряваше да го стори. Беше обмислила дали да не остане стара мома и просто да не влезе във владение на състоянието си, когато навърши трийсет и пет и получи това право.

Но за съжаление искаше деца и за тази цел ѝ беше необходим съпруг. Джейн може и да не обичаше Едуин или пък той нея, но двамата бяха приятели и изпитваха дълбока привързаност един към друг — нещо далеч по-практично от всяка страстна и романтична любов.

Джейн и Едуин се бяха разбрали. Тя щеше да го дари с наследник и да помогне на сестра му Ивет, с нейния труден характер, да си намери съпруг. В замяна щеше да получи бебета и домакинство, което да ръководи така, както смята за редно.

Едуин никога нямаше да се опитва да контролира бъдещето ѝ. Може и да беше малко темерут, но никога не се опитваше да се налага. За разлика от упорития индивид до нея, Едуин щеше да се отнася с нея като с равноправен партньор в брака им, да се съветва с нея по важни въпроси, преди да вземе решение. Джейн отказваше да поеме по същата опасна пътека като майка си и Нанси — да се омъжи за човек, който ѝ казва какво да прави, кога да го прави и как да му достави удоволствие, докато го прави.

А тъй като нямаше намерение да отдаде сърцето си на Едуин, той никога нямаше да го разбие. Това бе най-важното.

Защо тогава мисълта за нейния удобно подреден, уреден брак я накара да се почувства потисната? Защото беше глупачка. Защото колкото и да се стараяше да прогони от сърцето си мечтата за любов, проклетият плевел винаги пускаше нов корен.

Но не и този път.

— Каза, че госпожа Пач няма конюшня — отбеляза Дом. — Знаеш ли в коя странноприемница е ходел кочияшът?

Изтръгната от своята замисленост, Джейн се насили да се съсредоточи върху въпроса му.

— Има ли странноприемница на име „Слонът и църквата“?

— Имаш предвид „Слонът и замъкът“.

— Ако е на Скелдъргейт, значи е същата.

— Можем да оставим там файтона. Така ще можем и да разпитаме съдържателя, в случай че Нанси е минала оттам. С един куршум два заека.

Стигнаха до един дълъг стръмен участък на пътя и Дом дръпна поводите, за да накара конете да вървят по-бързо.

— Какво знаеш за тази госпожа Пач?

— Баща ѝ е бил рицар. Роднина е на Нанси по майчина линия. Мисля, че е сестра на бабата на майка и.

— Значи не ти е роднина.

— Точно така. Затова никога не сме се срещали.

Вуйчо Хорас беше брат на покойната майка на Джейн.

Двамата принадлежаха към гражданското съсловие като деца на богат търговец на памук. Вуйчо Хорас бе поел по стъпките на баща си, а сестра му се бе омъжила за барон, изливайки богатството си в почти празните му ковчезета. Точно затова Джейн разполагаше с прилична

зестра — съвсем не толкова голяма, колкото на Нанси, но достатъчно, за да я направи желана за съпруга.

— Има едно нещо, за което трябва да те предупредя — каза Джейн. — Подразбрах, че госпожа Пач е още по-неистово привързана към кучетата си, отколкото Нанси. Но като знам колко обичаш кучетата, предполагам, че няма да има проблем. Винаги се държеше прекрасно със Стрелец, макар че това не беше и трудно. Никога не съм виждала по-сладък фоксер.

Дом стисна юздите още по-силно.

— Той наистина беше много кротък.

Болката в гласа му я накара да се замисли.

— Навярно вече е доста стар.

— Ако е още жив.

— Не знаеш ли?

Той впери поглед в пътя пред себе си.

— Трябваше да го дам на други хора. Не съм го виждал от... години.

— О, Дом, защо? Ти обожаваше това куче!

— И къде трябваше да го държа? — изгледа я яростно той. — Често отсъствах дни наред — отивах там, където ме отвеждаха случаите ми. Кой щеше да се грижи за него, докато аз дебна престъпници и завладявам плевни?

Тя го погледна спокойно в очите.

— Аз. Ако ми беше позволил.

По лицето му за миг премина изражение на изненада, преди Дом отново да насочи вниманието си към пътя.

— Искаш да кажеш, ако не бях предпочел Нанси пред теб.

Боже, ама колко упорит беше!

— Разбира се — потвърди неискрено тя, ядосана от упорството му да поддържа този фарс. — Така или иначе, когато бизнесът ти си е стъпил на краката, си можел да намериш друго куче.

— Дори така, пак пътувах прекалено много — отвърна той с глух глас. — Нямах да е честно спрямо животното.

Това ли беше истинската причина? Джейн не можеше да не си зададе този въпрос. Той съзнателно беше прогонил от живота си и нея, и кучето си, воден от някакво криворазбрано желание да постъпи така, както е най-добре за тях. Какво още — кого още — бе пропъдил?

— Можеш ли да ми кажеш още нещо за госпожа Пач? — попита Дом, очевидно решен да не говори повече за Арчър. — Освен това, че живее на Стоунбоу Лейн?

— Това откъде го знаеш?

— Беше написала адреса си в писмото.

— О! Вярно.

Това беше още едно от онези негови качества, които бе забравила — способността му да запомня с лекота думите, които бе прочел или чул.

— Питам се защо дъщерята на един рицар живее в такава теснотия в града вместо в някое имение с голяма къща.

Джейн се огледа наоколо и се стресна. Мили боже, почти бяха стигнали до Йорк, без да забележи. Пред тях се извисяваха древни римски стени, а те вече се приближаваха към стената Уолмгейт Бар. Още една миля, и щяха да се озоват в стария град. Как бе възможно времето да е минало толкова бързо?

— Нанси спомена, че леля й е сключила неравен брак. — „Нещо, което ти не пожела да позволиш аз да направя.“

Тялото му се скова на седалката до нея.

— Аха. Случват се такива неща.

„Освен на Дом Всевишни.“

— Бракът се оказал щастлив.

Каквото и да й струваше, Джейн щеше да го накара да признае стореното.

— Нанси казваше, че госпожа Пач ужасно страда за покойния си съпруг и отказва да напусне Йорк, макар че спокойно може да се премести при вуйчо ми. Очевидно животът на дъщеря на рицар изобщо не й липсва.

— Така ли? И колко точно неравен е бил бракът и?

Джейн изрови тази малка подробност от паметта си и се изчерви.

— Мисля, че съпругът й е бил архитект.

— Значи, не е бил джентълмен, който няма нужда да работи, но професията му е била достатъчно уважавана, та Нанси да не притеснява да посещава леля си — заключи Дом и се подсмихна, докато насочваше файтона с опитна ръка по тесните улици на Йорк. — Все пак не всички неравни бракове са на едно и също ниво.

О, как ѝ се прииска да го зашлеви! Как можеше след всички тези години все още да е сигурен, че пътят, който бе избрал за двама им, е най-добрият...

— Да, точно както има и различни нива на любовта. Любовта на някои хора един към друг преодолява всички пречки. А любовта на други хора — не.

Самодоволството му се стопи.

— А някои хора изобщо не разбират какво означава тази дума.

— Наистина ли? Мислех, че любовта означава да правиш всякакви жертви, за да бъдеш с човека, когото обичаш.

Той насочи файтона през прохода под една арка и спря конете.

— Пристигнахме. „Слонът и замъкът“.

Значи отбягваше тази тема. Пак.

Към тях забързаха коняри и хванаха поводите. Дом скочи на земята и заобиколи файтона, за да ѝ помогне да слезе. Когато пое облечената ѝ в ръкавица ръка, дъхът на Джейн секна. Защото копнежът, който премина по лицето му, докато тя слизаше, беше толкова неприкрит и необуздан, че ѝ се прииска да се хвърли в обятията му.

Проклет да е! Това просто не можеше да се случи. В никакъв случай. За бога, тя бе сгодена за друг! Никога повече нямаше да постави сърцето си в ръцете на Доминик Мантън. Той вече бе доказал, че не го иска достатъчно, за да го задържи.

Джейн устоя на желанието да отскубне ръката си от неговата и по този начин да издаде раздразнението си. Вместо това небрежно я измъкна от пръстите му.

— Имаме ли време да хапнем нещо? — попита тя и го озари с весела усмивка. — Умирам от глад.

За един дълъг миг Дом остана загледан в нея и изражението му отново стана затворено.

— Не съм гладен, но ти можеш да хапнеш, докато разпитвам съдържателя. После ще отидем до госпожа Пач.

— Чудесен план.

Освен това щеше да отиде до тоалетната. След дългото пътуване от крайбрежието до Уинбъро, а после и от там до Йорк имаше неотложна нужда да се освежи.

Половин час по-късно двамата напуснаха странноприемницата и се запътиха към Стоунбоу Лейн. Когато се приближиха до една локва, Доминик сложи ръка на кръста на Джейн, за да ѝ помогне да я заобиколи, и стомахът ѝ се сви.

Глупав предателски стомах! Да изпълнява акробатични номера за човек като Дом Мантън! Защо не можеше да го направи за Едуин? Ако не друго, той поне искаше да се ожени за нея.

Но за съжаление Едуин нямаше изгарящи очи с екзотичния цвят на изящен нефрит. Нито пък коса, подстригана късо в разрез с модата, която само да подчертава изваяните мъжествени черти на лицето му. Или пък тяло, което да изглежда така удивително във финия син плат, че да може да разплаче голяма жена.

Проклятие, тя нямаше да плаче заради тялото на Дом!

— Какво разбра от съдържателя?

Той свали ръката си от гърба ѝ.

— Не много. Но аз и бездруго не очаквах да разбера нещо за това конкретно пътуване на Нанси. Щом е пътувала с пощенската карета, значи е спряла в странноприемницата „Рингроуз“, а не тук. Но се надявах, че може поне да ни разкрие нещо за предишните ѝ посещения.

— И разкри ли ти?

— Не, за жалост. Както ти е казал кочияшът, той я е оставял в дома на пралея ѝ и я е вземал пак от там. Съдържателят дори не е виждал Нанси. Нито пък е чувал никакви клюки тук за нея.

Джейн вдигна брадичка.

— Не е, разбира се. Вече ти казах, че Нанси не е правила нищо лошо.

— Ако нямаш нищо против, няма да си съставя мнение, преди да съм говорил с госпожа Пач и конярите в „Рингроуз“. Ако имаме късмет, или тя, или те ще знаят дали Нанси е още в Йорк и къде е отишла от тук. Конярите може дори да ми кажат дали някой я е посрещнал, когато е слязла.

— Хубаво — съгласи се Джейн, раздразнена от това негово упорито убеждение, че Нанси е дошла тук, за да избяга с някой мъж.
— И какво ще стане, когато не успееш да откриеш никакви доказателства за споразумението ѝ с някакъв тайнствен любовник? Какво тогава?

— Тогава ще започна пълно разследване — отговори Дом и погледна към нея. — И аз като теб не искам нещо ужасно да се случи на Нанси. По един или друг начин ще се погрижа за безопасността ѝ, преди да се върна в Ратмур Парк, обещавам ти.

— Благодаря.

Надяваше се, че Дом ще удържи на обещанието си. Защото ако не удържеше, тя щеше да бъде принудена да претърси провинцията сам-сама. А това можеше да обиди дори и отстъпчивия ѝ годеник.

Дом не знаеше какво е очаквал да завари, когато влязоха в дома на госпожа Пач, но със сигурност не и тази дребна уплашена женица, притиснала до гърдите си три шпаньолчета. Не беше толкова стара, колкото си мислеше — не можеше да е на повече от шейсет и пет, — но изглеждаше така, сякаш някой по-силен полъх на вятъра може да я отвее.

Това обясняваше защо им беше толкова трудно да влязат в къщата. О, прислужницата с готовност пусна Джейн, но настоя Дом да остане отвън. Само след като Джейн заплаши да си тръгне, без да каже на госпожа Пач нищо за изчезналата Нанси, прислужницата се съгласи да пусне и Дом.

Сега, застанал в ярко осветената приемна, покрита с цял куп наръфани кожени топки и скъсани чорапи, той определено се почувства не на място. Особено когато пристъпи напред, а госпожа Пач нададе такъв писък, че едно от кучетата и се разля шумно. За бога, какво си мислеше тази жена? Че иска да я убие ли?

— Шшт, шшт, Негодяй, няма да дам на никого да те нарани.

Тя се помъчи да се изправи, което не беше лесно с тези шпаньоли в ръцете ѝ.

Негодяй? Тя беше кръстила едно от кучетата си Негодяй, а подскочи, когато Дом си прочисти гърлото? Боже господи!

Джейн го стрелна с поглед, в който се четеше неизреченото „Нали ти казах!“ и който му напомни защо бе настояла да дойде с него. После тя се зае с представянето.

Макар да каза полугласно, че се радва да се запознае и с двама им, госпожа Пач не погледна към него. Вместо това се усмихна боязливо на Джейн.

— Много се радвам, че най-накрая се запознахме, госпожице Върнън. Нанси ми е разказвала каква прекрасна дама сте.

— Тя е много привързана и към вас, госпожо.

Гласът на Джейн беше толкова благ, че в стомаха на Дом нещо се сви. Кога за последен път се беше обърнала благо към него? Не, нямаше да мисли затова. Отказваше да заприлича на тези гърчещи се, скимтящи кученца, които се мъчеха да се измъкнат от ръцете на госпожа Пач — роб на инстинктите си. Беше прекарал години в усилие да изтръгне Джейн от сърцето си. Ако я пуснеше обратно, дори на сантиметър, щеше да бъде загубен.

Джейн се приближи към госпожа Пач.

— Доколкото разбирам, не сте чули нищо повече за Нанси?

— О, скъпа моя, не! Ако бях, щях веднага да ви кажа. — Госпожа Пач изглеждаше искрено притеснена. — Сигурна ли сте, че е дошла тук?

Дом започна да се пита как това плашливо създание би могло да участва в каквато и да било измама. Което означаваше, че не е възможно Нанси да се е срещала с любовник тук. Или докато е била на пазар с госпожа Пач. Нещо не пасваше.

— Племенницата ви спомена конкретно за вас в писмото си — намеси се той, решен да накара жената да му обърне внимание.

Обърна му, и още как: изгледа го с обезумял поглед, който толкова уплаши кучетата й че Негодяй се отскубна и изскочи от ръцете и.

Шпаньолът се втурна към Дом. Лапичките му се хлъзгаха във всички посоки по излъскания дървен под. Той се разлая и не спря.

— Негодяй! — извика госпожа Пач. — Веднага се връщай!

— Няма нищо — каза Дом, коленичи и протегна ръка към малкия пакостник. — Добър ден, Негодяй. Много се радвам да се запознаем.

Докато Негодяй го душеше, Дом внимателно бръкна със свободната си ръка в джоба и извади парче шунка. Беше я купил от странноприемницата, след като Джейн го предупреди за фанатичната любов на госпожа Пач към кучетата й, и сега се зарадва на предвидливостта си, защото Негодяй седна на пода и го погледна с разтворена в кучешка усмивка муцуна, от която течаха лиги.

Дом потисна усмивката си. Само ако и хората можеха да се подкупват толкова лесно! Той погледна към госпожа Пач.

— Малкият негодник обича ли шунка?

За първи път от влизането му тя го погледна в очите, но дори и сега не му каза нищо. Вместо това кимна.

— Ето, момче — рече Дом и сложи пред него едно парченце.

Останалите кучета се разляяха възмутено, че за тях няма, и госпожа Пач ги пусна. Те се втурнаха към Дом с размахани опашки и умолителни погледи. Той даде на всяко едно по малко шунка, а после погали онова, което изглеждаше най-нетърпеливо да се запознае с него — игрива малка женска с подкупващ поглед.

— Как се казва? — опита Дом.

За миг помисли, че госпожа Пач може да не отговори, но тя рече:

— Тази е Нел. А другата женска е Браганца.

Дом избухна в смях. Джейн го погледна объркана и той обясни:

— Това са Кинг Чарлс шпаньоли. Наричат се така, защото Чарлс Втори имал няколко. Любимият му шпаньол се казвал Негодяй.

Джейн се усмихна широко.

— О, разбира се! Значи другите са кръстени на любовницата му, Нел Гуин, и кралицата му, Катерина де Браганца.

Дом хвърли поглед към госпожа Пач и се обърна към Нел:

— Собственичката ти е много забавна, скъпа моя. Както и съименничката ти.

— Освен това съименничката е била безсрамна флиртаджийка — обади се госпожа Пач с дяволит тон. — Също като моята Нел, която очевидно е готова да се продаде за малко шунка.

— Или която разбира, че няма защо да се бои от мен — отговори Дом и погледна госпожа Пач в очите. — Кучетата знаят кога някой им мисли злото. Аз не мисля злото на никого.

Госпожа Пач се изчерви.

— Но моята Нанси е изчезнала, докато се е намирала под вашите грижи.

Той я погледна намръщено. Тази жена смееше да го обвинява?

— Госпожо Пач — обади се припряно Джейн, — Нанси беше с мен до деня, в който е заминала един час след като аз се опитах да се върна в Лондон. В този момент Негово благородие беше на гости на семейството си в Уинбъро. Той дори не знаеше, че Нанси е изчезнала, преди аз да му го съобщя.

— И ви уверявам — каза кратко и ясно Дом, — че нямам никаква причина да навредя на праплеменницата ви. Абсолютно никаква.

— Дори и ако тя...

Домакинята им се запъна и погледна към Джейн.

Между двете жени премина нещо, което двете не искаха Дом да забележи. Това само потвърди впечатлението му, че Джейн пази някакви тайни от него — тайни, които очевидно бяха известни на госпожа Пач. И това го разяри.

Той стана и се обърна към домакинята с мрачно изражение.

— Дори и ако тя какво?

Очите на госпожа Пач се разшириха.

— Нищо. Нищо, уверявам ви!

— Извинете ме, госпожо — каза той и скръсти ръце на гърдите си, — но ако криете нещо за снаха ми, очаквам веднага да ми кажете.

— Да крия нещо ли? О, боже, о, боже...

Треперещите ръце на госпожа Пач се вдигнаха към гърдите ѝ. Тя се строполи на канапето и внезапно учестеното и дишане стресна Дом.

— О, господи... тоникът ми. Имам нужда от тоник!

Прислужницата и донесе една бутилка и наля малко тоник в чаша. Дом сподави проклятието си. Беше притиснал госпожа Пач прекалено силно.

Джейн го изгледа свирепо, взе чашата от прислужницата и бързо седна до вдовицата. Госпожа Пач с благодарност пое чашата и отпи.

Джейн я потупа по ръката.

— Всичко е наред, госпожо. Негово благородие просто се тревожи и няма търпение да разбере какво се е случило с Нанси, това е всичко. Не искаше да ви разстройва.

— Наистина не исках.

Дом преднамерено смекчи поведението си и изписа разкаяно изражение на лицето си. Нямаше да разбере нищо от госпожа Пач, ако тя продължаваше да подскача всеки път щом и зададеше въпрос, с който опипваше почвата.

— Извинете ме, госпожо Пач.

Обикновено се справяше много по-добре с разпитите на хората — умееше да разгадава кое ще ги разстрои и кое ще ги накара да разкрият тайните си. Но тази ситуация го бе объркала.

Например, макар че и преди бе виждал такива хора, не бе успял да разбере, че госпожа Пач спада към един особен вид отшелници. Някога по време на разследване Дом бе срещнал жена, която изпаднаше

в паника при всяко вълнение и не желаше да напуска спокойствието на дома си.

Онази жена обаче не се боеше толкова от него. А госпожа Пач се страхуваше. Несъмнено бе чула някои от слуховете за последния му сблъсък с Джордж.

Трябваше някак да я накара да се отпусне. Макар че Джейн вече се справяше добре с тази задача.

„Джейн. Другото нещо, което те обърква.“

Дом настръхна. Не, той отказваше да го приеме. Джейн вече не означаваше нищо за него. Или поне не би трябвало да означава, не и когато си имаше годеник.

Неспокойният поглед на госпожа Пач се премести от Джейн към него и обратно.

— Наистина, не знам къде е Нанси. Но тук със сигурност не е идвала. Когато ми гостува, винаги изпраца бележка предварително. Знае, че аз не... не обичам никакви изненади.

— Но този път не ви е предупредила?

— Точно така! — Пронизителният глас на възрастната жена издаваше тревогата и. — Точно затова не разбирам защо е казала, че ще ходи в Бат с мен. Нанси знае, че аз не излизам от къщи.

— Никога ли? — попита Дом. Старицата се стресна и той продължи с по-тих глас: — Никога ли не излизате? Дори за да отидете на пазар?

— В никакъв случай — отговори госпожа Пач. — Светът е толкова опасен за една дама. Навсякъде по улиците бродят престъпници. В наши дни в Йорк има толкова много хора — блъскат се един в друг и ме изнервят, изсмукват всичкия въздух в стаите.

Самият факт, че говореше за това, като че ли я накара да изпадне в паника, защото отново започна да трепери и да диша тежко. Джейн я подкани да пийне още тоник, а Дом коленичи и погали Нел, която жадно откликна. Точно както се надяваше, това, че го видя заедно с кучетата си, а не извисен над нея, успокои госпожа Пач.

Едва когато се увери, че домакинята им вече не е разстроена, той продължи с въпросите.

— И така, ако съм ви разбрал правилно, когато Нанси ви е гостувала, двете с нея не сте ходили на пазар.

Тя се ужаси.

— О, не! В никакъв случай. Когато моят скъп господин Пач беше жив, беше друго, но да изляза само с Нанси и прислужничките ни? Само си помислете какво би могло да ни се случи!

Дом я погледна с присвити очи.

— Значи Нанси просто е оставала тук и ви е правила компания? Или е ходила да пазарува сама?

— Не сама, не. Никога не бих го позволила. Тя идваше да пие чай с мен, а после двете с Мередит отиваха на пазар. Всеки път се опитвах да я разубедя, изтъквах и че със сигурност ще я ограби някой джебчия или ще я нападне някой злодей, но тя само се смееше.

Госпожа Пач започна да кърши ръце.

— Клетото ми момиче беше прекалено смело. И вижте какво стана сега — изчезна! Какво ще кажа на баща му?

— Трябва да оставите това на нас — отговори Джейн. — Но първо нека се опитаме да я намерим. Може би сте права и Нанси е отишла да посети някои други роднини или приятели.

Погледът ѝ обаче бе насочен към Дом и в него той прочете собствените си мисли. Щом Нанси бе идвала в Йорк и бе прекарвала част от деня само с Мередит — която известно време след смъртта на Джордж бе отишла при брат си в Лондон, колко удобно! — значи бе възможно да е правила нещо нередно. Не беше необходимо госпожа Пач да е знаела за това.

Коленете започваха да го болят от стоенето на пода, затова той стана.

— Кажете ми, госпожо Пач, знаете ли Нанси да е имала някакви приятели в Йорк? Споменавала ли е някога за приятели, с които бихме могли да разговаряме?

Тя се понамръщи.

— Мисля, че не. Аз съм единствената от роднините ѝ, която живее тук.

Джейн избягна погледа на Дом — очевидно посоката, в която се бе насочил разговорът, ѝ беше неприятна. Но все пак Дом я предупреди.

— Знаете ли — продължи той — дали някога е идвала при вас с пощенската карета?

— Много се надявам, че не е! — отвърна решително госпожа Пач. — Помислете си само колко е мръсен въздухът в такова тясно

пространство. Ами всички тези мръсни хора с мръсните си ръце — не, в никакъв случай! Категорично не!

Да, но според прислужниците в имението Нанси бе заминала за Йорк с пощенската карета. Може би беше време да отидат в странноприемницата „Рингроуз“ и да поразпитат там. Очевидно нямаше да научат кой знае колко повече от госпожа Пач.

Освен ако...

— Скъпа госпожо — поде той, — трябва да тръгвам, но може би докато разпитвам тук-там в града, госпожица Върнън може да остане с вас? Не желая да я влача със себе си, без да има нужда.

Джейн отвори уста, сякаш се канеше да възрази, но после я затвори. Дом видя точния момент, в който тя осъзна, че двете с госпожа Пач ще могат да обсъдят тайните си тревоги, ако него го няма наоколо.

Точно това искаше той. Ако двете обсъдеха положението, щеше да му е по-лесно да накара Джейн да му разкаже историята. Тя щеше упорито да мълчи дотогава, докато не разбере какво точно знае госпожа Пач.

— О, да! — съгласи се госпожа Пач с огромно облекчение. — С удоволствие ще приема госпожица Върнън за следобед, докато Ваше благородие е в града.

— Трябва да се върнем, преди да се стъмни — каза той, — затова няма да се бавя много.

— Не се притеснявайте — отговори тя и потупа Джейн по ръката. — С госпожица Върнън имаме да говорим за много неща.

Дом на това и разчиташе. По един или друг начин възнамеряваше да изтръгне истината от устата на Джейн. Защото в тази история със сигурност имаше нещо повече от това, което се виждаше с просто око.

ГЛАВА 4

В момента, в който Дом излезе, госпожа Пач изпрати прислужницата за чай и стисна ръката на Джейн.

— Негово благородие знае ли, че Нанси очаква дете?

Сърцето на Джейн се сви. Значи госпожа Пач знаеше. Това означаваше, че бременността на Нанси не е чак такава тайна, каквато я бе изкарала братовчедка ѝ.

— Нанси каза ли ви със сигурност, че е бременна?

— Не, каза само, че се надява.

Госпожа Пач се огледа първо на едната страна, а после и на другата, сякаш се опасяваше от шпиони, и продължи с приглушен глас:

— Каза, че имало признаци. Че не е имала... нали знаете... от известно време. На вас каза ли ви го?

— Каза само, че може би очаква дете.

През трите месеца, изтекли от смъртта на Джордж, Нанси не бе имала месечно кръвотечение, а имаше и други признаци — гадене, неустойимо желание да се разплаче и чувствителност на гърдите.

За съжаление това не означаваше, че бременността ѝ със сигурност ще продължи.

— Но каза и че като се има предвид миналото ѝ, не смее да се надява.

Двете въздъхнаха едновременно. Нанси вече бе пометнала три пъти. Възможно бе и сега да я очаква същото.

— Все пак е възможно да задържи детето — заяви госпожа Пач с ведър тон.

— Да.

Което щеше да създаде сериозни проблеми. За всички.

— Значи Негово благородие не подозира, че тя очаква дете? — попита госпожа Пач.

— Не. Не съм му казала.

— Слава богу! Значи поне за това не трябва да се безпокоим.

Джейн я погледна втренчено.

— Какво искате да кажете?

— Ами, ако не знае, той не може да предприеме мерки да... го предотврати.

— Какви например? — избухна Джейн. — Уверявам ви, че лорд Ратмур и с пръст не би пипнал Нанси, до каквото и да доведе бременността ѝ!

Госпожа Пач потръпна, очевидно стресната от гнева и.

— Аз... аз само казвам, че би имал основателна причина за тревога. Ако след шест месеца Нанси роди син от Джордж, лорд Ратмур вече няма да бъде наследник. Няма да може да наследи нито титлата, нито земите и пак ще стане само господин Мантън. Така че би могъл... искам да кажа, не мога да не се запитам, сега, след като Нанси изчезна и всичко останало.

Джейн изпъна гръб.

— Моля да ме извините, госпожо, но вие очевидно не познавате Негово благородие, щом смятате, че някога би наранил жена. Която и да е тя. Освен това никога не би прибегнал до престъпни действия, за да се сдобие с наследство!

По бузите на госпожа Пач се разля червенина.

— Но Нанси каза, че той и незаконороденият му брат са убили Джордж.

— След като Джордж се е опитал да убие тях! — тросна се Джейн. — Те само са се защитавали. Това каза ли ви го?

— Ами... да, но си помислих...

— Грешно сте си помислили — прекъсна я рязко Джейн.

Госпожа Пач сведе поглед към ръцете си, които сега трептяха диво в скута и.

— О, боже, обидих ви! Много съжалявам! Просто се тревожа за Нанси. Но... но не исках да... Не биваше.

Както и преди, дишането ѝ се ускори. Тя се хвана за гърдите, при което кучетата се втурнаха към нея. Негодяй скочи в скута ѝ и я облиза по лицето.

— Тоникът ми — изхриптя госпожа Пач. — Къ... къде ми е тоникът?

— Тук е.

Джейн потисна въздишката си и пъкна шишето в ръката на домакинята.

— Не се притеснявайте. Не съм обидена. Просто и двете сме много разстроени, това е всичко.

— Да. — Госпожа Пач отвори бутилката и отпи от тоника. — Много сме разстроени... наистина.

— Всичко ще се оправи — увери я Джейн и разтри рамото ѝ. С облекчение видя, че дишането на възрастната жена вече се успокоява. — Доведох Негово благородие тук точно защото имам вяра на способността му да намира изчезнали хора. Ако имах някакви опасения за характера му, нямаше да го помоля за помощ, уверявам ви.

Госпожа Пач кимна и отпи още малко тоник, но, изглежда, се успокояваше.

— Негодяй и Браганца много го харесаха — каза тя и погали кучетата. — А Нел, тази малка флиртаджийка, беше готова да се покатери в скута му, стига да може.

— Виждате ли? Няма защо да се тревожите. Ако някой може да открие Нанси, това е Негово благородие.

Госпожа Пач вдигна неспокойно лице към Джейн.

— Но нали няма... нали няма да му кажете за бебето, което е на път?

— Не и ако не се наложи. А може и да се наложи — призна Джейн и отклони погледа си. Мисълта за този разговор я правеше нервна почти колкото госпожа Пач. — Но бих предпочела да не го правя, преди да сме открили Нанси или да стане абсолютно необходимо.

— Добре, добре. — Госпожа Пач притисна Негодяй към себе си толкова силно, че кучето се разшава в опит да се измъкне. — Защото нали знаете, че в мига, в който чуе за това, Негово благородие ще започне да настоява племенницата ми да мине през онези лекарски прегледи, които са толкова неприятни и смущаващи. И ако е успяла да задържи бебето, това може да стане причина да го загуби.

— Знам.

Това беше една от причините, поради които Джейн не искаше да споменава за тази възможност пред Дом. Преди да спомене за нея, трябваше да се увери, че има голяма вероятност това да е истина. Ами ако кажеше нещо, а утре намереха Нанси? Дом можеше наистина да настоява да я прегледат за признаци на бременност.

Все пак залогът бе голям. Защото, ако Дом не прибегнеше до подобна крайна мярка и вместо това решише да изчака, докато бременността на Нанси стане очевидна, нямаше да може да предприеме нищо по отношение на имението. Всичко щеше да застине и щяха да започнат безкрайни дискусии за бъдещето, за това какво ще се случи, ако Нанси роди син.

Джейн не беше запозната с условията на завещанието на Джордж. Нямаше представа кого може да е натоварил с отговорността за детето си, но това едва ли беше Дом. Следователно Дом щеше да се окаже с вързани ръце, докато разберяха дали детето е момче — и следователно наследник, — или момиче, в който случай Дом щеше да наследи всичко. А дотогава напрежението от живота в подобна атмосфера на несигурност спокойно можеше да накара Нанси отново да пометне.

Възможно ли бе да е избягала поради тази причина — за да намери някое тихо място, докато детето расте в утробата ѝ? За да избегне въпросите и прегледите дотогава, докато бременността ѝ не напредне повече? Това можеше да обясни защо не е взела дрехи — ако е мислила, че ще ѝ се наложи да купи нови за наедряващата си фигура.

Но защо тогава не бе казала на никого за пътуването си, за това къде отива, за да може някой да се свърже с нея, ако изникне нещо спешно? И защо не бе взела камериерката си? Нанси не беше от жените, които са готови да се грижат сами за себе си месеци наред, особено ако очакваше дете. Защо тогава бе напуснала Ратмур Парк толкова бързо, при това с пощенската карета?

В действията на Нанси нямаше никакъв смисъл. И точно затова Джейн не можеше да каже на Дом за възможната ѝ бременност, преди да се е сдобила с повече информация.

Следващите няколко часа минаха изнервено и тревожно. Джейн бе принудена да чака Дом и да слуша, докато госпожа Пач изливаше многобройните си тревоги: за странните шумове нощем на улицата, за ужасните миризми, които идваха от дюкяна на съседа месар, за сигурността на кучетата ѝ, когато прислужниците ги извеждаха на разходка.

Колкото и невероятно да звучеше, госпожа Пач не извеждаше лично шпаньолите. Очевидно не бе излъгала, когато каза, че никога не напуска дома си. В това отношение много приличаше на майката на

Нанси, която с възрастта се бе превърнала във все по-голям отшелник. Накрая бе започнала да разчита на Джейн за всичко, което изискваше да излезе от къщи.

Джейн не можеше да си представи да живее постоянно затворена в една къща. Вече нямаше търпение да се махне от госпожа Пач. Колкото и сладки да бяха шпаньолите, умираше от нетърпение да разбере какво е открил Дом. Беше ли възможно вече да е намерил Нанси? Затова ли се бавеше толкова? Може би Нанси просто бе останала за няколко ноци в странноприемницата „Рингроуз“ и в този момент Дом се връщаше, за да им съобщи триумфално тази вест?

Но не, когато пристигна, в мрачното му изражение нямаше нищо, което да подсказва, че е постигнал успех. Но беше открил нещо. Джейн го усещаше. И очевидно нямаше желание да споделя това нещо с госпожа Пач.

Сега на Джейн ѝ беше още по-трудно да изчака да свършат всички задължителни любезности на сбогуване и уверенията да съобщят на госпожа Пач веднага щом разберат нещо.

Когато излязоха на улицата Джейн вече беше безкрайно изнервена и ядосана.

— Е, добре — подкани го тя без предисловия, — защо се забави толкова? Какво научи в странноприемницата?

Той вървеше към „Слонът и замъкът“ с такава широка крачка, че Джейн трябваше да подтичва, за да не изостава.

— Не отидох веднага в странноприемницата. Първо пообиколих квартала и разпитах за Нанси и Мередит. Съседите казват, че след посещението при госпожа Пач двете винаги се отправяли към най-модерните магазини.

— Значи са били заедно — промълви замислено Джейн.

— Така че Нанси най-вероятно не е правила нищо друго, освен да пазарува.

Дом сбърчи чело.

— Има и още нещо. За да разбере къде са пазарували и да разпитам продавачите, ми трябва повече време, отколкото имаме днес, затова отидох в странноприемницата. Разбрах, че Нанси е пристигнала там около обед в деня, в който ти си напуснала Ратмур Парк. А после очевидно е изчезнала.

— Какво? — възкликна Джейн и го сграбчи за ръката. — Как така „изчезнала“?

Дом впери поглед в нея.

— Никой не я е видял да си тръгва. За съжаление това не ни казва почти нищо, защото не всички коняри от онзи ден бяха днес на работа. — В гласа му се промъкна раздражение. — Казаха, че ако искам да говоря с всички, които тогава са били на смяна, трябва да се върна довечера. Но...

Той се поколеба и Джейн разтърси ръката му.

— Но какво?

— Един от конярите каза, че когато попитал дали да ѝ повика файтон, Нанси отговорила, че няма нужда, защото има среща с приятел.

Сърцето на Джейн заби силно.

— Госпожа Пач?

— Съмнявам се.

Очите, които проблеснаха, когато я погледнаха, бяха корави и крехки като диаманти.

— Щеше да каже „с леля си“. Освен това „има среща“ означава, че е очаквала някой да дойде да я вземе. А нали чу какво каза госпожа Пач? Никога не излиза от къщата си.

Положението се влошаваше все повече с всяка изминала секунда.

— Може би има някаква приятелка в Йорк.

— Приятелка, за която никога не си чувала? Която никога не си срещала? Колко вероятно мислиш, че е това?

Колко вбесяващ беше само!

— Доколкото разбирам, ти си твърдо решен да вярваш, че Нанси се е срещала с някой любовник.

— Както казах, това е най-вероятното обяснение.

Джейн го погледна намръщено и той каза с равен глас:

— Думите на коняря определено не пасват на твоята любима хипотеза — че някой я е отвлякъл.

Джейн беше много изкушена да му каже, че Нанси едва ли би задоволявала „нуждите“ си с любовник, докато в утробата и расте дете, но това щеше само да усложни нещата.

Кипнала от тревога, гняв и безсилие, задето Дом беше такъв... мъж в това отношение, тя пусна ръката му и ускори крачка.

— Придаваш голяма тежест на една-единствена забележка, направена от някакъв коняр. — Джейн зави по улицата, която водеше право към странноприемницата. — Може да не е чул правилно или да не е разбрал, че тя всъщност ще отиде у госпожа Пач. Дом тръгна след нея.

— Без да я предупреди? Госпожа Пач не каза ли, че Нанси винаги и изпращала бележка, преди да дойде?

— Каза и нещо друго: че по улиците на Йорк гъмжи от убийци. Нещо не те чувам да я цитираш по тази тема.

— Признай го: Нанси е излъгала. Не е ходила да пазарува заедно с госпожа Пач.

— Не е излъгала. Вече ти казах: макар прислужниците да предполагат, че е ходила на пазар заедно с нея, самата Нанси просто е казвала, че отива в Йорк да посети леля си и да отиде на пазар. Което е вярно.

— Да, но, Джейн... — започна Дом с този свой снизходителен, арогантен тон, който пробуждаше нервите ѝ като игла за бродерия.

— Значи, толкова — каза тя. — Вече си си съставил мнение. Нанси е избягала с някой любовник и ти си измиваш ръцете от цялата история.

— Би ли ми посочила основателна причина да не ги измия?

Нещо в гласа му я накара да погледне към него. Той я гледаше така, както някой естественик наблюдава бръмбар, който смята да подложи на дисекция.

В този момент тя проумя истината: Дом искаше да разбули тайните ѝ. Тайните на Нанси. Точно както се боеше Джейн, той наистина бе стигнал до извода, че тя крие нещо.

По гръбнака и пропълзя студена тръпка. Джейн отмести погледа си от него и се помъчи да прикрие ужаса си.

— Поради същата проста причина, която изтъкнах преди. Нанси може да е в опасност. И като неин зет твой дълг е да я защитиш.

— От какво? — попита Дом. — От кого? В тази история крие ли се нещо повече от това, което казваш?

О! Фактът, че бе така решен да разкрие истината за Нанси и същевременно да продължи да прикрива тайното си споразумение с нея от миналото страшно раздразни Джейн.

— И аз бих могла да ти задам същия въпрос — каза рязко тя. — Очевидно криеш някаква тайна. Имаш някаква причина да имаш лошо мнение за Нанси. Питам се каква може да е тя.

„Не само ти можеш да играеш тази игра, Дом Всевишни. Ха!“

Той остана безмълвен за толкова дълго, че Джейн погледна към него и видя, че изглежда смутен. Добре! Време беше.

— Просто се опитвам да подходя към братовчедка ти непредубедено, което е повече, отколкото мога да кажа за теб — отговори Дом най-накрая. — Тя не е жената, за която я мислиш.

— Защото не отстъпи пред ухажванията ти преди дванайсет години, това ли имаш предвид? — Щеше да го накара да признае истината за онази нощ, дори това да бе последното нещо, което щеше да направи! — Може би точно затова си така решен да я очерниш. Ядосан си, задето ти отказа и вместо това се омъжи за брат ти.

— Това е лъжа!

Няколко души на улицата се обърнаха и погледнаха към тях и Дом понижи гласа си.

— Изобщо не беше така.

Джейн потисна усмивката на удовлетворение, която напираше на устните и. Най-после бе успяла да изтръгне от него някаква реакция — нещо друго, освен хладнокръвна логика.

— Не беше ли? Ако беше успял да убедиш Нанси да омъжи за теб, може би нямаше да ти се наложи да постъпиш при Боу Стрийт Ранърс. Животът ти щеше да е по-лесен — живот във висшето общество, по-хубав от онзи, който можеше да очакваш, ако се беше оженил за мен. След като нямаше да имаш достъп до състоянието ми, аз щях само да те завлека надолу.

— Нали не вярваш, че съм искал да се ожения за нея заради парите и?

— Трябва да повярвам или в това, или че си се влюбил лудо в нея през няколкото седмици, през които бяхме разделени.

Вече бяха близо до странноприемницата, затова Джейн вложи в гласа си жална нотка:

— А може би през цялото време си искал точно нея. Знаел си, че вуйчо ми никога няма да приеме втори син за съпруг за своята дъщеря — богатата наследница, затова си ме ухажвал, за да се доближиш до нея. Нанси винаги е била толкова красива, така...

— Стига толкова!

Без предупреждение Дом я завлече в една от многото странични улички, които прорязваха Йорк. Тази бе потънала в дълбоки сенки. Къщите над главите им се накланяха една към друга и когато я обърна с лице към себе си, очите му просветнаха рязко в мътната светлина.

— Никога не съм се интересувал от Нанси.

Джейн потисна чувството на триумф, което се надигаше в душата ѝ — той все още не бе признал цялата истина.

— На мен съвсем не ми изглеждаше така. Изглеждаше, че вече си ме забравил, че си забравил какво означавахме един за...

— Как ли пък не!

Той доближи лицето си до нейното.

— Не съм те забравял нито за един ден, нито за един час, нито за един миг. Винаги съм мислил за теб... само за теб. Проклетие! Всичко, което направих, беше заради теб! Заради никого другото.

Това страстно признание я обърка. Дом не беше от мъжете, които говореха такива мили неща. Но пламенният му поглед събуди у нея спомени как я гледаше той навремето. Как ръцете му стискаха нейните, как тялото му се накланяше към нейното. Спомени, така болезнено познати.

— Не ти... вярвам — излъга Джейн, макар че кръвта и бушуваше.

Пламенният му поглед я накара да замръзне.

— Тогава повярвай на това — и ненадейно устните му се оказаха върху нейните.

Не това се бе заела да получи от него.

Но, о, каква радост! Каква топлина! Устните му покриха нейните, търсещи, убеждаващи. Без да прекъсва целувката, Дом я притисна до стената и Джейн стисна раменете му — неговите удивително широки, мускулести рамене. Вкопчи се в него, докато той я изпращаше към дълбините на непознатата територия.

Времето се върна назад, към онези мигове насаме, които навремето откриваха в градината на вуйчо и. Но този път нямаше колебание, нямаше страх да не ги открият.

Това я изпълни с радост. Джейн обви ръце около шията му и го привлече по-близо. Дом изстена и целувката му стана по-интимна.

Устните и езикът му проникнаха в устата ѝ — нежно проучване, което я зашемети. Заплени. Обърка.

В стомаха ѝ се надигна нещо, което беше и сладко, и непознато — копнеж, какъвто никога не бе изпитвала с Едуин. С никой друг мъж, освен Дом.

Той сякаш го почувства, защото се отдръпна и я погледна. Изпълненият му с изненада поглед потърси нейния.

— Мили боже, Джейн! — промълви той с дрезгав глас, който превърна името ѝ в молитва.

Или в проклятие? Тя нямаше време да разбере кое от двете е, преди Дом да стисне главата ѝ с две ръце и да я задържи неподвижна за още една мрачно пленителна целувка. Тази обаче беше по-жадна, изпълнена с по-голяма нужда. Устата му поглъщаше нейната със смелостта на древните викингски пирати. Езикът му се движеше в устата ѝ в ритъм, който я накара да се разтрепери и да почувства, че цялата я облива топлина, а палците му галеха шията ѝ и ускоряваха пулса вътре.

Слава богу, че имаше стена, която я подпираше, иначе щеше да се разпадне на локва в краката му. Сигурна беше. Защото след всички тези години на раздяла той отново нахлуваше в живота ѝ по най-груб начин. А тя му позволяваше.

Как да не му позволи? Ароматът му на кожа и бергамот я обгръщаше, замайваше я от удоволствие. Дом събуждаше у нея пориви, които Джейн дори не подозираше, че притежава, разпалваше пожари в места, които тя смяташе за замръзнали. А после ръцете му се плъзнаха собственически по нея, сякаш искаха да запомнят тялото ѝ... или да го бележат като негова собственост.

Негова собственост. О, господи!

Джейн го отблъсна. Как така се поддаде на целувките му след това, което стори той? Как му позволи да разбие защитите ѝ?

Никога повече, проклет да е! Никога!

За миг той изглеждаше също толкова смаян от това, което се бе случило помежду им, колкото и тя. А после протегна ръка към нея и Джейн се измъкна от мястото си между него и стената. В гърдите ѝ се надигаше паника.

— Вече нямаш правото да ме целуваш! — изсъска тя. — За бога, аз съм сгодена!

Веднага щом Дом осъзна какво казва, погледът му стана студен.

— Отне ти доста време, преди да си го спомниш.

Тя го погледна смаяно.

— Имаш наглостта да... да... — и забучи пръст в рамото му. — Ти нямаш никакво право да критикуваш мен! Ти ме отблъсна преди години, а сега искаш просто... просто да ме вземеш обратно, сякаш помежду ни не се е случило нищо?

По лицето му премина сянка.

— Не съм те отблъснал. Ти беше тази, която ме изостави. Или забрави?

За Джейн това бе капката, която преля чашата.

— Да, аз те изоставих.

Обърна се на пети и закрачи яростно обратно към главната улица.

— Просто не спирай да си го повтаряш. Очевидно си решен да вярваш на собствената си измислица.

— Измислица ли? — възкликна Дом и забърза след нея. — Какви ги говориш?

— О, защо просто не можеш да признаеш какво наистина направи и да приключим с темата?

Дом я сграбчи за ръката и я накара да спре, когато Джейн вече бе съвсем близо до улицата. Впери поглед в лицето ѝ и тя видя мига, в който той осъзна истината.

— Мили боже! Значи знаеш истината. Знаеш какво наистина се случи онази нощ в библиотеката.

— Че си си измислил онази любовна история между двама ви с Нанси, за да ме принудиш да те изоставя ли? — попита Джейн и отскубна ръката си. — Да, знам.

После излезе от уличката и го остави да се пържи в собственото си масло.

ГЛАВА 5

Джейн излезе на улицата и изчезна от погледа му. Дом остана втрещен на мястото си. Но после забърза да я настигне, да получи отговори.

Значи знаеше. Откъде, по дяволите, знаеше?

Отговорът на този въпрос беше очевиден.

— Значи Нанси ти е казала истината, така ли? — попита рязко той, когато се изравни с нея и закричи отстрани.

Без да отговори, Джейн продължи да крачи към странноприемницата като хусар, устремен към бойното поле.

— Кога разбра? — попита Дом. — Откога знаеш?

— От девет години, ти... ти лукав... лъжлив...

— От девет години? Значи през цялото това време си знаела, а не си казала нищо?

— Да съм била казала нещо?

Джейн се закова само на крачка от двора на странноприемницата и го изгледа свирепо.

— И как, по дяволите, трябваше да кажа нещо? Ти изчезна, стопи се сред улиците на Лондон като някой разбойник или джебчия.

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— О, от време на време четях за героичните ти подвизи, но с изключение на това нито те чух, нито те видях чак до последната година, когато дойде в градската къща на Джордж. Това че бях на вечерята заедно с Нанси, беше чиста случайност. Както навярно си спомняш, ти не се застоя. Нито пък се държа като човек, който гори от желание да изслуша тайните ми.

Дом си спомни колко студено се държа тогава с нея и отклони погледа си, неспособен да понесе обвинението в очите ѝ.

— Не, не се държах.

— Пък и — продължи Джейн, — това, че знаех истината, нямаше значение. Предположих, че ако някога си промениш мнението и решиш, че искаш да си изградиш общ живот с мен, ще ме потърсиш.

Тъй като никога не го направи, беше очевидно, че си решен да останеш ерген.

Погледът му се стрелна обратно към нея.

— Нещата не бяха толкова прости.

Тя изсумтя.

— С теб никога не са прости. Точно затова се радвам, че съм сгодена за друг мъж.

Ревността забушува у него.

— Но ме остави да те целуна.

Бузите и се обагриха в прелестна руменина.

— Ти... ти ме завари неподготвена, това е всичко. Но това беше грешка. Няма да се повтори.

Как ли пък не! Дом възнамеряваше да разбере дали миналото е наистина така безвъзвратно отминало, колкото твърдеше Джейн. Само че не можеше да го направи тук, на улицата. Той погледна нагоре, към мрачното небе. Освен това не можеше да го направи точно сега.

Джейн проследи погледа му.

— Да — съгласи се с глух глас. — Изглежда, ще пътуваме в дъжда.

Тя влезе в двора на странноприемницата.

— Може би, ако побързаме, ще успеем да стигнем в Уинбъро, преди да завали. А и до залез-слънце остават само три часа, а не е безопасно да пътуваме в открит файтон след мръкване.

Джейн имаше право, но Дом не мислеше да слага край на този разговор. Трябваша му отговори и веднъж потеглеха ли обратно, щеше да ги получи.

Той влезе в двора. В съзнанието му бушуваше истинска буря. Открай време не беше човек, който моментално си съставя мнение за някого, и точно това го правеше добър детектив. Обичаше да е сигурен, че разполага с всички факти, преди да започне да ги подрежда по последици и важност, за да стигне до заключение.

С Джейн обаче щеше да му е трудно да събере всички факти. Тя очевидно бе прекалено сърдита, за да му каже спокойно и разумно това, което той трябваше да разбере. А той беше прекалено развълнуван, за да може да си извади някакви изводи от малкото, което бе научил от нея.

За щастие времето, необходимо да изпрати да повикат файтона му, да вдигне покрива и да излезе на пътя, се оказа достатъчно, за да успокои ума му. Сега някои неща изплуваха в паметта му. Например как преди три месеца Джейн го нарече „Свети Доминик“. Тогава тези думи му прозвучаха странно от устата на жена, която би трябвало да го смята за зестрогонец. Или как тя каза, че се е уморила да „чака“ да „започне да живее“.

Всемогъщи боже! Възможно бе наистина да е говорила за него. Че е чакала той да се върне при нея. През цялото това време...

Не, не можеше да го повярва. Когато всичко свърши, Джейн беше едва на седемнайсет, а на тази възраст жените само търсеха опипом пътя си в живота. Не бе възможно през всички тези години да се е топяла от любов по него.

„Защо не? Ти нали се топеше от любов по нея.“

Дом потисна проклятието си. Глупости! Той я бе изтръгнал от сърцето си.

Боже, какъв лъжец беше!

Вече бяха оставили града далеч зад себе си. Джейн седеше до него, без да казва нищо, и очевидно се чувстваше неловко след това, което се бе случило помежду им.

Само че не бе възможно да се чувства по-неловко от него. Той все още усещаше вкуса на устните ѝ, преживяваше отново мига, в който тя се разтопи в обятията му. Усещаше всеки един сантиметър от тялото ѝ, който докосваше неговото. Ръката ѝ лежеше в скута, толкова близо, че можеше да посегне и да я хване.

А може би не. Последното нещо, от което имаше нужда, беше Джейн да го изблъска от файтона, което със сигурност щеше да направи, стига да решеше. Наистина беше страшно сърдита.

Макар че Дом не беше съвсем сигурен защо. Тя бе сгодена за много богат граф, който имаше роднини и приятели сред най-влиятелните хора в Англия. Само защото Дом я освободи. Защо тогава изглеждаше така, сякаш иска да го удуши?

Нанси. От устата на това момиче всичко навярно бе прозвучало по-лошо, отколкото беше в действителност.

— Кажи ми какво ти разказа братовчедка ти за нашия... предполагаем флирт.

— Доколкото знам, всичко — отговори Джейн и приглади полите си с нехайство, което Дом навярно би сметнал за истинско, ако не бе забелязал треперещите и ръце. — Убедил си я да се престори, че се опитваш да я съблазниш. После тя убедила Самюъл Барлоу да ѝ помогне и да ме заведе в библиотеката, без аз да заподозра нищо, за да видя сцената, която си бил подготвил.

Нанси наистина и беше казала всичко.

— Тя обеща, че никога няма да проговори.

— Аз не ѝ оставих друг избор. — Гласът на Джейн се понижи до изпълнен с болка шепот. — Не съм такава глупачка, за каквато ме мислиш.

— Никога не съм те мислил за глупачка.

— Нима? Не си ли помисли, че ще забележа, когато не направи повече опити да ухажваш Нанси? Или някоя друга богата млада дама? Нямахме никакви клюки за теб, никакви истории за зестрогонство. Не след дълго разбрах, че нещо в тази история не е наред.

Проклятие!

— Значи си отишла при Нанси и си я принудила да ти каже истината.

Джейн не отговори. Дом погледна към нея и видя, че изглежда раздразнена.

— Всъщност ѝ казах, че съм те срещнала на Бонд Стрийт и ти си ми разкрил истината. Казах ѝ че просто искам да чуя нейната страна от историята.

Той нададе стон.

— С други думи, измамила си я.

— Да. — Джейн задърпа чантичката си. — Не беше трудно. Нанси не е... ами...

— Не е от най-умните?

Джейн потръпна.

— Точно така. Лесно е да я манипулира човек. Нямахте нужда да ѝ казвам нищо повече — тя ми разказа всичко. Наговорил си и куп глупости как ще ми е по-добре без теб.

— Не бяха глупости — прекъсна я той. — Наистина ти беше по-добре без мен.

— Така ли? Не можеш да го знаеш.

— Всъщност мога.

Той цъкна с език и конете ускориха ход.

— Знаеш ли къде живях през първите си три години в редиците на Боу Стрийт Ранърс?

— Няма значение. Това нямаше да ме интересува.

Дом се изсмя остро.

— Да, убеден съм, че щеше да останеш възхитена да живееш с мен в една мансарда в кръчма в „Спитълфийлдс“. Да ядеш само хляб и сирене четири дни в седмицата, за да спестяваш пари. През зимата да нямаш въглища, за да имаме достатъчно пари да платим наема.

— Наистина звучи страшно. — В гласа ѝ се долавяше остра нотка. — Но това са били само три от дванайсетте години, които прекарахме разделени. Ами по-късно? Когато постигна известен успех?

— Не напуснах мансардата заради някакъв огромен успех. Напуснах я, защото... пътувах прекалено много и нямаше смисъл да държа жилище в Лондон. Така прекарах останалата част от времето си в Боу Стрийт Ранърс.

В Манчестър и на други места спенсианците^[1] и подобните им призоваваха за реформи или, както го виждаше правителството, подклаждаха бунт. Но Дом не можеше да ѝ спомене за това. Тя никога нямаше да разбере тези трудни години — какво бе вършил той, какво очакваха тогава от него. Как би могла? Тя бе дама, затворена сред стените на замък, изграден от привилегировано съществуване. Не знаеше нищо за борбата между бедни и богати. И Дом не искаше да научава.

— Но ти сам си решил, нали? — попита тихо Джейн. — Не всички от Боу Стрийт Ранърс пътуват.

Той се напрегна.

— Не пътуват, но и не печелят кой знае колко. Даваха ми повече за... тъъ... пътуване, отколкото за гоненето на престъпници в Лондон. Успях да спестя достатъчно пари, за да започна бизнеса си точно благодарение на всички тези години, в които бях готов да отида навсякъде, за да запазя мястото си.

Да поема какви ли не рискове. Да шпионира сънародниците си. Все още усещаше в устата си горчив вкус.

— А когато основа „Мантън Инвестигейшънс“? Оттогава минаха четири години, Дом. Ако си ме искал, тогава можеше да ме потърсиш.

— Да, разбира се — съгласи се горчиво той. — Можех да дойда в дома на вуйчо ти и да те помоля настоятелно да се омъжиш за мен. Да се откажеш от състоянието си, да се разделиш с удобното си положение в обществото, да рискуваш всичките ти приятели и роднини да те отблъснат, за да можеш да се омъжиш за човек, когото бях сигурен, че смяташ за зестрогонец.

— Да — отговори тя. — Можеше.

— И ти с готовност щеше да приемеш ухажването ми. Макар че можеше да избираш сред достатъчно мъже. Макар че край полите ти се въртяха един граф и един маркиз...

— Значи си знаел за маркиза?

Дом прокле бързия си език.

— Въпросът е там, че щеше да си абсолютна глупачка, ако беше избрала мен вместо някого от тях. И бях достатъчно проникателен да го осъзная.

— Не, въпросът е там, че ти никога няма да разбереш дали щях да приема ухажването ти, или не. Защото не започна да ме ухажваш. Никога не пое този риск и това е за твоя сметка.

Думите се забиха като кинжал в гърдите му. Джейн говореше така, сякаш се бе отказала от него. Но, разбира се, тя наистина се бе отказала, нали така? Бе приела предложението на Блекбъро. А след като преди дванайсет години се бори толкова пламенно да не изоставя Дом, сега със сигурност нямаше да изостави Блекбъро.

Какво ли щеше да стане, ако Дом я беше попитал? Ако отново бе нахлуд в живота ѝ и я бе откъснал от всичко познато?

Не, това би могло да завърши само по един възможен начин: зле.

Вече бе започнало да ръми. Тъй като покривът на файтона не ги покриваше изцяло, Дом разстла над коленете им едно одеяло, за да ги предпази поне донякъде от влагата. Когато хвана поводите с една ръка, за да може да посегне и да затъкне одеялото около нея, тя замръзна.

Той също. Болезнено осъзнаваше факта, че ръката му се е задържала върху бедрото ѝ. Едва не спря файтона, едва не я привлече в обятията си, едва не започна да я целува, за да не спре дотогава, докато тя не се размекне и не си спомни какво означаваха някога един за друг.

Джейн обаче помнеше. По-рано му го бе показала пределно ясно. За нея това минало просто вече нямаше значение.

Дом отдръпна ръката си и вятърът отнесе магията на мига.

Възцари се неловко мълчание. Миля след миля мрачно сиво се просмукваше в кръвта му и му натежаваше. Той не знаеше кое е по-лошото: че през всички тези години бе живял лишен от нея, или че сега се намираше толкова близо до нея, а тя пак не беше негова.

Измина дълго време, преди Джейн да въздъхне.

— Ти изобщо съжаляваш ли за това, което направи, за да развалиш годежа ни?

— Не — отвърна той без заобикалки.

Усещаше, че Джейн го гледа.

— След всичкото това време — продължи тя, — все още мислиш, че двамата с Нанси сте постъпили правилно.

— Абсолютно.

Това беше истината. Или не беше?

Помежду им отново се обтегна ново неловко мълчание.

— Нанси съжалява — промълви най-после Джейн. — Казва, че е започнала да съжалява още от мига, в който е приела да участва.

Дом се изкуши да ѝ напомни, че Нанси е скрила съжалението си доста успешно зад триумфалната си женитба за Джордж. Но ако го кажеше, това просто отново щеше да настрои Джейн отбранително по отношение на братовчедка и. Джейн изглеждаше твърдо решена да вярва, че Нанси е едва ли не светица и докато не се сдобиеше с повече факти, Дом не можеше да оспори този неин възглед. Точно затова трябваше да продължи с проучванията си.

— И така, смяташ ли да се добереш до истината за изчезването на Нанси? — попита Джейн.

Мили боже, тази жена какво, мисли ли четеше?

— Мисля, че трябва. По-рано беше права. Ако Нанси е била подлъгана от някой подлец зестрогонец, би било неразумно да не предприемаме нищо.

— Искаш да кажеш, защото може да я нарани — промълви Джейн с тревожен глас.

— Защото Ратмур Парк, както и бъдещето на Нанси може да пострадат. Вдовишкото ѝ наследство идва от приходите на имението. За когото и да се омъжи, той ще иска да се грижи за интересите ѝ, без да се интересува какво ще струва това на Ратмур Парк.

Или пък колко тревоги ще създаде на Дом.

Шокът, който се надигна от нейната страна на файтона, беше очевиден.

— Знаеш ли, Дом, все едно дали за мен е било по-добре да живея без теб, очевидно е, че за теб не е било по-добре да живееш без мен.

— И какво трябва да означава това?

— Едно време имаше сърце, беше те грижа за хората. — От гърлото ѝ се изтръгна дрезгава ругатня. — Или аз може просто да съм си мислила, че те е грижа. Може би винаги си бил така студенокръвен, а аз просто не съм го видяла.

Обвинението го накара да настръхне.

— И кое те кара да мислиш, че съм студенокръвен? Фактът, че се съмнявам в неотложната необходимост да хукнем след Нанси?

— Фактът, че ти сякаш виждаш само финансовата страна на нещата. Сега Нанси е сама жена, без мъж. Това би трябвало да те разтревожи.

— Спрях да се тревожа за Нанси в деня, в който се омъжи за Джордж! — тросна се той.

— Значи затова било всичко. Тя се е омъжила за врага ти и това е превърнало и нея в твой враг.

Дом стисна поводите още по-силно. Не беше сигурен какво иска да каже.

— Предполагам, че може и така да се каже.

— Да, но тя е моя братовчедка и приятелка, затова се надявам, че в сърцето ти е останала достатъчно... слабост към мен, за да я потърсиш заради мен, щом не желаеш да го сториш заради самата нея.

— Не се тревожи. Не съм чак толкова „студенокръвен“ и тъй нататък — увери я раздражено Дом. — Довечера с Тристан ще се върнем в Йорк и ще говорим с конярите в кръчмата „Рингроуз“, които днес не бяха там. После ще претърсим града, ще видим какво още ще успеем да разберем.

Той я стрелна със суров поглед.

— Ти само ще ни се пречкаш, затова трябва да останеш при лейди Зоуи в Уинбъро.

— Навярно наистина ще е най-добре така — съгласи се за негова изненада Джейн.

Защо се съгласяваше — защото се страхуваше, че пак ще се опита да я целуне ли? Или защото бе узнала от него това, което

искаше, и сега той ѝ трябваше само за да открие Нанси?

И едната, и другата възможност го дразнеха.

Двамата продължиха пътуването си, без да казват нищо, но когато се хвана, че тананика някакви печални нотки от „Реквием“-а на Моцарт, Дом потръпна. Проклятие, имаше някои неща, които искаше — не, които изпитваше необходимост — да узнае.

— Джейн, през всички тези години беше ли щастлива? — „Саможертвата ми струваше ли си?“

Когато тя не отговори, Дом погледна към нея и видя, че го наблюдава с хладен поглед, който го смрази.

— Нямаш право да питаш. Не се опита нито да разбереш дали съм щастлива, нито да се погрижиш да съм щастлива, затова си мисли това, което ти помага да спиш по-добре нощем.

А наричаше него студенокръвен?

Джейн изпъна рамене.

— Но отсега нататък възнамерявам да бъда безумно щастлива. Възнамерявам да се омъжа за Едуин, да му родя деца и да остарее, обкръжена от хора, които обичам. Предполагам, че това ще успокои съвестта ти.

Би трябвало да я успокои. Само дето не се получи. Защото за първи път Дом видя живота си, разкрит пред него, лишен от Джейн по различен начин от преди. И това го накара да изпита желание да завие и да заскърца със зъби. Голяма полза щеше да му донесе това, няма що.

Сивкавата светлина гаснеше с всеки изминал миг и Дом се безпокоеше, че ще мръкне, преди да са стигнали. А после видя табелата за местното село. Имението на Тристан и Зоуи се намираще само на няколко мили оттук. Слава богу, след по-малко от половин час щяха да пристигнат.

— Преди да стигнем до Уинбъро — рече той, — трябва да ми кажеш какво да съобщя на Тристан, каква част от обстоятелствата.

— Щом ще го молиш за помощ, предполагам, че ще трябва да разкриеш всичко. Макар че бих предпочела да не споменаваш за по... — скандалните си подозрения относно Нанси.

— Няма нужда да го правя. Все още не.

— Замислял ли си се, че ако Нанси наистина е смятала да отиде в Йорк, за да се срещне с любовник, е можела просто да отложи

пътуването си с един ден, за да разполага с каретата, а после да каже на прислугата, че двете с леля и заминават за Бат? Можела е да събере дрехи за пътуването и всичко останало.

За миг Дом се замисли.

— Тогава би трябвало да вземе камериерката си.

— Не е задължително. Можела е да каже, че там, където ще отседнат, няма единични стаи или че камериерката на леля ѝ ще стигне и за двете. Можела е да измисли какви ли не лъжи, които да не събуждат подозрения. Но не е измислила. Това би трябвало да е достатъчно, за да те разтревожи. Мен със сигурност ме разтревожи.

Дом неохотно призна, че в подозренията и има логика. Защо Нанси не бе измислила някоя по-сложна схема — схема, която да не породви въпроси у никого?

— Ти сама каза, че Нанси не е от най-умните.

— Точно затова тя щеше да действа по-прямо.

— Е, предполагам, че скоро ще узнаем истината.

Наистина ли щяха да я узнаят? Дом все още не знаеше тайната, която Джейн криеше по отношение на Нанси. Беше се озовал в кипящ водовъртеж, предизвикан от общото им минало, и бе забравил да измъкне от нея тази тайна.

— Между другото, след като си тръгнах, госпожа Пач каза ли нещо полезно — попита той. — Имаше ли някакви теории защо е избягала Нанси?

Джейн сякаш се затвори себе си.

— Не. Защо?

— Изглеждаше много раздразнена от ситуацията.

— Само защото домът ѝ се оказа завладян от непознати. Майката на Нанси беше същата като нея, преди да умре. Когато с теб се запознахме, вече ми бе възложила отговорността да ръководя прислужниците и да преговарям с търговците, защото това конкретно задължение много я изнервяше.

Дом впери в нея удивен поглед.

— Как така не съм разбрал за това?

— Защо да разбираш? Не можех да говоря за това пред нея или пред вуйчо си, когато ти идваше у нас. А малкото пъти на балове и тем подобни, когато надзорът на компаньонката ми не беше чак толкова

строг, предпочитам да говорим за не толкова скучни неща. Например за музика.

— Това наистина беше любимата ни тема за разговор — съгласи се Дом и спомените нахлуха в съзнанието му.

Джейн също започна да си спомня и потръпна. Той съблече палтото си и го намести на раменете ѝ колкото можеше по-удобно, без да пуска поводите. Погледът ѝ срещна неговия и по устните и пробяга мимолетна усмивка. А после тази усмивка изчезна също толкова внезапно, колкото се бе появила, и Джейн отмести погледа си.

Сега Дом почувства загубата на тази усмивка по-остро, отколкото отсъствието на хубава музика от живота си.

Двамата минаха през селото, без да продумат, и скоро стигнаха до алеята на имението. Само след секунди Дом зърна през мрачния мъглив здрач сиянието на свещи и лампи, толкова многобройни, сякаш всички прозорци в господарската къща бяха осветени.

От устните му се изтръгна стон.

— Трябва да те предупредя, че в Уинбъро са не само брат ми и снаха ми, а и нейният баща, леля ѝ и братовчед и. Лизет и Макс също са там. Ще настане голяма суматоха. — Той я стрелна с кос поглед. — И всички те ще се запитат защо си дошла.

Освен това щяха да заговорят за идването ѝ, особено сестра му, която щеше да го превърне в романтична история с митични пропорции.

— Нека се питат — отговори Джейн. — Не се боя от тях, Дом. И нищо няма да ми стане от малко бъркотия.

— Не бъди толкова сигурна. Повярвай ми, Бедлъм^[2] изобщо не може да се мери с моето безумно семейство, когато се съберат всички на едно място.

[1] Поддръжници на радикала Томас Спенс (1750–1814), който застъпва идеята за обща собственост. — Б.пр. ↑

[2] Първата психиатрична болница във Великобритания. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 6

Отначало Джейн реши, че Дом е преувеличил, защото престоят им започна съвсем невинно. Тристан и съпругата му ги поздравиха сърдечно, но преди Джейн да успее да размени нещо повече от няколко любезности с лейди Зоуи, с която се бе запознала на вечеринката в дома на Кийн в Лондон, бащата и лелята на въпросната дама влязоха в преддверието и се включиха в разговора.

След това двамата започнаха да спорят с Тристан и лейди Зоуи в коя стая да настанят Джейн, а Лизет се втурна към новодошлите и обсипа Джейн с цял куп въпроси. Джейн едва бе успяла да запомни всички тези участници, когато влезе херцогът заедно с господин Джереми Кийн, братовчедът художник на лейди Зоуи.

— Много се радвам, че ви виждам, лейди Джейн — промълви той с пламъче в погледа. — Бях започнал да се отчайвам от отсъствието на свободни дами на това увеселение, но ето че вие се появихте от мъглите, за да ме спасите.

— Не от мъглите — изръмжа Дом. — От истински дъжд, поради което може да се каже, че бързае да...

— Това са глупости — намеси се сладко Джейн и недоволството на Дом ѝ достави удоволствие. — Винаги ми е приятно да разговарям с даровити хора като господин Кийн.

— И кой по-точно от талантите ми ви запленява, ако мога да попитам? — попита господин Кийн и ѝ се подсмихна. — Нали разбирате, аз имам много. С удоволствие ще покажа на Ваше благородие всеки един от тях, когато пожелаете.

— Сигурен съм, че е така — изръмжа Дом и се опита да я хване за ръката.

Джейн го отблъсна и се усмихна на господин Кийн.

— О, боя се, че нямаме време за среща, за която съм убедена, че ще бъде дълга и... интересна. Но може би по-късно ще успеем да го уредим.

Дом изглеждаше бесен, но преди да успее да изрече и дума, останалите го засипаха с въпроси къде се е губил цял ден и колко дълго ще остане Джейн. Само след секунди шумът можеше да съперничи на виковете „Бис!“ във всеки оперен театър в Лондон. Джейн се учуди, че херувимите на тавана не слязоха да вляят ангелските си гласчета в какофонията.

— Тишина! — изгърмя гласът на Дом над бъркотията.

Над тълпата се възцари стреснато мълчание.

— Дватамата с госпожица Върнън прекарахме много тежък ден — продължи Дом — и трябва да вземем някои решения. Знам, че редът е проклетие за вашата тайфа, но не можем ли поне веднъж да се опитаме да продължим нещата организирано?

Ако бе изрекъл тази груба реч пред вуйчо Хорас, той щеше да го хване за ухото и да го изхвърли от къщата, но семейството на Дом само избухна в смях.

— Добра идея — съгласи се лорд Оливиер с пламъче в погледа и кимна на лелята на лейди Зоуи. — Ще бъдеш ли така добра да съобщиш на готвачката, че за вечеря ще има още двама души? А аз и Негово благородие ще заведем тази „тайфа“ в салона, където ще пийнем вино и ще проведем по-цивилизована дискусия.

— Разбира се — съгласи се жената, макар че живият интерес в погледа ѝ показваше, че не се радва на перспективата да пропусне дори една дума от предстоящата дискусия.

Веднага след излизането ѝ Дом каза:

— Всъщност аз и госпожица Върнън трябва веднага да се посъветваме с Тристан и Лизет. Насаме. Затова, ако нямате нищо против, сър, ще се присъединим към вас по-късно.

— Както желаете — съгласи се лорд Оливиер, макар че сега и на неговото лице се изписа любопитство.

Той посочи към салона и останалите тръгнаха нататък, а Дом поведе Джейн, брат си и сестра си в противоположната посока, по коридора към помещение, което се оказа мъжки кабинет.

Веднага щом влязоха, Тристан седна зад бюрото и облегна лакти.

— Какво става, стари момко?

Дом сбито изложи фактите около изчезването на Нанси. За огромно облекчение на Джейн ограничи дискусията до съдържанието

на двете важни писма, последвано от лишено от всякакви предположения изреждане на това, което бяха узнали до момента.

— Ще ми трябва помощ, за да продължа с проучванията в Йорк — завърши той, като се обърна към брат си. — Довечера искам да се върнем там, ако е възможно, за да говорим с конярите в странноприемницата „Рингроуз“. Ако имаме късмет, ще ни помогнат да разберем къде може да е отишла оттам Нанси. Ако ли не, ще трябва да продължим с разследването.

— Ами срещата ти утре? — попита Лизет.

— Ще изпратя бележка до имението, че я отменям — отговори той и хвърли таен поглед към Джейн. — Нямам друг избор. Обещах на госпожица Върнън, че ще открия снаха си, и възнамерявам да направя каквото мога в това отношение.

После насочи вниманието си към Тристан.

— Можеш ли да се отскубнеш и да ми помогнеш?

— Не виждам защо не — отговори Тристан. — Със сигурност мога да отсъствам една вечер. Утре почти всички си тръгват и това ще облекчи Зоуи.

— Като стана дума за това... — сети се Дом и се обърна към сестра си: — Вие с Макс заминавате за Лондон. Ще имаш ли нещо против да вземете с вас госпожица Върнън? Онзи ден е изпуснала пощенския си кораб и никой не знае кога е следващият. А и не може и да остане сама в Ратмур Парк, сега, когато Нанси я няма.

— Един момент! — обади се Джейн, преди Лизет да отговори. — Няма да се върна в Лондон, докато ти продължаваш да търсиш Нанси.

Дом я прониза с мрачен поглед.

— Как ли не! Държа ситуацията под контрол, така че няма причина да стоиш тук. А и вуйчо ти вече несъмнено е започнал да се притеснява, да не говорим за годеника ти.

— В деня, в който открих, че Нанси е изчезнала, писах на вуйчо си и му съобщих, че смятам да поостана в Йорк. Помолих го да предаде на Едуин — отговори Джейн и се подготви за битка. — Вуйчо Хорас ще се притесни много повече, ако се върна и му съобщя, че нямам представа къде е дъщеря му, отколкото ако просто се забавя няколко дни, за да разбере накъде е тръгнала.

— Това звучи съвсем логично — включи се Лизет.

— Не съм те питал за мнението ти! — сопна се раздражено Дом на сестра си. — И вече ти обясних, че госпожица Върнън не може да остане в Ратмур Парк.

— Тогава може да остане тук — предложи Тристан. — Двамата със Зоуи нямаме нищо против.

— Или пък с Макс можем да отложим тръгването си с един-два дни — подкрепи го Лизет.

— Вие двамата не се намесвайте — предупреди я Дом.

На Лизет дори не й мигна окото от тона му. Тя просто се обърна и се спогледа с Джейн.

— Целия ден ли е такъв вкиснат?

— По-зле — отговори Джейн с нехаен тон. — Когато нещата не стават на неговата, става направо груб. Брат ви има лошия навик да прави предположения въз основа на собствената си странна логика, след което да се опитва да ги докаже въпреки фактите.

Тристан вдигна вежда.

— Наистина ли? Това не е в стила на Дом.

— Защото не е — намеси се Дом с отсечен тон, — което госпожица Върнън знае много добре. Но има лошия навик да приема всичко лично.

— О, за бога...

— Мога ли да предложа нещо? — попита Лизет.

— Не! — изръмжа Дом в същия миг, в който Джейн отговори:

— Разбира се.

Когато Дом изруга под нос, Джейн преглътна усмивката си. Определено беше забавно да наблюдава как сестрата на Дом го дразни.

Особено след като Лизет просто пренебрегна протестите му.

— Докато вие с Тристан разследвате, аз ще изпратя човек в Ратмур Парк да доведе камериерката на Джейн и да донесе нещата ѝ. Утре сутрин аз, Джейн и Макс ще си съберем багажа и ще заминем за Лондон. Така или иначе трябва да минем през Йорк.

Тя погледна към Тристан.

— Там ще се срещнем с вас двамата и тогава можете да ни съобщите за резултатите от разследването си. Ако сте открили Нанси, Джейн може да продължи с нас до Лондон или да остане с братовчедка си, както реши. Ако не сте, пак ще преценим ситуацията. Джейн винаги може да се върне тук и да отседне при Тристан и Зоуи, стига да

иска. Но няма смисъл да вземаме твърдо решение, когато все още не сме сигурни какво става.

— На мен ми звучи разумно — изрече провлечено Тристан. — Дом?

Очите на Дом бяха приковани върху нея. Той разсеяно потърка с пръст белега си.

— Не ми ли вярваш, че ще я намеря, Джейн?

Защо всеки път щом изрече малкото и име с този дрезгав глас, по кожата и пропълзяваха тръпки? Това я дразнеше невероятно много.

— Разбира се, че ти вярвам — отговори тя, без да се запъва. — Но може да ти потрябва моята помощ. На нея може да й потрябва моята помощ.

Тя преплете ръце пред себе си.

— Няма да се върна в Лондон, преди да сме я открили или да сме разбрали накъде е тръгнала. Дотогава ще се наложи просто да ме изтърпиш, милорд.

В очите му за миг просветна някакво неразгадаемо чувство, което пробуди в кръвта и нежелана топлина.

„Не съм те забравял нито за един ден, нито за един час, нито за един миг. Винаги съм мислил за теб... само за теб. Проклятие! Всичко, което направих, беше заради теб!“

Проклет да е и той, и тази негова външност, която събуждаше у нея топлина, и тези негови приказки, които предизвикваха тръпки! Те не означаваха нищо. Той бе разполагал с предостатъчно възможности да си я върне, но не се бе възползвал от нито една от тях. Така че Джейн нямаше да се остави във властта на някакво ужасно неудобно привличане към него. В никакъв случай!

Дом сякаш почувства реакцията и, защото й отправи бавен, пламенен поглед, предназначен да я възбуди. Или да я сплаши. Може би и двете.

Той кимна.

— Както желаш. Но тримата трябва да тръгнете колкото се може по-рано сутринта. Ако науча нещо полезно, няма да стоя и да ви чакам, преди да тръгна по следата.

Разбира се, че нямаше. Кога Дом я беше чакал? Тя беше тази, която го бе чакала.

— Добре. Ще се срещнем в странноприемницата „Рингроуз“ утре сутрин на късна закуска. Да кажем, в десет часа сутринта?

Тристан гръмко се разсмя.

— Какво? — попита Джейн. — Късно ли е?

Сега и Дом се разсмя, а смехът на Тристан стана още по-силен.

— Кое е толкова смешно? — попита троснато Джейн.

— Не е заради теб — поясни сухо Лизет. — На мен се смеят. Братята ми смятат, че съм неспособна да стана рано. Или да изляза от къщи навреме.

— Защото, скъпо мое момиче, все още не сме те виждали да станеш преди единайсет или да тръгнеш за някъде преди обед — пошегува се Дом.

Тристан се ухили на Джейн.

— Предлагам да насрочите тази среща в Йорк за малко по-късно, Луничке.

„Луничке“. Тристан я бе нарекъл така по времето, когато Дом я ухажваше, и това напомняне за съвместното и минало с Дом и семейството му събуди болка в гърдите и.

Тя избегна погледа на Дом.

— Какво ще кажеш тогава за следобед?

— Глупости! — отсече Лизет и завъртя очи. — Мога да ставам рано, все едно какво мислят глупавите ми братя. В десет часа ще сме там за закуска, дори ако трябва да си потопя главата в кофа ледена вода. Макс и бездруго искаше денят му да започне рано.

Дом се подсмихна.

— Макс винаги иска денят му да започне рано. Но за тази цел ще му трябва друга съпруга.

Двамата мъже се спогледаха самодоволно и се засмяха.

— Да — съгласи се Лизет със сладък глас, — някоя, от която не е запленил толкова. Но тъй като опитването тъкмо на моите чарове винаги му отнема толкова много време сутрин, признавам, че твърде често двамата оставаме до късно в леглото.

Джейн знаеше, че подобна откровеност би трябвало да я шокира, но й беше толкова забавно да наблюдава как двамата мъже остават с увиснало чене, а по лицата им пропълзява червенина.

Лизет ги погледна с престорена скромност.

— Но утре сутрин ще се постарая да попреча на съпруга си да се наслади на обичайните си удоволствия. Това ще реши въпроса.

Тя пъкна ръка под лакътя на Джейн.

— А сега елате, скъпа моя. Нека се присъединим към другите за вечеря. Бих желала чаша вино. А вие?

Двете едва успяха да излязат в коридора, преди да избухнат в смях.

— Това ще им даде да се разберат — изхриптя Лизет. — Видяхте ли... лицето на Тристан?

— И на Дом — съгласи се Джейн. — Боже, толкова сте лоша!

— Ами да, разбира се! — В очите на Лизет искреше пакостливо пламъче. — Какъв е смисълът да си херцогиня, ако не можеш от време на време да шокираш хората?

Двете отново се засмяха, докато вървяха с бърза крачка към салона.

А после веселостта на Лизет се стопи и тя направи физиономия.

— Но това означава, че утре сутринта наистина ще трябва да стана призори. Няма да позволя последната дума да е тяхна!

— О, наистина разбирам това ваше желание!

Джейн погледна към коридора зад гърба си и сниши глас:

— Точно затова ми трябва помощта ви. Казахте, че ще изпратите някого да доведе камериерката ми и да донесе вещите ми, но бих предпочела да се върна в Ратмур Парк и да ги взема сама. Искам да съм сигурна, че Нанси не се е върнала. И ако не е, искам да разпитам прислугата и по-подробно.

Джейн трябваше да разпита камериерката за подробности около възможната бременност на господарката и. Нанси беше доста уклончива по този въпрос. Освен това камериерката може би знаеше нещо, което щеше да сложи край на убеждението на Дом, че Нанси има любовник.

— Нали разбирате, че преди да свършите с всичко това, половината нощ ще е минала? — попита Лизет.

— Нямам друг избор. Когато се срещнем с мъжете утре сутрин, трябва да разполагам с повече информация.

— Много добре. Тогава аз и Зоуи ще дойдем с вас.

— В никакъв случай!

Джейн щеше да задава въпросите си по-свободно без тях двете.

— Вие трябва да поспите, щом утре сутринта ще тръгваме рано. Лейди Зоуи също. Несъмнено последните дни са я изтозили — толкова много гости.

Лизет въздъхна.

— Права сте. Пък и лейди Зоуи очаква дете, така че наистина има нужда от почивка.

Херцогинята се спря пред салона и измери Джейн с тревожен поглед.

— Но тя не е единствената. И вие трябва да поспите, скъпа моя.

— Да, и в каретата ще спя по-добре, ако съм сама. Ако лейди Зоуи се съгласи да изпрати с мен някой прислужник, за да съм в безопасност, ще приема с удоволствие, но наистина не ми трябва друга компания.

Лизет хвърли таен поглед към другия край на коридора.

— Дом няма да е доволен, че ще пътувате през нощта само с един прислужник.

— Точно затова няма да му казвам. Веднага щом мъжете тръгнат, и аз ще тръгна.

Челото на Лизет се сбърчи и Джейн я потупа по ръката.

— Наистина, нищо няма да ми се случи. Нали дойдох сама от крайбрежието! Дотам има само два часа път и два обратно и няма да се бавя в имението. Когато се върна, ще ни остане предостатъчно време, за да тръгнем навреме на сутринта.

Ако имаше късмет, по това време щеше да е въоръжена с достатъчно нови факти, за да разбие подозренията на Дом за Нанси веднъж завинаги.

Когато Джейн и спътниците и пристигнаха в странноприемницата „Рингроуз“, часът беше почти десет. Херцогът нае частна трапезария и поръча богата закуска, много по-скъпа от всичко, което Джейн бе опитвала по време на пътуване.

Е, все пак той беше херцог. Очевидно разполагаше с много пари за харчене. Джейн предполагаше, че точно затова детективската агенция на Дом се е сдобила с прозвището „Хората на херцога“. Негова светлост навярно бе инвестирал много в нея, след като служителите и

бяха открили братовчед му. Несъмнено бе играл голяма роля в успеха ѝ.

Скоро им сервираха, но въпреки примамливите ястия Джейн нямаше апетит. Всъщност успя да преглътне само няколко хапки печени яйца, преди да стане от масата.

— Юджийн ми липсва — тъкмо казваше Лизет. — Никога повече няма да го оставя с бавачка, кълна се.

— Нали каза, че всичко ще е наред, щом е само за няколко дни — отговори херцогът, без да спира да се храни.

— Сбърках. Надявам се, че бавачката няма да забрави да...

Неспособна да обръща внимание на разговора, Джейн започна да кръстосва из трапезарията. Отдавна беше минало десет часа. Къде бяха Дом и Тристан?

— Успокойте се, госпожице Върнън — обади се херцогът и остави вилцата си. — Те ще дойдат тогава, когато дойдат, и тревогата ви няма да ги доведе тук нито секунда по-рано.

— Знам — съгласи се тя и го погледна смутено. — Аз открай време не умея да чакам.

— Според мен се справихте чудесно с тази задача — измърмори Лизет, докато мажеше хляба си с масло.

Джейн реши да не обръща внимание на този намек за многото години, които двамата с Дом бяха прекарвали разделени. Това беше различно. Тогава си мислеше, че чака единствения мъж, който я е обичал. Но се оказа, че греши за чувствата му. Ако беше права, той щеше да дойде при нея, когато имаше възможност.

„Ами ако поиска да се ожени за теб сега, когато наследителката?“

Това бе единственото, за което можеше да мисли от целувките им вчера насам, но отговорът бе винаги един и същ. Преди години Дом бе определил границите на „приятелството“ им, без да се посъветва с нея. Сега искаше да определи границите на издирването на Нанси. Джейн можеше само да си представя какво още ще определя той, ако се омъжи за него. Щеше да я увие в копринен пашкул, докато се опитва да се справи с всичко сам.

На седемнайсет години може би щеше да се примири със съпруг, който управлява целия ѝ свят и се държи с нея като с невинно дете,

което трябва да води по пътеките на живота. Но това беше преди да узнае истината за смъртта на родителите си.

Сега, почти на трийсет, по-скоро бе готова да нагълта стъкло, отколкото да се омъжи за човек като баща си. Бе прекарала годините след смъртта на вуйна си, ръководейки домакинството така, както желаше, при това много компетентно. Защо тогава трябваше да търпи командите на Дом Всевишни?

Вчера той дори се опита да ѝ попречи да дойде с него в Йорк. Един Бог знаеше какви абсурдни ограничения щеше да ѝ наложи, ако станеше негова съпруга.

— Колкото и да се муси Дом, че аз не мога да отида никъде навреме, те с Тристан закъсняват — каза Лизет. — Кой знае кога ще дойдат? Джейн, може би трябва да използвате това време, за да си починете.

— Добре съм — рече Джейн. — Точно сега не мога да седя спокойно.

— Сигурна ли сте? Извинявам се, че го казвам, скъпа моя, но изглеждате много уморена. Икономът на лейди Зоуи каза, че сте се върнали от Ратмур Парк почти в пет часа сутринта.

Джейн кимна.

— Трябваше да уредя и някои неща, които не очаквах. В мое отсъствие и отсъствието на Нанси бе настанал пълен хаос и се наложи да измисля някаква причина, която да обясни ненадейното ѝ заминаване за Бат, без да разтревожа прислугата.

Това се оказа нелесно, тъй като трябваше да разпита и камериерката на Нанси. Характерът на въпросите само изнерви клетата жена още повече, но Джейн нямаше как да го избегне. Особено след като разбра...

Някой почука на вратата и тя подскочи. Забърза да отвори и с облекчение видя, че на прага стоят Дом и Тристан. Но израженията им я изпълниха с ужас. Тристан влезе в трапезарията, без да я погледне в очите. Дом обаче я погледна с такъв насъбран гняв, че тревогата и нарасна.

— Това наденички ли са? — попита Тристан и забърза към масата. — Слава богу! Умирам от глад.

— Според мен ти винаги умираш от глад — обади се Лизет иззад гърба на Джейн. — Сядай и яж, преди да изстинат още повече.

Тя замълча.

— Дом? Ти ще закусваш ли?

— След малко.

Погледът му не се откъсваше от очите на Джейн.

— Първо трябва да говоря с госпожица Върнън. Насаме.

Това не предвещаваше нищо хубаво.

Херцогът стана от масата.

— Ние май трябва да... въъ... да нагледаме конете, нали, Тристан?

Тристан мрачно кимна. Забави се само колкото да си направи сандвич от наденичка и хляб, да го увие в салфетка и да го пъкне в джоба на палтото си. После забърза към вратата.

— Аз май трябва да проверя дали са нахранили добре прислужниците ни долу — измърмори Лизет, стана и също излезе.

Камериерката на Джейн, тази на Лизет и личният прислужник на Макс бяха в общото помещение. Точно сега на Джейн й се искаше и тя да беше при тях.

След като всички си тръгнаха, Дом затвори вратата и сърцето на Джейн заби оглушително. Щом нарушаваше правилата на благоприличието, като оставаше насаме с нея в странноприемница, навярно бе открил нещо наистина ужасно.

Все пак отначало той не каза нищо. Съблече си палтото, метна го на един стол и остана загледан в нея за един дълъг, напрегнат миг, който я изнерви.

— Какво? — изхриптя тя. — Какво си научил?

— Доста неща — отговори той със суров глас. — Извадихме късмет — тук намерихме един коняр, който е видял Нанси да потегля заедно с един джентълмен на нейната възраст. За щастие го е разпознал — бил местен жител. Дори ни даде указания как да стигнем до жилището му.

Дом преплете ръце зад гърба си. Изглеждаше като самото въплъщение на детектив.

— Ти знаеше ли, че Самюъл Барлоу сега живее в Йорк?

Джейн усети кисел вкус в устата си, а стомахът и кипна. Мили боже, не Самюъл! Само не той!

— Не, не... го осъзнавах.

Дом продължи да я гледа скептично и тя издаде брадичката си напред.

— Какво си мислиш — че лъжа ли?

— Не знам. Лъжеш ли?

— Не!

Джейн се откъсна от заплашителния му поглед и отново заснова из трапезарията.

— Знаех само, че Самюъл вече не живее в имението Блекбъро. Преди няколко години загуби поста си във флота, а след това баща му го лиши от наследство. Може би си чул за това.

— Забрави ли, че от доста време не се движа в тези среди? — попита кратко Дом.

Тя се изчерви.

— Никой, освен семейството му не знае какво е предизвикало това отчуждение между него и стария граф. Веднъж попитах Едуин, но той ми каза само, че баща им не одобрявал начина на живот на Самюъл. Според клюките Самюъл беше станал голям... въъ... нехранимайко в последните години, но така и не чух какво е станало с него, след като семейството му го изгони.

Хрумна и нова мисъл и Джейн се обърна с лице към Дом.

— Но двамата с Нанси открай време са добри приятели. Може би точно затова са се срещнали... за да обядват заедно или нещо подобно. Ти си бил в жилището му. Той там ли беше? Тя там ли беше?

— Не.

Дом се приближи към нея. Очите му приличаха на късчета лед.

— Видели са го да напуска жилището си същата сутрин, когато тя е заминала. И оттогава не се е връщал.

— О, не! — промълви едва чуто Джейн.

— Отне ни половината нощ, но проверихме всички странноприемници, които предлагат коне и карети, и накрая открихме тази, от която са тръгнали за Лондон.

— За Лондон ли?

Историята звучеше все по-лошо и по-лошо.

— Тръгнали са заедно? Сигурен ли си?

— Напълно. Тръгнали са с наемна пощенска кола. Когато я наел, Самюъл обяснил съвсем точно от какво се нуждаят. Казал, че искат най-удобната, с която разполага странноприемницата — добави Дом и

се опита да я накара да сведе очи. — И знаеш ли защо е отправил това конкретно искане?

Джейн преглътна. Боеше се, че знае.

Когато тя не отговори, Дом добави:

— Защото, или поне така е казал на съдържателя, „съпругата“ му е бременна.

ГЛАВА 7

Изречението на Джейн подсказа на Дом, че тя знае за състоянието на Нанси. Разбира се, че знаеше. Навярно бе знаела през цялото време.

Усети как го пронизва чувството, че е предаден.

— Кога щеше да ми кажеш?

С натежали като олово крака той тръгна към прозореца и погледна към оживения двор отдолу.

— Кога разбра?

— Съвсем наскоро — побърза да отговори Джейн. — Освен това Нанси изобщо не беше сигурна. Каза, че може да е бременна. Ако бях сигурна, щях веднага да ти кажа, но реших, че не е разумно да предизвиквам смут, ако излезе, че не е така.

— Не, много по-добре беше да се преструваш, че това изчезване е само някаква нейна приумица. Много по-добре беше да пропуснеш най-важната част от цялата тази история.

Едва успяваше да говори — толкова силен натиск усещаше в гърдите си. Нанси може би очакваше сина на Джордж.

— Много по-добре беше да ме оставиш да продължа да мисля, че имам нов живот, когато този живот може да свърши още преди да е започнал.

— О, Дом, толкова съжалявам... — започна тя с тих глас.

— Недей.

Дом се обърна с гръб към прозореца и я изгледа заплашително.

— Да не си посмяла да ме съжаляваш.

Тя потръпна.

— Не те съжалявам, кълна се. Но не мисля, че ситуацията е такава. Нанси вече зачева три пъти и така и не успя да износи нито едно от децата повече от няколко месеца. Няма причина да мислим, че този път ще е различно.

— Няма ли? Този път детето може да не е заченато от неадекватното семе на Джордж, което означава, че ситуацията е съвсем

различна. Защото може да значи, че Нанси има по-голям шанс да го износи до раждането.

Това я накара да замръзне.

— Аз... не разбирам.

— Естествено, че разбираш!

Дом закрочи из стаята, неспособен да стои на едно място.

— Нанси е дотичала тук, при Самюъл Барлоу, в мига, в който ти си напуснала Ратмур Парк. Сигурно е искала да му каже лично, че ще става баща.

Челюстта на Джейн увисна.

— Това е абсурдно! Ако очакваше дете от Самюъл, щеше да се опита да го прикрие. Нямахше да се втурне да се среща с него и така да събуди подозренията на всички наоколо.

В разсъжденията и имаше известна логика, но Дом просто не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че Нанси е бременна. Че Нанси може да роди син, който може да мине за син на Джордж.

Че синът на Нанси може да наследи Ратмур Парк, а Дом отново да загуби всичко.

Тази мисъл засили нарастващата ярост в гърдите му.

— Ако очаква детето на Джордж, защо да не го разкрие пред целия свят? Защо да го пази в такава голяма тайна?

— Нали ти казах защо! Още не беше сигурна! — отговори Джейн и вдигна брадичка. — И не го е пазила чак в такава тайна. Аз знаех. Госпожа Пач знаеше. Камериерката на Нанси определено знаеше.

— Да, но нито една от вас не спомена пред мен нищо за това.

Джейн осъзна колко горчиво звучи гласът му и на лицето и се изписа виновно изражение.

— Имахме причини.

— О? И какви бяха тези причини?

Джейн извърна глава и в стомаха на Дом се сви ледена топка.

— Проклятие, какви причини би могла да имаш, за да...

— Страхувахме се какво може да направиш, ако разбереш!

— Какво мога да направя! — извика той и се дръпна назад, за да избяга от ножа, който тя току-що бе забила в корема му. — Какво например? Да я отвлека? Да я убия?

— Не! Разбира се, че не!

Но енергичното ѝ настояване не притъпи острието на предателството ѝ. Дом стоеше и я гледаше. Бузите и се зачервиха.

— Но знам, че в такива случаи е обичайно... дамата, за която става въпрос, да се подложи на медицински преглед, за да се потвърди, че наистина носи възможния наследник.

Той се скова.

— Така е. И защо си искала да ме лишиш от тази възможност? Това е мое право.

— Знам, но такъв преглед, както и бъркотията, която новината за възможния наследник ще предизвика сред семейството и прислугата, може да стане причина Нанси пак да пометне.

Джейн прикова погледа си върху него.

— Просто се опитвах да предпазя братовчедка си, това е всичко.

— От мен? — Дом не можеше да си поеме въздух, толкова силна бе болката, когато ножът се завъртя в корема му. — Наистина ли ме мислиш за такова чудовище? Че след като веднъж узная истината, ще принудя бременна жена да се подложи на преглед, който може да стане причина да загуби детето си?

— Не! Ами...

Тя започна да разтърква ръцете си.

— Можеше да решиш, че нямаш друг избор. Не исках да те поставям в положение да трябва да решаващ, когато може би нямаше да има причина за това. И определено не исках да рискувам Нанси да загуби бебето.

Тя сведе очи към пода.

— Знам какво ще си помислиш — че е ужасно от моя страна, но исках да го роди — дори ако това означава, че ти пак ще станеш само господин Мантън.

Това беше истината, изречена с най-прости и сурови думи. Джейн не се интересуваше дали той отново ще загуби всичко, стига безценната и братовчедка да роди дете. Детето на Джордж.

Или може би не на Джордж.

Яростта го стисна за гърлото. Би трябвало да прояви повече съчувствие към снаха си. Но беше трудно, когато това можеше да означава края на всичките му надежди. Особено когато тази бременност можеше да бъде част от заговор между Барлоу и Нанси да

измъкнат имението от ръцете му. Имението, което заслужаваше, по дяволите!

Той заби нокти в дланите си.

— Значи в стремежа си да предпазиш Нанси реши, че е приемливо да не обръщаш внимание на всичките ѝ измами.

Джейн го стрелна с бунтовен поглед.

— Какви измами? Говорих с прислугата едва снощи...

— Снощи?!

За миг тя заприлича на заек, хванат в капан. А после чертите и се изгладиха.

— Когато се върнах в Ратмур Парк да си прибера нещата, да...

— Отишла си в имението посред нощ — промълви Дом невярващо. Още едно нещо, за което не му беше съобщила. — Каж ми, че не си пътувала два часа сама на кон, така както дойде в Уинбъро.

— Разбира се, че не. Това би било безразсъдно.

Дом тъкмо бе започнал да диша малко по-спокойно, когато тя добави:

— Тръгнах с каретата на лейди Зоуи и взех един прислужник.

— И това изобщо не е било безразсъдно — отбеляза саркастично той. Кръвта му се смразяваше при мисълта, че е пътувала часове наред сама късно през нощта, пазена само от един прислужник. — Ти луда ли си? За бога, можеше да ти се случи какво ли не!

— Не ми крещи, лорд Ратмур! — сложи тя ръце на хълбоците си. — Нямах право да ми раздаваш заповеди. Ако искам да се кача на някой кораб до Индия, та бедуините да ме научат на лов с тръби, мога да го сторя със или без одобрението ти.

Той вдигна вежда.

— В Индия няма бедуини. Те живеят в Арабия. И не е „лов с тръби“. Според мен става въпрос за тръби за издухване на стрели, но...

— Не ме интересува! Въпросът е, че нямам нужда от твоето разрешение, за да направя каквото и да било.

Тя наклони глава.

— Пък и прислужникът и кочияшът на лорд Оливиер са били войници. Сигурна съм, че при схватка щяха да ми бъдат точно толкова полезни, колкото всеки изискан джентълмен.

Дом се намръщи. Тя навярно имаше право.

— Във всеки случай — продължи Джейн, — сестра ти реши, че няма нищо лошо.

— Не се учудвам — каза сухо той.

Лизет бе готова да направи всичко, та Джейн да е щастлива, стига това да означаваше да я събере с него. Вчера и той изпита същото. Онези целувки, за които не спря да мисли цяла нощ, го накараха да се почувства почти сигурен, че Джейн все още изпитва чувства към него.

Очевидно обаче грешеше. Щом бе могла да запази толкова важно нещо в тайна от него, макар да знаеше какво може да означава то за бъдещето му.

— Би трябвало да се радваш, че отидох там — продължи Джейн. — Научих много неща. Прислужниците потвърдиха това, което вече подозирах — че винаги просто са предполагали, че госпожа Пач е придружавала Нанси на пазар, но така и не са го разбрали със сигурност. Всъщност не знаят със сигурност по какъв начин Нанси е прекарвала времето си в Йорк.

— Това подкрепя и моята теория, не само твоята. Възможно е Нанси да е прекарвала това време с Барлоу.

— Връщала се е с покупки — отговори упорито Джейн.

— Камериерката ѝ е била с нея, нали така? Възможно е Мередит да е пазарувала вместо нея, докато Нанси е била с Барлоу.

Устните на Джейн се превърнаха в тънка черта.

— Ти си твърдо решен да смяташ Нанси за блудница.

— Ти си твърдо решена да я смяташ за светица.

Той преплете ръце зад гърба си, за да потисне желанието да я разтърси и да ѝ влее малко здрав разум.

— А какво разбра за Мередит? Нея не можем да разпитаме, защото вече не е на служба при Нанси — колко удобно! Кога се е случило това? След смъртта на Джордж? По-късно?

— Малко преди пристигането ми в Ратмур Парк — отвърна Джейн намусено. — Но настоящата камериерка ми даде адреса на Мередит в Лондон, което означава, че можем да я разпитаме, когато пожелаеш.

Усмивката и беше хладна.

— Виждаш ли? Готова съм да тръгна по тази следа, докдето и да ни отведе тя, стига да правим заключенията си въз основа на факти, а не на очевидната ти предубеденост към Нанси.

— Не съм предубеден към Нанси — процеди Дом през зъби. — Но като се има предвид какво е заложено на карта, а и тази нова информация за детето, което очаква...

— Може би очаква. Дори не сме сигурни за това! Новата й камериерка каза, че господарката и е имала признаци, че е бременна, но не толкова очевидни, та да е сигурно. А и дори сред хората, които я заобикаляха, Нанси внимаваше да не заяви със сигурност, че очаква дете.

— Това не означава, че не е очаквала.

— Разбира се, че не. Но човек би предположил, че ако с била сигурна, е щяла да пише на предполагаемия си любовник, за да му съобщи. А според камериерката си Нанси никога не е водила кореспонденция с никакви джентълмени.

Дом поклати глава.

— Само защото камериерката й не е видяла подобни писма, това не означава, че никога не е имало такива. Може би точно затова Нанси е била толкова добре запозната с маршрута на пощенската карета — защото е предпочитала да изпраща и да получава лично пощата си.

Джейн вдигна очи към небето.

— Някога минавало ли ти е през ума, че може би познанството и със Самюъл не е било романтично? Те се познават от години. Така че може би е заминала с него за Лондон, защото... не знам.

— Защото не е имала никаква представа какво впечатление ще създаде, като замине за Лондон с един всеизвестен негодник — каза студено Дом.

От гърдите и се изтръгна въздишка.

— Знам как изглежда ситуацията, но ти не разполагаш с нищо друго, освен с думите на един съдържател на странноприемница и на един коняр. Ами ако са възприели погрешно ситуацията? Или ако са излъгали? Или...

— Стига, Джейн! Не си толкова наивна — каза тихо Дом. — Това няма да е първият път, когато някоя жена решава да представи детето от любовника си като дете от съпруга си, за да получи наследство.

— В това няма никаква логика! Първо, ако Нанси наистина е... споделяла леглото си с любовник по същото време, по което е споделяла леглото на Джордж, никой не може да каже със сигурност чие е детето, което ще роди. Защо тогава да бяга в Лондон с любовника си, за да роди там, и по този начин да привлече внимание към себе си? По-добре би било да остане в Ратмур Парк.

— Освен ако не е знаела, че е заченала прекалено дълго след смъртта на Джордж, за да представи детето като негово.

Кръвта се оттече от лицето на Джейн.

— Това твърдение е наистина ужасно.

Той закричи към нея.

— Помисли, Джейн! Ако Нанси изчезне за следващите шест или осем месеца, ще е невъзможно да я подложим на преглед. Може просто да се появи с бебе, за което твърди, че е на Джордж, и никой няма да е в състояние да докаже обратното, каквото и да подозира.

Тя изсумтя.

— Никой свестен доктор няма да сбърка тримесечно бебе с новородено.

— Да, но не е нужно разликата да е толкова голяма, за да я разтревожи. Според закона детето трябва да се роди до четирийсет седмици след смъртта на съпруга, за да се смята за негово, което означава, че Нанси не може да го роди дори една седмица по-късно. Защо тогава да поеме риска да го обявят за незаконородено, когато може да обвие въпроса в съмнения, като роди тайно когато му дойде времето, а после да излезе от скривалището си и да заяви, че детето се е родило, преди четирийсетте седмици да са изтекли?

Джейн го прониза с каменен поглед.

— Не мислиш ли, че все някой ще присъства на това раждане? И ще заяви под клетва каква е истината?

— Свидетелите се подкупват лесно, скъпа моя. Повярвай ми.

— Ти наистина си станал много циничен — промълви Джейн с глух глас, — щом твърдиш, че братовчедка ми, жена с аристократично възпитание, е прибегнала до измама от такива размери, че да се превърне в истински злодей! Ти може и да вярваш, че е способна на такова нещо, но аз знам, че не е.

Дом я изглежда така, сякаш се опитваше да я накара да отклони погледа си.

— Една жена е способна на много неща, за да подsigури бъдещето си, ако почувства, че е застрашено. При сегашното положение на нещата Нанси ще наследи само вдовишката си част — една трета от рентите. Ако роди незаконородено дете, то няма да получи нищо. Никакви приходи, никакви земи, никаква титла. Ако синът ѝ се роди копеле, той...

— Или тя — прекъсна го Джейн. — Ти постоянно забравяш, че нито едно от тези неща не е сигурно по никакъв начин. Дори и Дом Всевишни не може да предскаже пола на неродено дете.

— Вярно — съгласи се той и се опита да не настръхва при определението „Дом Всевишни“. Тя наистина ли го смяташе за такъв надут глупак? — Но след като видя до какво доведе нехайството на татко, Джордж се погрижи собственото му завещание да е желязно. Ако не му се роди син и не може да ми попречи да наследя титлата и имота, който върви с нея, той разпореди всичко, което не е обвързано с титлата, да премине към дъщеря му.

Джейн примигна — очевидно не беше запозната с подробностите от завещанието на Джордж. Дом продължи безмилостно:

— А ако Нанси му роди син? — и преглътна яростта, която го обзе при тази мисъл. — Момчето ще получи всичко. Това е огромно изкушение за всяка жена, която иска най-доброто за детето си.

Джейн пребледня, но остана непоколебима.

— Все едно, Нанси не би направила нищо неморално, за да го получи.

Упорството и пред лицето на фактите започваше да го дразни.

— Така ли? Дори и ти, която си толкова принципна, си готова да се омъжиш за мъж, когото не обичаш, просто за да си осигуриш по-добро бъдеще. Колко повече ще е готова да направи Нанси, ако е.

— Един момент! — прекъсна го Джейн и го изгледа с присвити очи. — Защо, по дяволите, си мислиш, че не обичам Едуин?

Въпросът го стресна... докато не осъзна какво е казал.

Дори не беше сигурен защо го каза. Може би защото искаше да бъде истина. Защото искаше да мисли, че въпреки годежа и той все още има шанс с нея. Защото беше глупак — безразсъден заплепен глупак.

Не, не ставаше въпрос само за това, което искаше да си мисли той. Сигурен беше. Тя нито веднъж не каза, че обича Блекбъро.

Но пък и Дом не я попита. Може би трябваше да направи точно това, вместо да си завира главата в пясъка. Защото ситуацията ненадейно бе придобила много по-големи измерения от изчезването на Нанси. На карта бе заложено бъдещето на виконтската титла и имението. Насред кипежа на цялата тази бъркотия той трябваше да знае едно нещо със сигурност.

Да разбере какви са отношенията му с Джейн.

— Дом, отговори ми на следния въпрос — каза Джейн с напрегнат глас. — Поради каква причина мислиш, че не обичам Едуин?

— А обичаш ли го?

Ако беше така, Дом вече я бе загубил. Но ако не беше...

Бузите ѝ се обагриха в яркочервено.

— Ще се омъжа за него, нали така?

Само за секунда целият свят на Дом се промени. Тя не бе казала „да“. Дори не бе дала истински отговор на въпроса му. Той го знаеше и ако се съдеше по начина, по който отклони погледа си, тя също го знаеше.

Значи все пак имаше шанс с нея. Може би не особено голям, тъй като можеше да загуби точно тези неща, които щяха да го направят по-равностоен съперник на Блекбъро, но все пак по-голям от преди.

— Не е нужно да го обичаш, за да се омъжиш за него.

Реши да рискува и застана съвсем близо до нея.

— От дълго време съм детектив и мога да разпозная кога една жена е влюбена. У теб не забелязвам никакви такива признаци, що се отнася до годеника ти.

Тя го стрелна с възмутен поглед.

— Моля?

— Не изричаш името му с онази мекота, с която една жена изрича само името на своя любим, не споменавах мнението му по всевъзможни въпроси и сякаш не гориш от желание да се върнеш при него.

Тя изпъна гръб — очевидно се подготвяше за несъмнено разпален отговор — и Дом бързо добави:

— Освен това вчера не ме целуна така, сякаш си влюбена в Блекбъро.

Нека отрече това, проклета да е!

Над лицето ѝ се спусна хладна маска.

— Виж ти какви интересни наблюдения! — каза тя с мразовит тон. — Трябва да се запитам що за длънопробни разследвания си извършвал през всички тези години, след като си научил как „една жена изрича само името на своя любим“ и как да разчетеш толкова много неща в една целувка.

Пак се опитваше да го предизвика, но този път Дом бе подготвен. Бе прекарал половината нощ в анализ на вчерашните и думи, усмивки и целувки и в опити да разбере на спокойствие, без да се обърка от присъствието и, какво означават те.

Съчетани с начина, по който реагира на думите му за годеща си, означаваха, че Джейн изпитва към него по-силни чувства, отколкото смее да покаже.

— Не съм разчел в целувката ни нищо, което го е нямало там.

Погледът му се прикова в нейния.

— Но мога да подложя теорията си на още една проверка. Което ще ти даде нова възможност да докажеш, че греша.

Проблясването в тъмнобронзовите и очи му подсказа, че знае: сега той я предизвикваше. Джейн се поколеба, очевидно разкъсвана между желанието да побегне и желанието да приеме предизвикателството му.

Но това не беше онази Джейн, която избяга от него преди години, когато той я прогони. Тази Джейн не бягаше: тя оставаше и се сражаваше.

Точно сега изглеждаше решена да се сражава с него, но нищо. Нека си излее гнева. А после може би, ако Дом внимаваше и извадеше голям, много голям късмет, можеха да продължат заедно към бъдещето. Ако преди това Джейн не го убиеше.

На лицето и се изписа напрегната усмивка.

— Не съм длъжна да ти доказвам нищо.

— Не си. Стига да нямаш нищо против сам да си вадя заключения.

Усмивката и се стопи.

— Които са...

Той вдигна рамене.

— Че отказваш да ме целунеш повторно, защото си нямаш доверие. Защото се боиш, че не си успяла да умъртвиш докрай

чувствата си към мен.

В очите ѝ заблестяха яростни пламъци. Тя се наклони към него и прошепна в ухото му:

— Представа нямаш до каква степен умъртвих чувствата си към теб.

В гласа и определено се долавяше перчене.

— Ами да видим тогава до каква степен, става ли?

Той я хвана за брадичката и наклони главата и назад.

Джейн застина. Дом обви ръка около кръста и, придърпа я към себе си и я целуна пламенно.

Странно, но тя нито се опита да се съпротивлява, нито откликна. Просто го остави да я целува, сякаш го чакаше да свърши.

Да я вземат дяволите! Дом се надяваше, че с изненадващо нападение ще има предимство, но очевидно я бе настроил твърде, твърде отбранително. Това го докара до лудост. Сигурен беше, че безстрастното и примирение е маска. Но и той беше виновен — защо изобщо превърна целувката в предизвикателство?

Така да бъде! Щеше да промени предизвикателството.

Когато се отдръпна, видя, че на лицето ѝ е изписан изпълнен със самодоволство триумф, и изписа отегчение на собственото си лице.

— Ти май наистина си умъртвила чувствата си към мен. А сега едва не умъртви и моите към теб, защото това със сигурност беше най-блудкавата целувка в целия ми живот. Но какво ли можех да очаквам от стара мома на възраст?

Тя го изгледа с присвити очи.

— Стара мома? — гласът ѝ се повиши. — На възраст? О, типично в твой стил да прехвърляш вината на мен, сякаш аз съм виновна, че не се омъжих. Какво ще кажеш следващия път — че моите „блудкави целувки“ са причината толкова лесно да ме захвърлиш?

Джейн изпъна рамене.

— Е, добре, Дом Всевишни, когато приключи с теб, никога вече няма да кажеш, че съм „стара мома на възраст“. Но много ще ти се иска да можеше.

Тя стисна главата му с две ръце и го привлече обратно към себе си за целувка, която бе всичко друго, но не и блудкава.

Така вече беше по-добре. Устните ѝ бяха меки, устата — сочна, а ароматът и на лавандула го обгърна така, че му се зави свят от

удоволствието отново да бъде толкова близо до нея.

Той потисна свирепия порив да я придърпа към себе си и да я целуне с цялата страст, натрупана през годините на раздяла. По-добре да я остави тя да контролира целувката дотогава, докато може да го понесе.

Но отвори уста. Когато Джейн прие тази покана да направи целувката им по-интимна, като проучи вътрешността и с тези леки тласъци на копринения си език, Дом възликува.

Когато ниско в гърлото ѝ се надигна стон и тя прокара пръсти през косата му с маниера на собственик, той не издържа. Обви ръце около кръста ѝ и я привлече към себе си, както си беше изчервена.

Тя застина и за частица от секундата Дом се уплаши, че е избързал. Но после Джейн се разтопи срещу него и обви ръце около врата му, за да го задържи здраво до себе си, и умът му се изпразни от всякакви мисли.

Единственото, което съществуваше, бе Джейн отново в прегръдките му, Джейн, която пак го целуваше... Джейн, единствената жена, която бе желал истински, изостряше желанието му като острие, което режеше през миналото и го оставяше открит, кървящ и жадуващ единствено за нея.

Как я бе пуснал да си отиде? Трябва да е бил луд. Тя беше всичко, което той си спомняше, и още повече — пищна, женствена и страстна, съзряло копие на някогашната му млада любима. Не можеше да ѝ се насити.

Устата и го опиваше. Ръцете му се плъзгаха по гърба и, припомняха си извивки, намираха отново женствената форма, скрита под катовете дрехи.

Тя откъсна устни от неговите.

— Ти... ти ме измами.

— Така ли? — попита Дом и подуши ухото ѝ. — Доколкото си спомням, ти ме целуна.

— Ти на практика ме предизвика да го направя.

— След като ти ме подлуди със студенината си — близна той ухото и с език. — След като отказа да отговориш на въпроса ми.

— На кой въпрос? — прошепна тя срещу бузата му.

— Обичаш ли Блекбъро?

— Аха. Този въпрос.

Джейн притисна гърдите си към неговите и Дом изпита желание, стигащо до болка, да ги докосне, да ги погали.

Тя навярно го бе направила нарочно, лукавата хитруша! При това с голям успех, тъй като сега, когато мисълта да докосне гърдите и се бе загнездила в ума му, той не можеше да мисли за нищо друго.

Помъчи се да се освободи от мъглата на желанието.

— Искам отговор, Джейн — изрече задавено той и я гризна по ухото.

— Нямах право на отговор. — Сега тя го гризна по ухото.

— Точно това каза вчера за целувките, но виж какво правим днес.

Дом обсипа линията на челюстта и със страстни целувки.

— Целуваме се. Много.

— Знаем, проклет да си! Но... но не трябва да го правим.

Той зарови лице в шията и.

— Когато кажеш, ще спра.

Джейн обаче не го каза, макар че простена страстно, когато той прокара език над пулса, който биеше диво в гърлото и. Възпламенен, Дом се опита да продължи целувките си по-надолу. Когато най-горната част на корсажа и се озова на пътя му, той я откъсна от роклята, изпълнен с отчаяно желание да види меката извивка на горната част на гърдите и, която не бе спряла да измъчва паметта му от бала на семейство Кийн преди три месеца.

— Дом! Какво, по дяволите.

Той обсипа с целувки луничките по изящно изложеното и на показ деколте.

Дъхът на Джейн секна.

— За бога, Дом! Роднините ти могат да влязат всеки момент!

— Знаят, че не трябва.

Сестра му със сигурност щеше да му остави достатъчно въже, на което да се обеси, ако това означаваше да го събере с Джейн.

— Да, но... Ти не бива... Това не е...

Протестите и заглъхнаха, когато той бавно зацелува всеки сантиметър от отчасти откритите и гърди.

Но скоро се оказа, че това не е достатъчно. Скоро Дом поиска забраненото. Тласкан от пожара, който гореше в кръвта му,

изпепеляващ огън от цяло десетилетие, той обхвана меката и гърда с длан през роклята.

Очите и се разшириха, бузите и станаха яркочервени и Джейн покри ръката му със своята, сякаш искаше да я отскубне. Но преди да успее, Дом започна да разтрива гърдата и с длан, знаейки, че това може да е единствената му възможност някога да го направи. Трябваше да я докосне интимно. Да я опознае по-интимно.

За негово удивление тя не го спря. Гледаше го с разширени очи, а после прошепна с глас, изпълнен със стъписване и страхопочитание:

— Ооо! Боже, Дом.

Какво можеше да направи? Обхвана гърдите ѝ с две ръце и отново завладя устата и.

ГЛАВА 8

За щастие ръцете на Джейн все още бяха обвити около врата на Дом, в противен случай тя просто щеше да рухне на пода. Това, че дръзкият му език нахлуваше отново и отново в устата ѝ и я превръщаше в пудинг, бе достатъчно лошо само по себе си. Но сега ръцете му правеха разни неща... О, господи, такива вълшебни неща!

Той галеше гърдите ѝ, милваше ги през роклята. Зърната и се втвърдиха болезнено. Странно раздвижване там долу я накара да се размърда и да притисне бедрата си едно към друго.

Трябваше да го спре, наистина трябваше. Дори нейният толерантен годеник не би одобрил случващото се. Джейн не би трябвало да го одобрява. Поне не би трябвало... да ѝ харесва толкова много. Макар че не беше сигурна как да спре случващото се.

През мъгла от удоволствие и нужда усети как Дом смъква горницето на роклята и корсета ѝ и открива гърдите ѝ, сега обвити само в тънката и риза. Какво и ставаше? Защо не протестираше срещу това... това безобразие? Това удивително... опияняващо.

В гърдите ѝ е надигна жажда... остра, пронизваща и толкова силна, че чак я заболя. За него. За единствения мъж, който някога бе владял сърцето ѝ... и сега завладяваше тялото и.

Само че сега той не беше студеният арогантен Дом, който винаги я вбесяваше, а пламенният обожател, в когото се влюби някога. Бе започнала да мисли, че този Дом е изчезнал. Очевидно не беше.

Целувката му стана по-безмилостна, по-страстна. Той докосна с палци гърдите ѝ през тънкия лен и през нея премина буря от усещания, така непознати и прекрасни, че и се замая главата. Стаята започна да се върти. Много неща започнаха да се въртят. Може би затова и се виеше свят.

— Направи го пак — прошепна тя срещу устните му и потръпна от задъханата похот на искането си.

Дом не отговори веднага. После промълви дрезгаво:

— Искаш ли да направя нещо още по-хубаво?

— По... по-хубаво ли? — изписка Джейн.

Погледът му се прикова в нейния. Той смъкна ризата и, наведе глава и засмука зърното ѝ.

Господи, наистина беше по-хубаво!

Джейн плъзна пръсти в косата му с намерението да го дръпне настрана от себе си. Но ръцете не я слушаха и вместо това притиснаха главата му здраво до гърдата и.

И тя се предаде. Защото това, което зъбите, устните и езикът му правеха с гърдите и, беше удивително.

— Вкусът ти е още по-хубав, отколкото си представях прошепна Дом срещу кожата и. — Сладка, вкусна Джейн.

— Това е... лудост.

Всяко едно толкова вълшебно нещо положително беше някаква форма на лудост.

— Значи съм луд от дванайсет години.

Той подръпна със зъби зърното ѝ и Джейн изохка.

— Защото често си го представях. Че те прегръщам... че те докосвам.

Облиза зърното ѝ с език, сякаш искаше да го успокои.

— Опитвах се да не се измъчвам, но... беше невъзможно никога да не си позволявам... фантазията за теб така, както си сега, отново в прегръдките ми.

Значи беше мислил за нея през всички тези години? И не бе направил нищо?

— Можеше да... ме имаш, когато пожелаеш — изрече Джейн задавено въпреки ликуването, което събудиха у нея думите му. — Ти просто не... ме искаше.

— Не е вярно.

Сега Дом дишаше по-трудно. Той обсипа с целувки пътя от гърдата и до шията.

— Не можех да си позволя да те искам. Има разлика.

Джейн не виждаше никаква разлика. Но в този момент не можеше изобщо да мисли. Едната ръка на Дом правеше онези вълшебни неща с гърдата и, устата му обсипваше нежната и кожа с изгарящи целувки, а другата му ръка се плъзгаше надолу, за да обхване задника ѝ и да я притегли към себе си.

Нещо кораво се притисна към нея през полите и. Какво ставаше?

— Джейн — изхриптя той срещу устните ѝ. — Моята мила Джейн... все още моя.

Собственическата нотка в гласа му прогони всякаква друга мисъл. Джейн губеше борбата срещу него.

Мили боже, не можеше да го допусне! Не биваше, не и преди да се е уверила, че той няма отново да се превърне в Дом Всевишни. Че няма да я смачка, така, както бе постъпил преди, когато нещата не се развиха точно така, както искаше. Не можеше да го преживее отново.

Тя го отблъсна, разби властта му над нея.

— Не съм твоя — заяви Джейн решително. Дишането ѝ все още беше ускорено и тя се помъчи да го овладее. Да се овладее. — Вече не.

За един дълъг миг той остана загледан в нея с пламнали очи. Ръцете му се свиваха и отпускаха край хълбоците, сякаш вече съжаляваха, че са я загубили.

— Никога ли няма да ми простиш за това, което направих толкова отдавна, Джейн?

Тихият му глас я завари неподготвена.

— Би ли го направил пак, ако имаш възможност?

Не можеше да диша — можеше само да очаква отговора му.

Той изруга приглушено и отклони погледа си. А после чертите му се втвърдиха в тези на скования и арогантен Дом, в който се беше превърнал.

— Да. Направих единственото нещо, което можех, за да си щастлива.

Дъхът ѝ се вледени в гърлото.

— Това е проблемът. Все още вярваш в това.

Погледът му отново се стрелна към нея, но преди да успее да добави нещо, някакъв шум от коридора ги накара да застинат.

— Там вътре стана много тихо.

Това беше гласът на херцога, забележително ясен, сякаш бе застанал точно пред вратата.

— Може би първо трябва да почукаме.

О, не! Джейн трескаво заоправя роклята си.

— Не смей да ги прекъсваш, Макс! — отговори Лизет. — Сигурна съм, че всичко е наред. Да се върнем по-късно.

В стомаха на Джейн се надигна нарастваща паника. Тя се огледа за най-горната част на роклята си. Дом мълчаливо я взе от облегалката

на един стол и ѝ я подаде.

Без да го поглежда в очите, Джейн прикрепил горницето към корсажа си, надявайки се да прикрие дупчиците, където Дом несъзнателно го бе откъснал от карфиците.

— Освен това — включил се провлеченият глас на Тристан, — Дом няма да я съблазнява или нещо подобно. Той не страда точно от този порок.

Мили боже, всичките ли се бяха струпали точно пред вратата?

— Това не ме притеснява — отговори Макс. — Госпожица Върнън не е от жените, които биха му позволили да ги съблазни.

Тялото на Джейн се напрегна, а Дом изсъска едва чуто:

— Тия проклети глупаци не осъзнават ли, че можем да ги чуем?

— Очевидно не.

Дом дискретно оправи панталона си, който в момента изглеждаше странно... издут.

Ооо! Точно така. Това беше един от случаите, в които ѝ се прииска Нанси да не беше чак толкова откровена по въпроса какво се случва с тялото на един мъж, когато се възбуди. Значи това, а не пистолетът му, е било онази странна буца, която се заби в нея преди малко.

Определено не е било пистолет. Бузите на Джейн пламнаха — тя го знаеше със сигурност. Всемогъщи боже, как можеше дори да се изправи лице в лице със семейството му след преживяното, без да се издаде какво са правили двамата?

Ужасена, тя забърза към огледалото и започна да оправя косата си. Докато наместваше кичури на мястото им и забождаше фуркети в увиснали къдрици, Дом се приближи изотзад и срещна погледа и в огледалото.

— Преди да ги пуснем, искам да отговориш на въпроса ми за Блекбъро.

Да го вземат дяволите този упорит мъж! Как би могла да му признае, че е толкова жалка, че през всички тези години след раздялата им дори не е успяла да намери друг мъж, когото да обикне? Че е толкова глупава, че през цялото това време го чака, докато той продължи да си живее весело и без нея? Гордостта и не можеше да понесе той да узнае това.

За нейно облекчение Тристан каза:

— Е, добре, каквото и да правят, трябва да тръгваме.

Той почука на вратата.

— Дом? Джейн? Приключихте ли с разговора си?

Тя стрелна Дом с предизвикателен поглед, а той вдигна въпросително вежда.

Затова тя пое нещата в свои ръце и закрачи към вратата. Изненадан, Дом изруга зад гърба ѝ и грабна палтото си. Джейн отвори вратата и каза:

— Моля, влезте. Свършихме.

„И то не само в едно отношение.“

Придружителите им нахлуха в трапезарията, като хвърляха подозрителни погледи и на нея, и на Дом. Джейн погледна към него и видя, че държи палтото си праметнато през ръката, сякаш искаше да закрие предната част на тялото си... и тя отново се изчерви.

Забеляза, че Лизет я наблюдава скришом, и се прокле наум, задето издаваше чувствата си пред всички. По-добре да насочи вниманието си към нещо друго, преди Лизет да предположи колко точно безсрамно се е държала.

— Предполагам, че сега знаете за възможната бременност на Нанси? — попита смело тя.

Останалите се спогледаха.

— Да, Тристан ни каза — отговори Лизет.

— Както обясних на Дом, раждането на дете съвсем не е сигурно.

Джейн бързо повтори това, което бе разкрила пред Дом за помятанятията на Нанси и за приятелството и със Самюъл.

В мига, в който свърши, Дом каза:

— Джейн, изглежда, си мисли, че Нанси никога не би постъпила така коварно — да се опита да представи детето на Самюъл за дете на Джордж.

— В такъв случай може би трябва да се вслушаме в нея — обади се херцогът.

— Макс! — намеси се Лизет. — Не си ли даваш сметка какво ще се случи с Дом, ако Нанси роди син, който би могъл да предяви претенции към имението и титлата?

— Разбира се. Но това е извън темата. Пък и не променя факта, че нито един от нас не познава дори бегло съпругата на Джордж. Аз

например не съм сигурен, че изобщо някога съм я срещал.

Той кимна на Джейн.

— Докато госпожица Върнън я познава отблизо от години. Ако някой може да прецени характера ѝ, това е тя.

Джейн бе готова да скочи и да го разцелува.

— Благодаря, Ваша светлост.

— Наричайте ме Макс, ако обичате — поправи я той. — Отдавна разбрах, че в това семейство никак не държат на церемониите.

— Тогава вие трябва да ме наричате Джейн — отговори тя. — Така, както вървят нещата, изглежда, че през следващите няколко дни ще прекараме доста време близо един до друг, след като ще пътувам с вас и Лизет до Лондон.

— Като стана дума за това — каза Тристан, — двамата с Макс измислихме план, докато вие двамата водехте вашата дискусия... или каквото там беше.

Разбирацията му тон накара Дом да го изгледа мрачно и той побърза да добави:

— Макс има имение край Нюуърк, на седем-осем часа път оттук. Логично е да спрете там на път към Лондон, тъй като и бездруго ще трябва да прекъсвате пътуването, за да нощувате някъде. Тъй като закъсняваме с днешната работа, си помислихме, че вие тримата можете да потеглите към имението на Макс до Нюуърк, а аз да остана и да поразпитам още из Йорк.

— За какво ще питаш? — осведоми се Дом.

— Информация за Барлоу. С изключение на това, което съдържателят каза за пощенската кола до Лондон, която Барлоу е наел за себе си и Нанси, изобщо не разбрахме дали преди са прекарвали време заедно. Би било добре да разберем от какъв характер по-точно е тяхното... въз... приятелство.

— Мисля, че можем да предположим, не сте ли съгласни? — попита Лизет с остър тон. — Имам предвид, с всички клюки за господин Барлоу.

Джейн потръпна. Навярно бе отишла прекалено далеч с очакването, че Лизет ще застане на нейна страна, а не на тази на Дом, но все пак я заболя, че херцогинята с такава готовност допуска най-лошото за Нанси.

— Сигурна съм, че всички слухове за господин Барлоу с разни жени са истина — каза тя. — Но това говори повече за неговия характер, отколкото за този на братовчедка ми. За бога, това, че той е негодник, със сигурност не означава, че Нанси е избягала, за да роди тайно дете от него!

Тя погледна към Дом, Лизет и Тристан, които несъзнателно се бяха приближили един до друг, образувайки единен фронт срещу нея.

— Някой от вас помислял ли е за възможността да не е тръгнала с него по своя воля?

— Не — изръмжа Дом, — защото тази идея е абсурдна!

Джейн го прикова с поглед.

— Защо? Само защото на теб ти се иска да е така? Открихте ли някакво доказателство, че е тръгнала с него доброволно? Съдържателят спомена ли нещо за начина, по който се е държала? Изобщо видял ли я е да се качва в каретата заедно със Самюъл?

— Не — обади се Тристан, преди Дом да може да й изръмжи още нещо. — Но с каква цел Барлоу би искал да я прелъсти?

— С цел брак, разбира се — намеси се херцогът. — Като съпруг на Нанси Барлоу би разполагал с пълен контрол над нейния вдовишки дял. А ако Нанси очаква дете от Джордж, Барлоу ще стане втори баща на новия виконт. Ще може да оформи характера на момчето както си поиска и да управлява имението както пожелае дотогава, докато момчето навърши пълнолетие. Може да го изстиска докрай, преди наследникът да стане пълнолетен.

— Виждаш ли? — попита Джейн. — Дори херцогът разбира, че може да става въпрос за нещо по-сложно.

Дом я погледна мрачно в очите.

— Първо на първо, нямаме никакво доказателство, че Барлоу я е отвлякъл, и много доказателства, че не е. Знаем, че е дошла тук нарочно, за да се срещне с него.

— Това навярно е истина — призна Джейн, — но не мисля, че е смятала да избяга с него. Защо иначе би си направила труда да каже на прислугата, че ще се върне вечерта? Могла е просто да каже, че отива в Бат с леля си. А после е можела да събере целия си багаж и да потегли, без никой да заподозре нищо. Пък и, както вече ти казах, тя никога няма да се раздели доброволно с кучетата си.

— Трябва да признаеш, че всички тези съображения изглеждат разумни — подкрепи я херцогът.

Джейн му се усмихна.

— Благодаря, Макс.

Очевидно херцогът беше много умен мъж. Лизет беше голяма късметлийка.

Макар че, ако се съдеше по намръщения поглед, с който изгледа съпруга си, точно в този момент въпросната дама не беше много съгласна с това мнение.

Дом скръсти ръце на гърдите си.

— Но ако Барлоу е отвлякъл Нанси, за да я принуди да се омъжи за него, нямаше ли да я заведе в Гретна Грийн? В този случай той ще иска да се ожени за нея колкото се може по-бързо и безпроблемно. Вместо това са тръгнали към Лондон.

— Признавам, че в това няма логика — отговори Джейн.

Тристан кимна.

— И точно затова ще ни трябва повече информация. Ето защо ще остана в Йорк толкова дълго, колкото е необходимо, за да я получа, а после ще ви настигна в Нююърк или дори в Лондон и ще ви съобщя какво съм научил.

Дом го изгледа бдително.

— Съпругата ти няма ли да каже нещо, че си решил да пътуваш толкова далеч?

— Вече знаех, че издирването навярно няма да се окаже нито бързо, нито лесно, затова я подготвих, че всичко е възможно. Тя ще разбере.

Тристан пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Може да имаш нужда от мен, след като стигнеш в Лондон. Знам, че там са Виктор и Иза, но кой може да каже какво още открием в хода на разследването? Цялото ти бъдеще може да е заложено на карта. Затова предпочитам да заложа на сигурността и да дойда с теб, за да разнищим всичко докрай.

На лицето на Дом се изписа странно изражение — изненада и същевременно привързаност.

— Благодаря — каза той с натезжал от чувства глас. — Помощта ти е добре дошла, но няма нужда да го правиш. Тази борба не е твоя.

— Когато застана срещу Джордж заради мен, онази борба също не беше твоя — каза тихо Тристан. — След всичко, което направи за мен, най-малкото, което мога да направя аз, е да предложа помощта си за това начинание.

Двамата братя се гледаха в очите един дълъг миг. Зениците на Лизет изглеждаха леко замъглени.

Тристан прочисти гърло.

— А и откакто забременя, Зоуи копнее за онези кисели краставички, които продават само във „Фортнам и Мейсън“ в Лондон. Така че когато се върна, ще ѝ донеса няколко буркана и тя веднага ще ми прости дългото отсъствие.

— Не и ако разбере, че по твое мнение можеш да купиш прошката и с буркани кисели краставички — намеси се Лизет със сух тон.

— Ще се учудиш, ако разбереш колко много неща мога да си купя точно сега с един буркан от тези краставици — ухили се Тристан. — Или може би няма, тъй като ти вече си била бременна.

— Лизет копнееше за руски хайвер — осведоми ги херцогът. — Малко по-труден за намиране от кисели краставички.

— И малко по-скъп — обади се Дом. — Добре че е омъжена за теб.

— Когато пак забременееш — обърна се Тристан към сестра си, — трябва да копнееш за перли. Далеч по-практично от хайвера.

Лизет му се изплези, а Макс каза:

— Моля те, не ѝ давай идеи.

Но после ѝ се усмихна.

На Джейн и се стори, че херцогът е готов да купи на съпругата си и луната, стига да намери начин да я свали от нощното небе, и гърлото ѝ се сви от завист. Дом не беше готов да преглътне дори гордостта си заради нея.

— Като заговорихме за бебета, истински и евентуални — продължи херцогът, — знам, че Лизет няма търпение да се върне при нашите, а Дом няма търпение да разбере със сигурност за Нанси, така че по-добре да тръгваме. Вече загубихме много време просто в опити да установим какви са обстоятелствата около изчезването на Нанси.

— Вярно — съгласи се Дом. — Ще имаме късмет, ако настигнем тези двамата, преди да са се слели с тълпите в Лондон и да са

изчезнали от погледа ни.

На лицето на Тристан се изписа сурово изражение, докато вървеше към вратата.

— Не се тревожи. Дори да трябва двамата с Виктор да претърсим всички дупки в Лондон от пода до тавана, ще ги открием. Можеш да бъдеш сигурен.

Джейн му повярва. „Хората на херцога“ се славеха с репутацията на екип, който винаги намира изчезналите хора, а мотивът им да открият Нанси беше по-силен от обикновено.

Само ако можеше да бъде сигурна, че Барлоу няма да съсипе репутацията на Нанси или да я лиши от бъдеще, преди да я намерят!

ГЛАВА 9

Половин час по-късно, когато напуснаха Йорк и се отправиха към Нюуърк, Дом опъна краката си в просторната и удобно обзаведена карета на Макс. Във втора карета зад тях пътуваха камериерките на дамите, както и личният прислужник на херцога. Всичко беше много цивилизовано и благовъзпитано. Точно така трябваше да пътуват джентълмени и дами като тях.

За съжаление точно сега Дом не се чувстваше особено цивилизован и благовъзпитан и със сигурност не се чувстваше като джентълмен. Как би могъл, когато жената, която до болка копнееше да притежава, седеше точно срещу него и не му обръщаше внимание?

Джейн изглеждаше толкова замислена, отчуждена и хубава във виолетовата рокля за пътуване, която Дом по-рано искаше да смъкне от нея, че само като я гледаше, изпитваше болка в гърдите.

Годините бяха проявили към нея повече доброта, отколкото към него. По гладкото ѝ лице нямаше нито една бръчица. В червената ѝ коса, чийто цвят не беше на мода, не проблясваше нито една сребърна нишка... в тази красива, непокорна червена коса, която той все още до болка искаше да освободи от фуркетите и да я пусне, да зарови пръсти в нея, докато отново вкусва онези нейни пищни гърди, с вирнатите им розови връхчета, които се втвърдяват, докато той...

Сподави ругатнята си, когато членът му се раздвижи. Премести поглед към прозореца и се помъчи да овладее възбудата си. Трябваше да спре да си представя Джейн гола! В противен случай щеше да предложи на спътниците си интересна гледка.

Изглежда, че след всички тези години най-после си бе загубил ума. Тази дяволска страст съвсем не беше в негов стил. Поведението, което бе проявил по-рано — съвсем пък не. Е, добре, може би се бе насладил на няколко интимни срещи с приятелки на Тристан, актриси, в Париж преди години, но като цяло Тристан беше този, който правеше такива неща.

И все пак дори сега Дом изгаряше от желание да докосне Джейн, да погали Джейн, да познае Джейн. Дори в библейския смисъл на думата. Особено в библейския смисъл.

Тя обаче не искаше и да припари до него. След разговора им в странноприемницата му каза само две-три думи.

А преди това категорично отказа да отговори на въпроса за годеника си. Какво означаваше това? Че не го обича? Ако проклетият ѝ годеник беше толкова важен за нея, го беше прикрила добре, докато Дом я целуваше и галеше.

Освен ако не бе използвала страстта му срещу него — за да го измъчва за това, което възприемаше като отблъскване от негова страна преди години. За да го накаже, задето отказваше да се извини, че направи това, което трябваше, за да е щастлива тя.

Това е проблемът. Все още вярваш в това.

Да, проклета да е! Вярваше. Макар че му ставаше все по-трудно, когато ароматът и вкусът ѝ изпълваха сетивата му. Навярно Джейн бе възнамерявала точно това — да му покаже какво е загубил. Да го накара да съжалява.

Ако това беше целта ѝ, наистина се получаваше, по дяволите!

— Има едно нещо, за което се чудех, Джейн — обади се Макс от мястото си до него. — Защо, за бога, братовчедка ви изобщо реши да се омъжи за Джордж? Веднъж го срещнах и не ми направи впечатление на човек, който може да накара сърцето на една жена да забие по-силно, ако ме разбирате.

Дом погледна крадешком към Джейн. Щеше ли да разкрие истината за това, което бе събудило интереса на Джордж към Нанси? Щеше ли да каже на семейството му истината за случилото се онази ужасна нощ в библиотеката?

Ако се стремеше към отмъщение, това със сигурност щеше да бъде подobaващо. Лизет щеше да му проглуши ушите с упреците си.

— Джордж можеше да бъде много чаровен, когато пожелаеше — каза Джейн и погледна многозначително към Дом. — Мисля, че двамата изпитаха интерес един към друг в нощта на един бал, когато той се държа много галантно и защити Нанси от един... неприятен тип. Това ѝ направи голямо впечатление и изглежда, че тя самата е направила на Джордж още по-голямо впечатление.

Дом можеше само да я гледа. Значи не се стремеше към отмъщение. Но може би смяташе, че истината за тази „нощ на един бал“ няма да е полезна за нито един от двамата им. Може би имаше право.

— И така, беше ли щастлив бракът на Нанси и Джордж? — попита Лизет. — Защото не мога да си представя как би могъл да е щастлив, ако е поддържала връзка с човек като Самюъл Барлоу.

— С никого не е поддържала връзка! — извика Джейн, Когато останалите не казаха нищо и атмосферата стана неловка, тя вирна брадичка. — Не е поддържала. Кълна се, че ако беше, щях да знам.

— Простете, че го казвам — отбеляза Макс и в гласа му се промъкна остра нотка, — но жените могат умело да прикриват подобни тайни, дори от семействата си.

А, да! Майката на Макс беше слагала рога на баща му, нали така? Дом го беше забравил. Самият Макс не знаеше до миналата година, когато Тристан разкри истината.

— Може и така да е — отговори Джейн разпалено, — но не и Нанси. Мога да си я представя да флиртува със Самюъл — може би, — но да споделя леглото му, докато е омъжена за Джордж? Никога!

— Защото го е обичала? — попита Дом саркастично.

— Защото по това време вече се страхуваше от него — отсече Джейн и го измери с мрачен поглед. — Би трябвало да можеш да разбереш това. Нали го познаваше толкова добре!

— В такъв случай не е трябвало да се омъжва за него — отговори той.

„Нито пък да урежда онази среща в библиотеката, така че Джордж да види как уж и се нахвърлям.“

Дом не можеше да го каже пред останалите. Но когато получи възможност отново да остане насаме с Джейн, нямаше да забрави да го изтъкне.

— Признавам, че постъпи глупаво, като се омъжи за него — каза Джейн. — Беше запленена от идеята да стане лейди Ратмур. За съжаление, опасенията на вуйчо ми за характера на Джордж така и не я убедиха, защото смяташе, че просто е прекалено предпазлив. Като се има предвид какво се случи с...

Изведнъж тя млъкна и отклони погледа си от този на Дом.

— С теб ли? — попита гневно той, обиден, че вуйчо ѝ е могъл да спомене него и Джордж в едно и също изречение.

— Разбира се, че не — измънка Джейн, но бузите ѝ се обагриха в алено, от което луничките и изпъкнаха, и Дом не беше сигурен, че и вярва.

— Тогава с кого? — настоя грубо той.

По лицето на Джейн преминаха безброй чувства — толкова многобройни, че той не можа да ги разгадае. Тя отвори уста. Затвори я. За миг не каза нищо.

После изпъна рамене, сякаш бе взела решение.

— Със сестра му — моята майка. Като се има предвид какво се случи, когато мама се удави.

Лизет я погледна със зяпнала уста.

— Майка ти се е удавила?

— Паднала в придошла река — отговори Дом. Какво общо имаше удавянето на Кити Върнън с каквото и да било? — Бащата на Джейн скочил след нея, за да я спаси, но и той потънал. И двамата загинали. Много трагично.

— Мили боже! — промълви Лизет. — Нали не сте го видели с очите си?

— Не, бях с бавачката си. — Погледът на Джейн се премести към този на Дом. — Но се оказа, че събитията не са се развили така, както ми обяснявах като дете.

Измъченият и поглед смрази Дом до кости.

— Какво искаш да кажеш?

— Мама не е „паднала“ в реката. Била е блъсната.

— От кого? — попита Дом, макар че започна да изпитва страх, че знае.

— От баща ми. — В гласа и се появи острога. — Изпаднал в ярост — не за първи път, длъжна съм да добавя — заради някаква грешка, която според него била допуснала мама. Наистина скочил да я спаси, но чак след като осъзнал какво е направил.

В каретата се възцари стъписано мълчание.

Дом не можеше да възприеме какво му казва тя. Баща и бе убил майка и?

— Но официалната история...

— Вуйчо Хорас убедил конетабъла, че след като и двамата са мъртви, няма смисъл да предизвикват скандал, от който да пострадат останалите от семейството. Двата прислужници, които видели как я напада, се съгласили да си мълчат и властите оповестили, че става въпрос за случайно удавяне.

Джейн вдигна брадичка.

— Затова Нанси никога, никога не би сложила рога на Джордж. Знаеше точно колко опасен може да стане един сърдит и непредсказуем мъж, когато някой му се противопостави. Не би рискувала и с нея да се случи същото.

Умът на Дом кипеше. Баща ѝ е бил толкова чудовище? Тя бе живяла с него до осемгодишна възраст. Беше ли наранявал нея?

— Защо никога не ми каза за това? — попита той.

— Разбрах едва когато пътищата ни вече се бяха разделили. Вуйчо и вуйна не горяха от желание да признаят подобно нещо пред малко дете. Но когато Джордж започна да ухажва Нанси, вуйчо ми се притесни. Помоли ме да не ѝ позволявам да допусне същата грешка като мама. Точно тогава ми разказа истината за смъртта на сестра си, за това какво и е причинил татко.

Отначало е била смазана от това, което е възприемала като предателство от страна на Дом. После е узнала истината за родителите си. А той не е бил там да я подкрепя, да ѝ помогне да приеме всичко по-лесно.

Край сърцето му се уви филиз от вина. Дом напразно се помъчи да не му обръща внимание.

— Не бях съвсем изненадана, когато го чух — продължи Джейн със студен глас. — Бледите ми спомени от детството ми са как татко тормози мама...

— А теб? — попита Дом с дрезгав глас. — Някога опитвал ли се е да...

— Не — отговори Джейн и от гърдите и се изтръгна треперлива въздишка. — Мама беше тази, която той винаги... командваше. Бавачката ме държеше настрана от повечето им спорове, но имаше няколко пъти, когато вечерях с тях, и всеки път бях много разстроена. Той ѝ говореше толкова грубо, че ме караше да потръпвам. Минаха години, преди да разбере, че не всички мъже се отнасят със съпругите си по такъв начин. Вуйчо Хорас със сигурност не го правеше.

— Но все пак... мили боже, Джейн! — промълви Лизет и стисна ръката и. — Това звучи ужасно.

Джейн бързо стисна дланта ѝ и я пусна.

— В крайна сметка той каза на Нанси истината, но това не ѝ попречи да се омъжи за Джордж. Тя копнееше за този шанс да стане виконтеса, освен това смяташе, че никой не разбира Джордж.

Джейн хвърли кос поглед към Дом.

— Вуйчо Хорас винаги е виждал Джордж такъв, какъвто беше. Знаеше, че Джордж е изгорил допълнението към завещанието, защото аз му бях казала. Разбираше колко ужасно е това. Но Нанси не го виждаше. А и според нея между Джордж и моя баща нямаше нищо общо.

— Но по-късно е разбрала, че е сгрешила? — попита Макс. Очите му бяха изпълнени със съчувствие.

— Наистина не съм сигурна — отвърна Джейн. — Признавам, че Джордж беше склонен към пристъпи на гняв, но не мисля, че някога е удрял Нанси. Със сигурност никога не го е правил в мое присъствие и тя нито веднъж не се е оплаквала от насилие. Той основно просто я... упрекуваше. Предполагам, че това би могло да бъде също толкова лошо.

Челото ѝ се смръщи тревожно. Тя се загледа през прозореца.

— На мен ми се струваше така, когато татко говореше жестоко на мама. Вуйчо ми ми каза, че татко диктувал живота на мама във всяко отношение — какво да яде, къде да ходи, с кого да говори.

Гласът ѝ затрепери.

— Тя никога не правела нищо, без той да го критикува или да иска да го контролира.

— Боже мой! — промълви Дом, защото се сети за нещо. — Затова условията в завещанието на баща ти са толкова стриктни. Този проклет мръсник е искал да контролира твоето бъдеще дори от гроба.

Джейн отсечено кимна.

— Татко искаше да управлява живота ми, така както управляваше живота на мама — съгласи се горчиво. — Разбира се, аз го проумях много по-късно. Отначало просто мислех, че татко е прекалил с усилията си да ме предпази и вуйчо Хорас прави същото с Нанси.

Тя изпъна рамене и вдигна поглед към Дом.

— Както виждаш, Нанси нямаше да постъпи толкова глупаво — да стане любовница на Самюъл по време на брака си. Може и да пренебрегна предупрежденията на баща си, когато беше момиче, твърдо решено да се омъжи за лорд, но не и след като разбра какво означава да живее с Джордж.

— От друга страна, това може да я е накарало да закопнее за малко щастие — изтъкна Макс. Когато Джейн го погледна намръщено, той добави: — Казвам просто, че когато са притиснати до стената, понякога жените постъпват неправилно.

Джейн настръхна.

— Може би, но никой не е открил никакви доказателства, че случаят с нея е такъв.

Дом призна правотата и с кимване.

— Но не открихме и доказателства, че случаят не е такъв. Освен това съществува възможност да е започнала интимна връзка с Барлоу след смъртта на Джордж. — Гласът му се смекчи. — Не можеш да пренебрегнеш това, Джейн.

— Не, но не знам кога би могла да го направи. Аз дойдох в Ратмур Парк съвсем скоро след смъртта на Джордж.

Тя отправи умолителен поглед към Дом.

— А дори и наистина да е имала връзка след това, не е било от желание да открадне твоето наследство за детето си. Не би извършила подобно нещо.

Дом изсумтя и Макс го стрелна с поглед.

— Но доколкото разбирам, този Барлоу би го сторил.

Джейн въздъхна.

— Възможно е да опита. Но никога няма да успее да убеди Нанси да участва.

— Значи добре познавате Барлоу? — попита Макс. — Искам да кажа, сигурно е така. Нали сте сгодена за брат му.

Това накара Джейн да настръхне.

— Нито Едуин, нито аз сме виждали Самюъл от години — отговори тя с леден тон.

Лизет я потупа по коляното.

— Макс не ви обвинява в нищо престъпно. Не и вас.

— Много се надявам! — отсече Джейн. — Давам си сметка, че Нанси ми е братовчедка, а Самюъл е брат на годеника ми, но ви

уверявам, че аз нямам нищо общо с това.

Отбранителната нотка в гласа ѝ проби гнева, който кипеше у Дом заради ситуацията с Нанси. Той не искаше да се държи с нея така, сякаш по някакъв начин тя бе виновна за нещо. Но с начина, по който я изтормози, задето не му бе казала за бременността, и начина, по който се възползва от нея в трапезарията в странноприемницата, тя навярно не знаеше какво да мисли.

— Никой не те обвинява — каза Дом. — Ти не си направила нищо лошо и аз, например, никога не бих помислил, че си.

В каретата се възцари неловко мълчание, още по-мъчително поради факта че както всички знаеха, ги очаква цял ден пътуване.

След малко Макс се усмихна на Джейн.

— И така, Джейн, защо не ни разкажете как се запознахте с годеника си? Един-два пъти съм говорил с Блекбъро в клуба си. Изглежда свестен, въпреки че е малко дръпнат.

— Макс! — възропта Лизет и отправи таен поглед към Дом. — Тази тема не е подходяща при сегашните обстоятелства.

— Не. И аз бих искал да чуя — каза Дом, без да откъсва поглед от лицето на Джейн. — Блекбъро и Джейн вече бяха приятели, когато се запознах с нея, затова така и не разбрах какво ги е събрало.

Може би сега Джейн най-последно щеше да разкрие истината за това, какво изпитва към Блекбъро.

Тя избягна погледа му.

— Всъщност не мога да си спомня точно кога се запознахме, защото съм била много малка. Израснахме заедно в Престън, преди... да отида да живея при вуйна си и вуйчо си. От време на време родителите му идваха на вечеря у нас.

На устните ѝ трепна лека усмивка, от която сърцето на Дом спря да бие.

— Казвали са ми, че веднъж Едуин ме блъснал в една локва, за да спра да вървя след него навсякъде. Но не си го спомням. Била съм само на четири.

В очите ѝ блесна весело пламъче.

— И той твърди, че не помни, но това ми се струва крайно подозрително. Все пак е бил на седем.

— На колко години сте били, когато родителите ви... — започна Лизет, но не довърши. Вместо това и отправи измъчен поглед.

— На осем.

Джейн оправи полите си — нервен навик, който Дом бе забелязал скоро след като започна да я ухажда.

— След това повече не видях Едуин до дебюта си, когато той ме помоли да му дам съвет за сестра му.

— Забравих, че Блекбъро има сестра — рече Дом. — Казва се Ивет, нали така?

Джейн кимна.

— Много по-малка от него и Самюъл.

— И доста своенравна, поне според клюките — добави Макс.

— О, да — призна Джейн със съжаление. — Понякога Едуин се отчайва, че никога няма да й намери съпруг.

Лизет се подсмихна.

— Това ми звучи познато. Дом и Тристан бяха започнали да се отчайват, че никога няма да намерят съпруг за мен.

Тя стрелна Макс с лукав поглед.

— Затова си намерих сама.

— При това сте успели да го задържите, докато го закарате до олтара, което май е най-трудната част — подметна Джейн и хвърли бърз поглед към Дом.

— Не — възрази той, — най-трудната част е жената да е сигурна, че този мъж е най-подходящият за нея. Понякога и е необходимо известно време да го осъзнае. Някои жени дори познават някой мъж от години, преди да приемат предложението му.

Не можа да се сдържи и й се усмихна самодоволно.

— Питам се защо ли.

Внезапният проблясък в очите и му показа, че го е разбрала.

— Може би защото когато определен тип мъж разбие сърцето на определен тип жена, трябва да минат години, преди тази жена да се възстанови достатъчно, за да приеме предложението на друг мъж.

Той потръпна. Нали не й беше отнело години, за да се възстанови? Намерението му съвсем не беше такова.

— Но — продължи тя, — след като се възстановят, осъзнават, че през цялото това време съвсем наблизко са имали истинско бижу. Например, моят Едуин може да изглежда дръпнат, ако човек не го познава, но под това студено и кисело поведение се крие един много културен и интелигентен джентълмен с меко сърце.

„Моят Едуин.“ Проклета да е!

През следващия час Джейн не спря да възхвалява Блекбъро. Така, както звучеше от нейната уста, Блекбъро можеше да печели на вист насън, да решава наум сложни математически уравнения и да пробяга с коня си цяла миля при надбягвания само за пет секунди. Дори беше щедър — и анонимен — дарител на няколко благотворителни организации — факт, който Джейн бе открила едва когато една нейна приятелка, която управляваше една от тях, и го бе споделила.

Но точно когато Дом се почувства готов да го погне и да го размаже на пихтия, задето е такъв образец, си спомни, че Джейн все още не е споменала Блекбъро и думата „любов“ в едно и също изречение.

Едва тогава се отпусна. Щеше да я остави да говори безспир за съвършенството на Блекбъро, щом това я караше да се чувства по-добре. Стига да не споменеше, че обича проклетия граф, Дом щеше да е доволен.

И щеше да ѝ го каже веднага щом успееше да остане насаме с нея.

ГЛАВА 10

Няколко часа по-късно, когато пътниците седнаха да вечерят в имението на херцога в Нюуърк, Джейн с облекчение видя, че разпределението на местата е донякъде неофициално. Масата беше толкова голяма, че нямаше друга възможност, ако не искаха да разговарят с кръсъци по време на хранене.

Все пак всички се бяха облекли официално, включително и Джейн, която бе положила големи грижи за тоалета си. Не защото щеше да вечеря с Дом, о, не! Заради херцога и херцогинята. Предполагаше, че ще очакват точно това. Нямаше друга причина. Наистина.

За съжаление, макар камериерката ѝ да я увери, че изглежда като кралица, тя все още се чувстваше като кралска кобила, яздена до изтощение. Бе прекарала последните два часа в каретата в сън, неспособна да си държи очите отворени, и все още се чувстваше капнала.

Тя хвърли крадешком поглед към Дом, който седеше срещу нея, до сестра си, и потисна стона си. Той приличаше на крал — самоуверен и несъмнено царствен. За първи път от бала на лейди Зоуи насам го виждаше във вечерно облекло и установи, че е забравила колко му отива.

Обикновено той беше сдържан по отношение на дрехите и предпочиташе практичното пред модерното. Както преди на бала, и сега носеше прост фрак и панталони от фин черен плат, задължителната бяла риза и просто завързано бяло шалче. Но тази вечер жакетът му беше от прекрасна зелена коприна на фигури, която караше очите му да блестят като нефрит на свещите. Приличаше на виконт в цялата му слава, а не на втори син, който се явява на прослушване за тази роля.

Мили боже, надяваше се, че той наистина ще стане виконт! Нанси можеше да роди дъщеря, което щеше да я зарадва безкрайно. Но след всичко, което бе преживял, Дом заслужаваше титлата и имението.

Дори ако упорито продължаваше да мисли грозни неща за Нанси. Макар че сега може би не мислеше чак толкова грозни неща.

Джейн никога не бе разкривала истината за смъртта на майка си. Пред никого. Това бе най-скандалната тайна на семейството ѝ. Но сега трябваше да ги накара да видят, трябваше да накара Дом да види! Трябваше да ги накара да разберат.

Огромният шок, който изпита след разказа на вуйчо Хорас, ужасът от научаването на такава мрачна семейна тайна бе разклатил из основи представата на Джейн за миналото ѝ. Узна го скоро след това, което отначало възприе като предателство от страна на Дом, и това натрупване я тласна към уединен живот на отшелник, който продължи дълго. С времето страшното стъписване се превърна в неясен спомен, тревожна част от младостта ѝ и нищо повече.

Докато Дом не се върна в живота ѝ и не вся в него объркване.

Както правеше сега: погледът му търсеше нейния, докато той отпиваше от виното си.

— Тази вечер си много красива.

Тя потисна порива да се надуе от гордост.

— Благодаря.

Не можеше да се мери с Лизет, която бе облечена като истинска херцогиня, но се радваше, че бе донесла роклята си от рубиненочервена коприна, както и любимата си гранатова огърлица.

— И ти изглеждаш много добре.

— Като изключим косата — обади се Лизет. — Джейн, моля ви, убедете го да я остави да порасне. Поддържа я съвсем къса. Не отговаря на модата. Все очаквам да извади някоя напудрена адвокатска перука и да я нахлузи на главата си.

— Веднага щом намеря прислужник, който може да подстригва по мой вкус, с удоволствие ще я оставя да порасне както преди — дива и неподатлива на контрол — пошегува се Дом. — А дотогава така е полесно.

Лизет го изгледа бдително.

— Моля те, не ми казвай, че се подстригваш сам.

— Добре, няма да ти кажа.

— Дом! — извика тя. — Нали не...

— Шегува се, скъпа — изрече провлечено Макс. — Не виждаш ли?

Лизет забеляза, че Дом намигва на Джейн, завъртя очи и потопи лъжицата си в купата със супа от костенурки.

— Ставаш също толкова лош, колкото Тристан, кълна се!

— Не мисля, че има такава възможност — отговори Дом и хвърли лукав поглед на Джейн. — Тристан е „роден в радостен час“.

Джейн дори не се замисли.

— „Не, майка му навярно е пищяла, но една звезда е танцувала в небето и той се е пръкнал под нея.“

— „Много шум за нищо?“^[1] — попита Макс.

— Леко перифразиран — потвърди Джейн.

— Очевидно Дом е прекарал прекалено много време край Шоу — заключи Лизет и намаза хлебчето си с масло. — Макар че не проумявам защо Джейн цитира Шекспир.

Защото навремето това беше любимата им игра. Все още беше нейната любима игра.

Джейн и Дом си размениха разбиращи усмивки, но когато погледът му стана по-пламенен и се премести към бюста ѝ, тя си спомни какво точно правеха по-рано.

Почувства как кръвта се надига в бузите ѝ и отмести погледа си от неговия.

— И така — поде тя с весел тон, опитвайки се да намери безопасна тема, — кой е Шоу?

Херцогът се разсмя.

— Не сте ли срещали Скримшоу? Навремето беше иконом на Дом... в известен смисъл. „Шоу“ е сценичното му име. През повечето вечери играе в представления в театъра.

— Както и следобед, в неделя и всяка втора сряда — измърмори Дом намусено.

— За щастие вече не е твой иконом — напомни му ведро Лизет. — Сега Шоу е проблем на Виктор.

Тя погледна към Джейн.

— Виктор и съпругата му се заеха с управлението на „Мантън Инвестигейшънс“ вместо Дом.

— Ако не се наложи да се заема пак с него преди края на годината — напомни им Дом с хладен тон.

„Когато се роди детето на Нанси.“

Всички си помислиха за това и настроението около масата се помрачи.

За известно време се възцари мълчание, докато се хранеха, но Джейн нямаше нищо против. Умираще от глад — през последните два дни не беше яла почти нищо, затова сега с удоволствие се съсредоточи върху супата си.

Лизет прочисти гърлото си.

— Като заговорихме за театрални изпълнители, казах ли ти, Дом, че се натъкнах на една братовчедка на татан в Лондон преди две седмици?

Дом остави лъжицата си.

— Мислех, че всички са още във Франция. Какво прави тук въпросната братовчедка?

— Няма да повярваш!

Лизет се наведе напред, очевидно доволна, че може да сподели с него една толкова интересна клюка.

— Театърът „Садлър Уелс“ я е довел в Англия. Можеш ли да си представиш, тя е преуспяваща оперна певица!

— Не се учудвам. То е в кръвта на семейството ви.

Дом премести поглед към Джейн.

— Казват, че госпожа Боно, майката на Лизет, е запленила много зрители с гласа си, преди баща ни да я грабне и да я отведе от Тулон.

Лизет въздъхна.

— Липсва ми пеенето на мама.

— На мен също — каза тихо Дом.

— Спомняш ли си, когато ни дирижираше в представления от малки оперas comiques^[2]?

Дом се подсмихна.

— Сякаш мога да забравя! Аз бях този, който тананикаше акомпанимента, не помниш ли?

— Вярно! — съгласи се Лизет. — Не бях мислила за това от години. При това ти никога не ни го натякваше.

— Щеше да ми хареса повече, ако знаех някакви френски арии. Но тъй като единственото, което можех да тананикам, бяха малките откъси от Моцарт, които бях чувал да свирят в голямата къща, репертоарът ни беше много ограничен.

— Само за известно време — продължи Лизет със спомените си. — Нали добави „Сватбата на Фигаро“. Всички бяхме благодарни за това, особено татан, която не спираше да говори за това.

— Твоята татан не спираше да говори за всяка една творба, в която имаше нещо френско — съгласи се приятелски Дом. — А „Сватбата на Фигаро“ е взета от френска пиеса.

— Матан много се гордееше с националността си. В противен случай Тристан нямаше да се старае толкова да се научи да свири на онзи странен френски инструмент, като гайда, който тя беше донесла в Англия.

— Vousine — припомни си Дом и поклати глава. — Това ужасно нещо звучеше като разгонена кобила.

— По-скоро като кобила в предсмъртни гърчове — поправи го Лизет. — Добре че Тристан се спъна и го изпусна от онази скала на Флембъро Хед, в противен случай сигурно още щеше да свири на него.

Дом потръпна.

— Всъщност той не точно го... тъъ... изпусна. Ядоса ми се, когато му казах, че не може да свири, и запрати онова нещо по мен. Но не ме улучи.

На лицето на Лизет се изписаха радост и ужас.

— Ти и Тристан сте унищожили любимия инструмент на татан? Тя не спря да плаче дни наред!

— Знам. Чувствахме се ужасно. Е, аз се чувствах ужасно само защото майка ти плачеше, а не заради загубата на онова проклето нещо.

Дом се облегна назад, докато един прислужник сменяше купата му с празна чиния.

— Колкото до Тристан, дори не съм сигурен, че наистина се чувстваше чак толкова ужасно. Според мен беше облекчен, че вече няма да му се налага да се мъчи с него.

— Не можеше да го овладее, защото нямаше никакъв слух. Никога не е имал. — Лизет се усмихна. — Мама все повтаряше, че ти си наследил повече от нейната музикална дарба, отколкото децата, които е родила.

От известно време Джейн ги наблюдаваше, заплена и удивена. Лизет и Дом имаха общи спомени, подобаващи повече на истински брат и сестра, а не такива, каквито Джейн би очаквала от

незаконородената дъщеря на любовница и законородения син на мъжа, който я издържа.

Забеляза, че Макс я наблюдава.

— Не знаехте, нали? — попита тихо той. — Нищо чудно, че се изненадахте. Навремето и аз се смаях.

Дом изглеждаше объркан.

— От кое?

— От факта, че ти и Лизет сте били толкова близки, докато сте растели.

Джейн отправи нервен поглед към Макс.

— Предполагам, че би трябвало да се досетя. И Лизет, и Тристан присъстваха на тържеството по случай годиша ни, а Тристан и Дом посещаваха различни събирания заедно с баща си. Но мислех, че това е само защото старият виконт иска да се държат дружелюбно при такива официални поводи, а те се съгласяват заради него.

Дом се разсмя гръмко.

— Правехме го заради себе си. Предпочитахме взаимната си компания пред тази на повечето от хората, които срещаме в така нареченото „добро“ общество.

Джейн положи голямо усилие да не издаде смайването си. Подобно поведение не беше обичайно сред хората от нейната класа. Много мъже се отнасяха добре с незаконородените си деца — опитваха се да им намерят подходящи партии или хубава работа, — но рядко ги запознаваха със законородените си деца. А едните и другите да бъдат отгледани заедно? Подобно нещо бе нечувано.

Лизет си отрязва от печеното телешко.

— А какво си мислехте, защо според вас сме толкова близки?

— Не знам. Защото Дом се застъпи за вас, предполагам. Аз просто... Досега не бях подредила отделните парченца от пъзела.

Тя събра смелост и погледна към Дом, който я наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Вие тримата от люлката ли се познавате?

— Точно така — потвърди Дом и се усмихна на Лизет. — Запознах се с госпожа Боно, когато бях на пет и татко ме заведе в къщата ѝ, за да се запозная с новородената си сестричка.

Лизет го изглежда накриво.

— Нали не ме е нарекъл така?

— Не още, не. Бях прекалено малък — призна Дом и остави прислужника да му сервира телешко. — Но това не ми пречеше да съм любопитен. Тристан вече щапукаше наоколо, а татко и госпожа Боно се държаха много дружелюбно един с друг, затова попитах къде е съпругът ѝ. Татко както винаги се държа уклончиво — отговори, че ѝ помага да се справи без съпруг.

Лизет изсумтя.

— Помагал ѝ? Така ли го нарече?

— Нали знаеш какъв беше татко. Никога не искаше да нарича нещата с истинските им имена. И тъй като бях любопитно хлапе, продължих да упорствам с въпросите си. Попитах дали съпругът на госпожа Боно е умрял, като моята майка.

Лизет се усмихна бегло на Джейн и каза:

— Винаги разчитай на Дом да зададе неудобните въпроси.

— От което нямаше особена полза — каза Дом. — Той подмина тази конкретна подробност. Никога не е обичал да отговаря на неудобните въпроси.

Над лицето му сякаш се спусна ледена маска.

— Разбира се, Джордж с готовност ни отговори, когато се върна във ваканция. Тогава за първи път чух думите „курва“ и „копеле“.

— Мога само да си представям какво ти е казал — измърмори Лизет и погледна към Джейн. — За разлика от нас, Джордж никога не е бил доволен от обстоятелствата, при които живеехме.

— Значи не е участвал в тези весели семейни събирания, на които сте изпълнявали опери? — попита Джейн.

— Можеше да участва, когато беше във ваканция — отговори Дом с рязък глас. — Татко го канеше. А когато татко беше на някое от пътуванията си, госпожа Боно го канеше. Аз го канех. Той винаги казваше, че е под достойнството му да общува с тях. И след като порасна достатъчно, за да прекарва празниците с приятели, предпочиташе този вариант. Честно казано, ние също.

— Мога да разбера защо — въздъхна Джейн и поклати глава. — От начина, по който говореше за Тристан и Лизет, дори на мен кръвта ми кипваше. Но не смеех да кажа какво мисля. Не исках да усложнявам живота на Нанси, като го разгневявам.

— Не проумявам как изобщо сте го търпели — промълви невярващо Лизет.

Джейн вдигна рамене.

— Не съм прекарвала много време с него. Когато бях в провинцията на гости на Нанси, не беше трудно да го избягвам — той винаги беше или на лов, или на конни надбягвания. А в Лондон, когато вечерях с тях, двамата с Нанси прекарваха цялата вечер в повтаряне на всички клюки, които бяха чули.

Тя направи отвратена физиономия.

— Това беше едно от общите неща помежду им. И двамата обичаха да клюкарстват за висшето общество.

— Ще призная, че и ние доста клюкарствахме — измърмори Лизет с леко засрамено изражение. — Когато татко си беше у дома, ни четеше вестниците и се подиграваше на хората, за които пишеше там. Може би Джордж го е наследил от него.

— Когато си е бил у дома? — повтори Джейн. Искеше да чуе още истории за странното им детство, които може би щяха да ѝ помогнат да проумее по-добре характера на Дом. — Какво е правил Дом, когато баща ви е отсъствал?

— Ами, самата аз не помня — каза Лизет, — но татка ми е казвала, че по онова време Дом бил оставян на грижите на една бавачка, която била безразлична към него. Затова, когато бил на около шест години, татка се оплакала на татко от тази ситуация и спечелила правото Дом да ни посещава, когато пожелае.

— Което на практика означаваше през цялото време — поясни Дом и отпи голяма глътка от виното си. — Ратмур Парк беше голям и страшен за момче, оставено само с „бавачка, която била безразлична към него“.

В гърлото на Джейн заседна буца.

— Навярно е било и самотно.

Той кимна отсечено.

— Дори след като татко ми нае учител, предпочитях да прекарвам свободните си мигове в малката къща.

— И четиримата си прекарвахме великолепно, дори без татко — допълни Лизет с ведър тон. — Устройвахме си надбягвания пеша, четяхме, правехме си музикални вечеринки. Дом, помниш ли...

Джейн прекара останалата част от вечерята като заплепен слушател, докато Дом и Лизет пътуваха по пътеката на годините спомени, която бе свършила ненадейно, когато Дом бе навършил

деветнайсет и така сплотеното му семейство се бе разбило. Докато двамата говореха, Джейн поправяше и изграждаше наново представите си за Дом и семейство Боно.

Колко ѝ се искаше да бе узнала някои от тези неща преди години! Това щеше да обясни някои обстоятелства, да смекчи някои удари. Макар че сега изникнаха някои въпроси, които искаше да зададе на Дом. За съжаление това не беше нито времето, нито мястото за тях.

Когато приключиха с десерта, Лизет каза:

— След инцидента с bousine татко подари на мама клавесин, който намери на тавана. Но тя така и не се научи да свири на него.

— Защото не се упражняваше — засмя се Дом. — И ти не се упражняваше.

Лизет вдигна рамене по типично галски начин.

— И защо да го правя? По отношение на музикалните инструменти — каквито и да било музикални инструменти — имам две леви ръце.

Тя хвърли бърз поглед към съпруга си.

— Но знаеше ли, че Джейн свири? При това много добре.

— О! Кога си я чувала? — попита Макс и стрелна Джейн с изненадан поглед.

— На тържеството по случай годежа и с Дом, разбира се. Той настоя.

Дом обгърна Джейн със сърдечен поглед.

— Изсвири Деветнайсетата соната за пиано на Моцарт. Макар че предпочита Бетовен. Направи го заради мен.

Фактът, че си спомняше какво бе изсвирила тогава, съчетан с начина, по който я гледаше, накара дъха и да секне. С известна трудност тя откъсна поглед от неговия и излъга:

— Само защото всички сонати на Бетовен са прекалено дълги.

— Точно така — съгласи се Дом и не каза нищо повече. С широките си познания за Бетовен можеше лесно да разобличи лъжата ѝ. За щастие не го направи.

Тя обаче усещаше погледа му върху себе си, усещаше как самият въздух между тях пращи.

— Онази соната от Моцарт беше прекрасна — обади се Лизет. — Сетих се! Трябва да ни я изсвирите!

Джейн примигна. Последното, което искаше, бе да разравя сладко-горчивите спомени от годишното им тържество.

— Аз... партитурите не са у мен.

— О, сигурна съм, че някъде в музикалната стая все ще имаме копие на партитурата — настоя Лизет. — Майката на Макс е обичала да свири на фортепиано. Макс, как мислиш, дали?

— Лизет — прекъсна я Дом с онзи решителен глас, който показваше, че възражения не се допускат, — не виждаш ли, че Джейн е уморена? Снощи не може да е спала повече от два-три часа и това, че следобед подремна, не може да ѝ е помогнало да си почине достатъчно. Цялата вечер не спряхме да я отегчаваме с истории от детството си. Остави я на мира.

Погледът на Джейн се стрелна към него. Сърцето ѝ се сви, когато видя съчувствието и разбирането, изписани на лицето му. Точно когато започваше да си мисли, че съществува само един Дом — скованият и властният, който я тревожеше с приликата си с баща ѝ, — виждаше проблесци от другата страна на характера му и те ѝ напомняха за мъжа, когото някога бе обичала.

Някога. Това беше важното. Макар че понякога ѝ беше трудно да си го спомни.

— Наистина съм изтощена — каза тя и му се усмихна с благодарност. — Утре ни чака дълго пътуване и бих искала да се оттегля в стаята си.

— О, разбира се, скъпа моя — съгласи се с готовност Лизет. — Изобщо не помислих.

— Може би всички трябва да се оттеглим — каза Макс. — Лизет, защо двете с Джейн не се качите горе, щом приключихме с вечерята? Ние с Дом ще изпием по чаша портвайн и след малко ще дойдем.

— Чудесна идея.

Лизет стана и протегна ръка.

— Елате, Джейн, ще ви заведа до стаята ви. Никой, който не познава тази къща, не може да се ориентира в нея.

Джейн кимна и тръгна след нея. Но докато се качваха по стълбите, разговорът отпреди малко се завърна в паметта и.

Тя погледна към Лизет.

— Знам, че майката на Дом е умряла при раждането му. Това кога се е случило, преди вашата майка да стане любовница на баща ви или

след това? Дом така и не ми каза.

А тя така и не го бе попитала.

Лизет се напрегна.

— След това. Наскоро разбрахме, че също като Нанси, предишната лейди Ратмур е имала проблеми с износването на деца. След раждането на Джордж лекарят я предупредил, че повече не бива да забременява.

— И баща ви се е обърнал към майка ви.

Лизет кимна и двете изкачиха няколко стъпала, без да казват нищо. А после Джейн събра смелост за нов въпрос.

— Казахте, че майка ви е „спечелила правото Дом да ви посещава, когато пожелае“. Значи е искала той да идва, нали така? Въпреки че е бил син на жената, която е владяла сърцето на баща ви преди нея?

— Не съм сигурна, че някой изобщо е владял сърцето на татко — каза сухо Лизет. — В случай че не сте се досетили, той беше себичен човек.

— Но е позволил Дом да прекарва време с всички вас. Значи е вярвал, че майка ви наистина го обича.

— Ние всички наистина го обичаме! — заяви Лизет със свирепа настойчивост. — За нас с Тристан той беше по-големият брат, а за татка — предан син. Ужасно ми липсваше през годините, които прекарахме във Франция. Няколко пъти ни посети по работа, но с изключение на това изобщо не се виждахме.

Това събуди още въпроси у Джейн, но на тях можеше да отговори само Дом. А тя нямаше да може да заспи, без да ги е задавала.

— Тъъ, мисля, че си забравих кърпичката на масата — каза тя. — Ще изтичам да я взема. Няма нужда да ме чакате — лягайте си.

Лизет се закова на място и я изгледа объркано.

— Нищо няма да се случи с кърпичката ви. Някой прислужник ще я намери и ще ви я даде утре сутрин.

— Не, не смея да я оставя, иначе ще я забравя в бъркотията около заминаването ни. — Джейн вече се обръщаше, за да слезе обратно по стълбите. — А ми е любимата.

Не изчака да види дали Лизет вярва на тези глупости. Просто забърза надолу, опитвайки се да измисли как да хване Дом насаме.

За щастие точно когато се приближи до трапезарията, чу отвътре гласа на херцога:

— Съжалявам, че развалям духа на вечерта, стари друже, но и аз трябва да си лягам. С Лизет обикновено не ставаме толкова рано, колкото днес сутринта.

— Забелязах — каза Дом и добави припряно: — Но това няма значение. Всеки човек си има навици.

— Така е.

Озадаченият тон на херцога издаваше, че не знае какво е казала вчера съпругата му за неговите „навици“.

— Не забравяй, че утре сутрин трябва да тръгнем колкото се може по-рано.

— Разбира се.

— Надявам се Тристан вече да е пристигнал, но и да не е, ще продължим без него.

— Със сигурност — потвърди Макс, сега вече доста вдървено. Навярно не беше свикнал никой да го командва, дори и шурейт му. — Е, лека нощ.

Джейн чу шума от приближаващи се стъпки, стрелна се бързо в алкова и зачака с лудо биешо сърце. Херцогът излезе от трапезарията. Учудващо бързо за човек, който твърди, че е уморен, той закричи в посоката, в която бе тръгнала съпругата му.

Едва след като се заизкачва по стълбището и изчезна от погледа ѝ, Джейн се отпусна. Това беше нейният шанс.

Дом изпи последните глътки от портвайна си, доволен, че Макс се бе оттеглил. Точно сега нямаше настроение за компания.

Наистина ли никога не бе казал на Джейн какво означават за него Лизет, Тристан и майка им? Сигурно не беше. Макар че май не биваше да оставя Лизет да бърбори до безкрай за детството им в Ратмур Парк — Джейн навярно се бе отегчила до безумие. Но нямаше как да не са за предпочитане пред думите на Лизет за годишното тържество.

Той простена. Паниката, която се изписа на лицето на Джейн, когато Лизет предложи тя отново да изсвири сонатата на Моцарт, беше като нож, забит в гърдите му. Това изражение му беше познато. Беше го видял в нощта, в която Джейн го завари с Нанси.

Усети, че прислужниците го гледат и чакат да си тръгне, за да раздигнат масата. Стана и излезе в коридора. Двамата с Джейн все още

почти не бяха говорили за онази нощ в библиотеката — само потвърдиха факта, че той бе уредил онзи сблъсък. Сега Дом се запита дали някаква частица от нея все още не вярва в това, което бе видяла.

— Дом, може ли да говоря с теб за малко?

Той се стресна и кръвта му потече по-бързо, докато се обръщаше в посоката, от която бе дошъл гласът. Джейн стоеше в коридора. Мили боже, да не би да виждаше призрак, създаден от мислите му за нея?

За съжаление не беше така, в противен случай Джейн щеше да се появява в спалнята му поне по веднъж всяка нощ през последните дванайсет години.

От трапезарията се разнесоха гласове, докато прислужниците раздигаха съдовете. Скоро щяха да излязат в коридора. Без да каже нищо, той дръпна Джейн през най-близката отворена врата, след което я затвори, за да е сигурен, че ще останат насаме.

В камината гореше слаб огън. Имаше запалена лампа, сякаш някой би трябвало да използва тази стая. Дом със закъснение осъзна, че това е музикалната стая, за която Лизет бе споменала по-рано.

Джейн като че ли не забеляза. Изражението и беше тревожно, а погледът — прикован в него.

— За какво искаш да говорим? — попита той, видя нерешителността, изписана на лицето и, и се подготви за всичко.

Джейн изпъна рамене.

— Обичал си я много, нали?

Сърцето му сякаш пропадна надолу в стомаха.

— Коя?

— Госпожа Боно.

Слава богу! За частица от секундата си бе помислил, че има предвид Нанси.

— Да. Тя беше най-близкото нещо, което съм имал до майка.

Джейн не го поглеждаше в очите. Ръцете ѝ трепкаха като крила на птица, докато трескаво приглаждаха и опъваха полите и.

— Това поне обяснява защо избра нея и децата и вместо мен.

Това го озадачи.

— Не съм избрал тях вместо теб, Джейн.

— Не пряко — отговори припряно тя. — Но това беше резултатът. Ти избра да им помогнеш и Джордж те наказва за това, като отказа да ти даде пари или помощ. Това стана причина ти и аз да не

можем да се оженим. Така че в известен смисъл ти наистина избра тях. Искам да кажа, навярно тогава не си мислил за това по този начин, но...

— Не, не мислех.

Трябваше да я накара да разбере.

— Освен това нямах избор. Джордж настоя да предам Тристан на него и хората му, за да го обесят. Какво друго можех да направя?

Цветът се отля от лицето на Джейн, а погледът и се стрелна към неговия.

— Да го обесят! Никога не си споменавал нищо за обесване.

За миг той я зяпна, а после миналото нахлу в главата му като буен порой.

— Боже, голям съм глупак! Забравих, че така и не ти разказах за кражбата на коня.

— Наистина не си — потвърди Джейн и скръсти ръце на гърдите си. — Каза ми, че след като баща ти умрял и Джордж изгорил завещанието, направил нещата още по-лоши, като изгонил семейство Боно от къщата, която баща ти им бил дал. Каза, че си им помогнал да напуснат Англия, което вбесило Джордж дотолкова, че отказал да ти даде и едно пени от издръжката, която трябвало да получиш. Нито веднъж не спомена нищо за обесване.

— Аз... ъъ... ами.

Дом прокара ръка през косата си.

— Предполагам, че няма смисъл да го пазя в тайна, сега, когато Джордж е мъртъв — измърмори той и въздъхна тежко. — Тристан открадна коня, който му завеща татко, и го продаде, за да събере пари, с които да живеят майка му и Лизет. Мислеше, че Джордж няма да може да докаже кражбата, но Джордж намери човек, който беше видял как Тристан извършва престъплението. Така че Джордж беше твърдо решен да се погрижи да обесят Тристан.

Очите на Джейн се разшириха.

— Джордж дойде в малката къща да търси Тристан. По една случайност аз бях там, но отказах да разкрия къде се крие Тристан, така че Джордж на практика ме лиши от наследство. Затова семейство Боно избяга във Франция, а аз им помогнах. Защото не виждах какво друго мога да направя.

— Разбира се! — възкликна Джейн. — Не си можел да го оставиш да обеси брат ти.

— Точно така.

Тя сбърчи чело.

— Все пак можеше да ми кажеш. Ако подозирах, че разривът ти с Джордж е заради нещо толкова... толкова...

— Незаконно? — помогна и Дом със сух тон. — Не смеех да кажа на никого, дори на теб. Само една дума пред когото не трябва за това как съм помогнал на един беглец от правосъдието щеше да означава край на работата ми в редиците на Боу Стрийт Ранърс. Не можех да поема този риск.

— Но ако знаех, никога нямаше да доведе Джордж в библиотеката. Нямаше изобщо да припаря до него.

Той примигна.

— Не ставай глупава. Това не беше по твоя вина. Барлоу те убеди да го доведеш по идея на Нанси, така че да се сдобие със странстващ рицар с титла, който да се съжали над нея и да я вземе за жена.

Очите на Джейн се присвиха.

— Какво искаш да кажеш? Нанси нямаше нищо общо с присъствието на Джордж.

В стомаха му ненадейно се надигна леко гадене, което той веднага потисна. Нанси със сигурност беше отговорна по някакъв начин. Джейн просто не разбираше.

— Доколкото разбирам, Нанси ти е казала, че идеята е била на Барлоу.

— Не. — Джейн изглеждаше абсолютно озадачена. — Не е казвала и дума за това. Защото аз бях тази, която реши, че той трябва да дойде с мен.

Лекото гадене се превърна в кипене в стомаха му.

— Не е възможно. Барлоу със сигурност те е... манипулирал по някакъв начин. Защо, за бога, би поискала да доведеш Джордж в библиотеката, след като знаеше за отношенията между мен и него?

— Е, аз не знаех всичко, нали така? — попита тя раздражено. — Мислех, че мога да оправя нещата помежду ни, ако успея да ви събера, за да поговорите за всичко.

Очите и искряха. Джейн сложи ръце на хълбоците си.

— Ако имах дори и най-малка представа, че Джордж се е опитал да убие брат ти, със сигурност нямаше да измисля такъв глупав план.

Дом не можеше да си поеме въздух. През цялото това време той бе живял с увереността, че Нанси някак е убедила Барлоу да замеси Джордж, че го бе сторила, за да уреди собственото си бъдеще, докато му помага да промени своето.

— Значи идеята да доведеш Джордж е била твоя — каза той. Не можеше да мисли.

— Да. Изцяло моя. Не мога да повярвам, че си си помислил, че не е.

Джейн го погледна и поклати глава, сякаш имаше пред себе си дете.

— Тя изложи на риск репутацията си, за да ти помогне. Защо би го направила пред човек, опасен и непредсказуем като Джордж?

— Тя не знаеше, че е опасен — каза Дом неубедително.

Нямаше нужда от изсумтяването на Джейн, за да разбере колко глупаво бе прозвучало това. Защото най-накрая изведнъж проумя защо бе изопачил така ситуацията в съзнанието си. Беше му по-лесно да повярва, че Нанси се е омъжила за Джордж благодарение на собствените си машинации, отколкото да признае собствената си роля в събитията, довели до този развой.

— Самюъл се опита да ме спре — продължи Джейн, — но аз не го послушах. Отървах се от него и вместо това доведох Джордж.

— Мили боже, Джейн, изобщо не помислих. През цялото време предполагах...

— Точно това се случва, Дом, когато се правиш на кукловод. Хората не са кукли. Хората вземат самостоятелно решенията си и се държат така, както искат.

Гласът ѝ беше студен, обвинителен.

— Можеш да съставиш план, но когато този план включва хора, нещата рядко се развиват така, както искаш.

Подигравката се заби дълбоко в душата му. Той си спомняше един далеч по-катастрофален случай на объркан план. Не беше негов, слава богу, но все едно, той не успя да промени смъртоносния му изход.

Мъже бяха загинали. Жени и деца бяха загинали, само защото някакъв глупак бе решил да контролира размирна тълпа с помощта на

насилие. И всичко това само защото ръцете на Дом бяха вързани. Точно тогава научи урока, че плановете трябва да се съставят много внимателно, когато включват хора.

— Много по-добре се получава — продължи Джейн, очевидно решена да не спира с упреците, — когато решиш да се довериш на тези хора и да им кажеш истината. Когато им изложиш всички факти.

Тонът и го накара да заеме отбранителна позиция.

— Искаш да кажеш, така, както направи ти, когато ми разказа за изчезването на Нанси? Джейн пребледня.

— Ами... това беше различно.

— И как по-точно? — попита Дом намръщено и се приближи към нея. — Ти пропусна важния факт, че може да е бременна. Ако знаех, всички щяхме да заминем за Йорк веднага щом Тристан се присъедини към нас и нямаше да загубим толкова много време.

Гърлото и се раздвижи конвулсивно.

— Не можеш да ме обвиняваш за това. Опитвах се да предпазя Нанси.

— А тогава, преди толкова години, аз се опитвах да защитя теб! — настоя яростно той и направи още една крачка към нея. — Знам, че мразиш факта, че с манипулация те накарах да ме изоставиш, но проклетият ми брат току-що бе разбил семейството ми и не бях сигурен какво ме очаква. Не можех да понеса да гледам как любовта ти към мен умира в лондонските коптори.

— И вместо това предпочете да я убиеш, така ли? — прошепна задавено тя.

Сърцето му се сви.

— Успях ли?

На лицето ѝ се изписа тревога. Джейн се обърна, сякаш искаше да побегне.

Дом я сграбчи за ръката, придърпа я към себе си. Тя не го погледна и това само го възпламени още повече.

— Аз отговорих на въпроса ти — изхриптя Доминик. — Сега ти отговори на моя.

Усещаше, че Джейн трепери. Видя несигурността, която премина по профила ѝ. В стаята се възцари мълчание. Дори прислужниците очевидно бяха приключили с работата си в трапезарията от другата

страна на коридора, защото в малкото им убежище не проникваше нито звук.

— Не мога — прошепна най-накрая Джейн. — Не знам какъв е отговорът.

[1] У. Шекспир, „Много шум за нищо“, второ действие, първа сцена, превел от английски В. Петров. — Б.пр. ↑

[2] Жанр от френската опера, основан на редуването на арии и речеви диалог. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Потръпването на Дом ѝ подсказа, че се е надявал на различен отговор, но тя не можеше да направи нищо — това, което му каза, беше истината.

Когато той се държеше като джентълмен, както на вечеря, Джейн си спомняше защо точно се влюби в него. Но когато ѝ напомняше как е направил предположения и още по-лошо, използвал е тези предположения, за да реши бъдещето ѝ вместо нея, тя не можеше да го понесе. Защото той все още продължаваше да го прави, все още изискваше да става винаги на неговата, диктуваше условия и пренебрегваше тревогите ѝ.

Джейн разбираше изискания джентълмен. Деспотичният тиранин беше този, когото не можеше да разбере.

И защо да не го признае? Тя завъртя глава и погледна към него.

— Вече не знам какво изпитвам към теб.

Болката, която премина по лицето му, само засили объркването ѝ. Наистина ли се чувстваше наранен от мисълта, че бе убил любовта ѝ? Или просто страдаше от наранена гордост, задето не можа да се върне обратно в живота ѝ съвсем спокойно, сякаш миналото не означаваше нищо?

— Поне ми кажи истината за Блекбъро — промълви дрезгаво той. — Него обичаш ли го?

— Какво значение има?

Очите му я разкъсваха.

— Ако го обичаш, ще се отдръпна. Отсега нататък ще стоя далеч от живота ти.

— Това го правеше с лекота цели дванайсет години! — сопна се Джейн. — Не виждам защо чувствата ми към Едуин би трябвало да променят каквото и да било.

— С лекота ли? Никога не е било лесно, уверявам те. — Изражението му беше каменно. — Избягваш въпроса. Влюбена ли си в Блекбъро?

Как ѝ се искаше да може да излъже! Дом щеше да се махне и повече нямаше да я изкушава. За съжаление той винаги разбираше кога го лъже.

— И ако кажа, че не съм?

— Тогава няма да си отдъхна, преди отново да станеш моя.

Решителността в гласа му я разтърси. Смути я.

Заплени я.

Не!

— Не искам това.

Той заби пръсти в ръката ѝ.

— Защото обичаш Блекбъро?

— Защото любовта е лъжа, която цели да накара жените да копнеят за нещо, което е само фигура, образувана от пушек във вятъра. Любовта е прекалено опасна.

Той издиша шумно.

— Значи не го обичаш.

Упорството му я раздразни и тя се отдръпна от него със сила.

— О, за бога! Ако трябва да знаеш, не, не го обичам.

Джейн застана с лице към него.

— Но това няма никакво значение. Не ми е нужна любов, за да изградя добър брак, брак, основан на привързаност. Аз дори не искам любов.

Когато ѝ разбиеха сърцето, болеше прекалено много. Дом вече го бе сторил веднъж. Как можеше да бъде сигурна, че няма да го направи пак?

Очите му блестяха на светлината на огъня. Той каза с нисък глас:

— Едно време искаше любов.

— Тогава бях на практика дете. Не знаех много неща. Сега обаче знам.

— Така ли? Чудя се.

Той я обиколи като вълк, който преценява слабостта на плячката си.

— Много добре, хайде за момента да забравим за любовта. Какво ще кажеш за страстта?

— Какво за нея? — попита несигурно Джейн, докато Дом се промъкваше зад нея. Обзета от нервност, тя се премести по-близо до масивното величествено фортепиано в центъра на стаята.

— Каква роля играе страстта в твоя план за сигурен, лишен от любов брак?

Джейн се завъртя с лице към него и стресната установи, че е застанал съвсем близо.

— Съвсем никаква.

Той се подсмихна.

— А Блекбъро знае ли го?

— Това не ти влиза в работата, но двамата с Едуин имаме споразумение. Той ще ми даде деца, а аз ще му помогна да намери добър съпруг за Ивет. Дватама сме единодушни, че страстта е... маловажна за плановете ни.

— Наистина ли? — вдигна вежда Дом. — Тя определено спомага за създаването на децата, за които се надяваш. Ако мога да цитирам една определена дама, „Можеш да съставиш план, но когато този план включва хора, нещата рядко се развиват така, както искаш“. Ти може и да не искаш страстта да има значение, скъпа, но тя винаги има.

— Не и за нас — отговори Джейн, макар че сега, когато той се намираще толкова близо, краката и бяха омекнали, и кръвта и препускаше лудо. — Не и за мен.

Очите му потъмняха. Дом вдигна ръка и прокара палец по пулса, който се блъскаше в шията и.

— Да, виждам колко маловажна е за теб.

— Това не означава... нищо.

— Така ли? — попита той и се приближи още повече, с което я принуди да се притисне с гръб към фортепианото. — Значи начинът, по който трепереше в прегръдките ми сутринта, не означава нищо.

Означаваше прекалено много. Означаваше, че тялото ѝ е податливо пред властта му дори когато съзнанието и бе достатъчно благоразумно да се съпротивлява.

И проклет да е, Дом го знаеше! Обви ръка около кръста ѝ и отново я привлече към себе си.

— Означава, че всеки път, когато сме заедно, се възпламеняваме.

— Хората не се... възпламеняват — промълви Джейн с треперещ глас, макар че цялото ѝ тяло гореше. — Каква абсурдна идея!

Затаи дъх и зачака той да се опита да я целуне, твърдо решена този път да устои.

Той обаче не я целуна. Вместо това погали гърдата ѝ под роклята, като я изненада така, че Джейн ахна, а после простена, когато ласките му разплискаха в стомаха ѝ течна топлина.

Проклет да е!

— Не знам — изхриптя той, — на мен определено ми изглеждаш топла.

Дом целуна пламтящата и буза, прокара устни по брадичката и, слезе до шията.

— Бог вижда, че аз горя. Ти ме подпали.

Джейн заби пръсти в ръкавите на палтото му, решена да го отблъсне. Но той я целуваше по шията и разтриваше гърдата ѝ и цялото и съзнание се размъти. Усещането беше толкова... толкова хубаво. Което означаваше, че със сигурност е нередно.

— Дом... не трябва да...

— Така ли? — плъзна той палец по ръба на горнището и. — Защо тогава облече тази провокативна червена коприна за вечеря, ако не за да ме съблазниш? Не ми казвай, че в багажа си не носиш никакви други рокли.

Джейн затвори очи в напразен опит да издигне бариера срещу думите му.

— Може би просто съм искала да те поизмъчвам, задето не избра мен, когато имаше тази възможност.

— Значи действа. — Гласът му стана хриплив, груб. — Прекарах цялата вечер в желание за теб, в копнеж да те докосна ето така.

— Хубаво — отговори Джейн, доволна, че той я вижда като такава сирена.

— Това ти харесва, нали? Харесва ти да ме измъчваш до лудост.

Усещаше горещия му дъх върху бузата си, докато палецът му галеше зърното ѝ.

Това предателско зърно веднага се втвърди. Дом отново си бе присвоил контрола и я бе разтопил със самото си докосване.

Е, добре! Може би не беше по силите ѝ изцяло да спре да го желае, но не беше необходимо да го оставя той да контролира привличането. През онези години, в които го сънуваше — вярно, със скромни сънища на девица — тя беше тази, която контролираше положението, караше го да гори и да жадува, да съжалява, че я е захвърлил.

Може би беше време да превърне тези сънища в действителност.

Тя отвори очи. Дом я наблюдаваше с премежен поглед, който обещавахе какви ли не чувствени удоволствия, ако просто му се отдадеше. Тя щеше да го накара да удържи това обещание... но без да му се отдаде.

Несъмнено Едуин нямаше да одобри тази авантюра, но в този момент това не я интересуваше. Дом щеше да разбере, че няма да се остави да я ръководи нито той, нито някой друг мъж.

Джейн обви ръце около врата му, надигна се на пръсти и го целуна по устните. Този път тя започна дуела на езици и устни, от който сетивата и се разбушуваха. Този път тя беше тази, която контролираше всичко.

Докато Дом не смъкна горнището, корсета и ризата ѝ и не оголи гърдите и. Мили боже всемогъщи! Той беше по-порочен — и по-чудесен в това отношение — отколкото би могла да си представи.

Но и тя можеше да е порочна. Спомни си какво ѝ бе казала Нанси за мъжете, посегна и обхвана коравия му член през панталона.

Той рязко се дръпна назад.

— Какво правиш?

Колко прекрасно беше тя да е тази, която го шокира! Забеляза обаче, че той нито отстъпи, нито свали ръката ѝ. А плътта му сякаш набъбна под пръстите и.

— Не ти ли харесва? — попита Джейн с глас, за който се надяваше, че е зноен.

— Мили боже — да! — практически изстена Дом. — Но къде, по дяволите, си се научила да го правиш?

— Нанси каза, че мъжете обичат да ги докосват... там долу.

— Чудесно, няма що! Ето че грешницата направлява светицата — измърмори той и отново завладя устата ѝ, без да ѝ даде възможност да възрази, че не е такава светица, за каквато я мисли.

Но той очевидно се бе досетил, защото се наклони към ръката ѝ, остави я да проучи докрай мъжкия придатък, който Нанси бе описвала само със сподавен шепот.

Джейн остана възхитена, защото колкото повече го разтъркваше през панталона, толкова повече се променяше целувката му — ставаше по-дръзка, по-пламенна, по-свирепа. Колко прекрасно! Като млади със

сигурност не бяха правила нищо такова. Може би ако бяха, той нямаше да я захвърли, без да се замисли.

Целувката му определено я възпламеняваше. Или може би я възпламеняваха ръцете, които се плъзгаха навсякъде по тялото и. Във всеки случай между бедрата и се зароди непозната болка, която я накара да изпита желание да се размърда неловко. Ето защо Джейн се съсредоточи върху това да го гали с възобновена енергия, надявайки се да си възвърне контрола над тази... лудост.

Той сграбчи ръката ѝ, за да я спре.

Тя откъсна устни от неговите.

— Какво? Грешно ли го правя?

— Ако го направиш още малко по-правилно, съвсем ще се изложя — прикова я Дом с мрачен поглед — Или може би точно това искаш? Още един начин да ме измъчваш.

— Не знам какво имаш предвид. Правилно ли го правя или те измъчвам? Кое от двете?

Той огледа изпитателно лицето и, а после, очевидно удовлетворен от това, което видя там, се усмихна леко.

— И двете.

А после за нейна изненада седна на пейката пред фортепианото и я дръпна в скута си.

— Ела, ще ти покажа.

Вдигна полите ѝ над коленете и тя замръзна.

— Не знам дали... идеята е добра, Дом.

— О, повярвай ми, идеята си е чудесна.

Той прокара ръце по чорапите, мина над жартиерите ѝ и стигна до бельото ѝ.

— Преди да хукнеш да подпечаташ „споразумението“ си с Блекбъро, трябва поне да разбереш какво е страстта. Просто за да разбереш колко важна е наистина.

Той притисна уста до ухото ѝ и добави:

— Не само мъжете обичат да ги докосват там долу, скъпа.

Тези думи наистина я накараха да изпита желание да се размърда неловко, но преди да успее да му зададе дори един въпрос, Дом отново я целуна и тя се отдаде на целувката. А после той започна да я гали между краката, точно там, където я болеше.

Краката и се разтвори — Джейн дори не беше сигурна как стана. Умните му пръсти се озоваха вътре в бельото и, намериха чувствителната плът между кичурчетата и започнаха да правят с нея възмутителни неща, които я накараха да започне да тръпне и да се извива в скута му.

— Нали е хубаво? — изрече дрезгаво той срещу устните и.

— Да. Много е... порочно.

Дом се засмя напрегнато.

— Не чак толкова порочно — промълви и плъзна пръст вътре в нея.

— Дом! — изписка Джейн, но той продължи с ласката и на нея и се стори, че сърцето и ще изскочи — така шеметно препускаше. — Дом. Това е... ооо...

— Господи, скъпа — прошепна той, докато плъзгаше пръста си ту навътре, ту навън и я докарваше до лудост, — никога повече не ми казвай, че тази страст не означава нищо за теб. Толкова си топла и влажна. Съвършена. Така прекрасно съвършена.

Отново завладя устата ѝ, погали я с бавни чувствени движения, от които вътрешностите ѝ се разтопиха. Прокара линия от целувки по брадичката, врата ѝ и още по-надолу, докато тя извиваше гръб, за да му даде възможност да стигне до гърдата ѝ.

Джейн дори не се опита да го спре. Искаше да усети там целувката му, както тази сутрин през роклята си, искаше езика му върху зърното си. С ръмжене на чисто задоволство той пое гърдата и в устата си.

— Мили боже! — промълви шепнешком тя.

Пръстите му я галеха отдолу, о, толкова умно, а устата му я смучеше отгоре, о, толкова умно, и Джейн можеше единствено да се вкопчи във врата му с всички сили, докато през тялото ѝ преминаваше буря от усещания.

Значи това била страстта — тези непоносимо силни усещания, съсредоточени под корема ѝ, които я караха да се чувства омекнала като атлаз и... и гореща като...

Милостиви боже, не можеше да се сети като какво. Коленете ѝ бяха разтворени, а гръдта — оголена и тя просто искаше още. Още. Още усещане за горещина, още галене, още.

В гърлото ѝ се надигна тихо скимтене наред с нарастващото напрежение между краката ѝ. Пръстите на Дом в нея подеха предизвикателен, забързан ритъм, който приличаше на... на...

— Точно така, моя прекрасна Джейн — прошепна Дом срещу гърдата и. — Отдай се на танца.

А, да, на танц. Но още по-хубаво. Защото музиката, която се надигаше в нея, идваше от лудо биещото сърце и кипящата кръв, от умениято, с което Дом свиреше по най-интимните ѝ части, от кресчендото... от нейните собствени... усилващи се... пъшкания.

Някой изкрещя. Очевидно беше тя, защото Дом изруга само секунди преди да изпие вика и с целувката си.

И ненадейно Джейн прекъсна танца и полетя към рая. Тялото и се разтресе, а ръцете и стиснаха врата му толкова силно, че оставиха белези, и това беше вълшебно. Всеки сантиметър от нея се чувстваше жив — костите и, плътта и, кожата и.

Искаше да изкрещи, но устата на Дом не се отделяше от нейната. Езикът му се плъзгаше вън и вътре, забавяше ритъма, докосваше я по-меко, връщаше я обратно на земята от мястото, на което се бе озовала.

След известно време целувката му стана нежна и това породила у Джейн нова болка, по-различна.

В сърцето ѝ. В глупавото ѝ, глупаво сърце.

Изпълнена със съжаление, тя откъсна устните си от неговите и той и позволи да го направи, макар че погледът му не се откъсваше от лицето и. После вдигна горнището и, придърпа надолу полите ѝ и я изправи, докато Джейн не седна в скута му.

Онова негово нещо беше като железен прът под дупето и, но Дом не се опита да я накара отново да го докосне. Това беше хубаво, защото точно сега Джейн можеше единствено да седи там, задъхана, отмаляла и неспособна да помръдне.

Той положи кратка целувка на челото и.

— Това, скъпа моя, е страстта — промълви със задавен глас.

Тя кимна. Нищо повече не и беше по силите.

— И ако искаш да излезеш от тази стая непорочна, предлагам да действаш, без да се бавиш.

Това я стресна, но му беше благодарна за предупреждението. Защото сега, когато срещата им бе приключила и Джейн се завръщаше

към действителността, осъзна каква лудост беше това. Ако още искаше да се омъжи за Едуин.

Не, не можеше да мисли за това! Не и в този момент, не и когато още усещаше вкуса на Дом в устата си, а ароматът му замайваше сетивата ѝ.

Тя се изчерви, стана от скута му и си оправи дрехите, убедена, че ако в коридора се натъкне на някого, той веднага ще се досети какво е правила. Слава богу, че прислужниците навярно вече се бяха прибрали в стаите си.

Ако някой от тях я видеше и се досетеше, че се е правила на блудница, Джейн щеше да умре.

— Дом — започна тя, без да е сигурна какво ще каже. „Благодаря ти? Беше прекрасно? Кога можем да го направим пак?“

Не, не това. Ако някога отново направеха това, нямаше да си намери място, преди Дом да я е направил своя. А все още не беше сигурна, че желае този развой.

— Всичко е наред, Джейн — каза той с напрегнат тон, сякаш можеше да види конфликта, който бушуваше у нея. — Иди да поспиш. Утре ще говорим.

Тя кимна рязко и побягна. Но докато се качваше по стълбите, и хрумна случайна, обезпокоителна мисъл. „Ако аз, която съм девственица, с такава готовност мога да отстъпя пред домогванията на Дом, с колко ли по-голяма готовност вдовица като Нанси би отстъпила пред тези на Самюъл?“

ГЛАВА 12

Дом продължи да седи на пейката, силно възбуден, дълго след като Джейн си тръгна. Беше загубил контрола над ситуацията. Мразеше да става така. През повечето време знаеше точно какво иска и какъв е най-ефективният начин да го постигне. Но когато ставаше въпрос за Джейн...

Да я вземат дяволите! Тя унищожаваше контрола му всеки път щом влезеше в стаята. След като я видя на вечеря, в онази яркочервена рокля и с гранатите на шията, му беше невъзможно да не я докосне, когато дойде сама пред трапезарията.

Макар че не съжаляваше. Усещането за Джейн, която се разтапя в ръцете му, не беше като нищо друго. Само като си спомни за това, пак се възбуди. По дяволите!

А после чу някакъв шум от коридора. Да не би Джейн да идваше с намерението да доведат срещата си докрай? Но не, фигурата, която се появи на прага, се оказа Тристан.

Мили боже!

— Откога стоиш тук? — попита Дом и остана седнал с надеждата, че така е по-малко вероятно брат му да забележи възбудата, която се бе отпечатала ясно върху панталона му.

Тристан пъкна ръце в джобовете на палтото си.

— От достатъчно дълго, за да видя, че Джейн изглежда доста... разчорлена.

В гласа му се появи остра нотка.

— Внимавай, Дом. Тя си играе с теб.

„Знам.“

— Защо ми го казваш?

— Първо, тя май не те обича много. Второ, сгодена е за друг — отговори Тристан и влезе в стаята. — И все пак всеки път, когато ви се удаде възможност да останете насаме, ви сварваме да... ами...

— Да разговаряме? Защото това е единственото, което правим.

Тристан изсумтя.

— Да, да! Защото сте в толкова добри отношения.

Дом се напрегна. Наистина можеха да бъдат в добри отношения. Ако успееше да разтопи ледника на миналото, който лежеше помежду им.

— Разбираме се достатъчно добре, предвид обстоятелствата.

— Да. И какви по-точно са тези обстоятелства? — попита Тристан и се приближи към него. — Тя се държи като отхвърлена жена, което е странно, като се има предвид, че тя отблъсна теб. Тя те отблъсна, нали така?

Дом избегна изпитателния поглед на брат си.

— Нещата са малко по-... сложни.

— Така си и помислих — измърмори Тристан и се отпусна в един фотьойл пред огъня. — Но тя наистина е сгодена за Блекбъро, нали?

От гърдите на Дом се изтръгна тежка въздишка.

— И това е много сложно.

Особено сега, след като бе разбрал, че не е влюбена в него.

„Любовта е прекалено опасна.“

Джейн със сигурност имаше право.

— Човек винаги може да разчита на теб да усложниш някоя съвсем проста ситуация — каза Тристан.

Дом вече бе успял да се справи с възбудата си, затова стана.

— И вие със Зоуи направихте същото — раздразнено напомни той на брат си.

Тристан вдигна рамене.

— Всъщност не направихме. Аз я вкарах в леглото си при първата възможност, след което всичките ни усложнения изчезнаха.

Погледът му следеше Дом, който кръстосваше из стаята.

— Но на твое място не бих изпробвал този метод с Джейн.

— И насън не би ми хрумнало.

Да, но насън му хрумваше — сънуваше я точно там, където я искаше, където можеше да измъчва, вкусва и докосва всеки благоуханен сантиметър от нея колкото му душа иска. Където тя можеше да бъде под него, където той можеше да бъде вътре в нея. Все пак, ако я компрометираще, тя щеше да бъде принудена да се омъжи за него.

Но ако го стореше, Джейн никога нямаше да му прости. И при сегашните обстоятелства щеше да му е много трудно да получи прошката и. Тя като че ли си мислеше, че е проявил авторитарност с решението си да я принуди да се раздели с него. И макар да знаеше, че е постъпил правилно, нямаше смисъл да добавя още лед към ледника със спорове на тази тема.

— Още ли си влюбен в нея? — попита Тристан.

Винаги се насочваше право към същността на въпроса, да го вземат дяволите!

— Не знам. Ако любовта е обсебване, което те хваща за гърлото и не те пуска, тогава може и да съм.

— На мен ми звучи по-скоро като страст.

— Двете не вървят ли заедно? — попита остро Дом. Не можеше да повярва, че води с брат си този разговор.

— За мъжете ли? Невинаги. Но за жените с аристократично възпитание почти винаги.

Дом се надяваше, че е истина. Защото Джейн се беше превърнала в течен огън под докосването му. И той трескаво се молеше отново да се превърне в такъв. Нямаше да ѝ позволи да се омъжи за Блекбъро без бой.

Но нямаше намерение да го казва на Тристан. Този проклетник и бездруго се бе досетил за прекалено голяма част от ситуацията между него и Джейн.

Дом спря да крачи и погледна към брат си.

— Успя ли да научиш нещо в Йорк?

— Значи сменяме темата, така ли?

Дом го изгледа мрачно и Тристан се засмя.

— Добре, нека е на твоята. — Приведе се напред във фотьойла и облегна лакти на коленете си. — Наистина успях да разбера някои неща. Чувал ли си с какво Барлоу си припечелва хляба напоследък?

— Предполагах, че с комар или нещо подобно.

— Нещо подобно на това. Урежда професионални боксови състезания в Йорк и околностите. Използва връзките си сред висшето общество, за да намира залагащи, които нямат нищо против да пътуват чак до Йорк за някоя наистина интересна среща. В никакъв случай не е забогатял, но печели достатъчно, за да си позволява коняк и изискани шалчета.

— Значи определено може да има интерес да се ожени за Нанси.

— Всъщност успях да разбера нещо повече и за това.

Стомахът на Дом се сви.

— Значи са прекарвали време заедно.

— Да, но не така, както би могло да се очаква. Говорих с всички в сградата, в която живее.

Никой никога не ги е виждал заедно там.

— Може да са ходили в някоя странноприемница.

— Може, но не намерих никакви доказателства за подобно нещо. Говорих обаче с неколцина магазинери, които познават Нанси. Казват, че понякога Барлоу ги придружавал с камериерката ѝ, докато пазарували.

Тристан се облегна назад и вдигна крака на подложената възглавничка.

— Но макар че магазинерите споменаха, че двамата определено са флиртували, според тях не е имало нищо повече. Барлоу правел комплименти на Нанси, тя се шегувала с него и нищо повече. Дори не и купувал подаръци. Всичко било съвсем почтено.

— Питам се дали Джордж е щял да го види по този начин — измърмори Дом.

— Съмнявам се. Но доколкото разбрах, не са правили нищо, което да е наистина нередно. Мередит постоянно била с Нанси, никой никога не я е виждал с Барлоу без камериерката и никой нито веднъж не е заподозрял за някаква физическа връзка.

— Това не означава, че не е имало.

— Не — съгласи се Тристан и кръстоса глезените си. — И всъщност разполагам с една много важна информация, която може би подсказва, че е имало.

— О?

— Отне ми време, но най-накрая намерих в странноприемницата един прислужник, който действително ги е видял да тръгват заедно за Лондон.

Дом вдигна вежди.

— Не ми казвай. Нанси е тръгнала с него по своя воля.

— Не само това, но прислужникът е чул как Барлоу и казва, че лекарят, при когото ще отидат в Лондон, е най-добрият. Че няма защо да се тревожи.

— Лекарят, който е трябвало да потвърди бременността и?

— Не знам. Това е всичко, което е чул прислужникът.

— Проклятие!

Дом прокара длан по лицето си и закрачи към камината.

— Щом ще ходи на лекар, сигурно наистина е бременна. А и Барлоу го е казал на съдържателя.

— Да, но с нейните постоянни помятания пътуването с карета до Лондон нямало ли е да увеличи риска да загуби детето? Защо ѝ е било да поема такъв риск?

— Нанси може да не се е замисляла за тази възможност — каза Дом. — Тя не е от най-умните.

— Или пък Барлоу може да я е принудил по някакъв начин.

Дом го погледна намръщено.

— Не ми казвай, че си започнал да вземаш на сериозно налудничавите теории на Джейн.

— Не вземам на сериозно никакви теории. Опитвам се да погледна на нещата непредубедено, да взема предвид фактите, а във фактите няма никаква логика.

Проклятие! Ами ако Джейн имаше право? Възможно ли бе Дом да е бил толкова предубеден към Нанси още от самото начало, че да не е гледал рационално на ситуацията?

— Но все още сме сигурни, че са тръгнали за Лондон?

— Не открих нищо, което да говори другояче.

— Имаш ли представа къде може да я заведе в града?

Тристан поклати глава.

— Навярно ще успеем да ги проследим до странноприемницата, в която спира наетата карета, но сега имат прекалено голяма преднина. Няма да можем да ги настигнем, преди да са напуснали странноприемницата, така че и да я открием, полза никаква, освен ако случайно не се натъкнем на файтона, който ги е качил оттам и ги е отвел до следващата им спирка.

— Възможността за това в оживена странноприемница с пощенски карети не е особено голяма — измърмори Дом, — но предполагам, че си струва да пробваме.

Той се замисли.

— Или...

— Или какво?

— Пътят отгук до Лондон минава точно край Сафрън Уолдън, нали така?

Тристан вдигна рамене.

— Да, предполагам.

— Имението на Рейвънсууд е близо до там. Сега Парламентът не е в сесия заради Петдесетница, така че е много вероятно да го заварим у дома.

— Виконт Рейвънсууд? Заместник-министърът на вътрешните работи?

Дом се усмихна мрачно.

— Както и шпионин, с когото съм си имал много работа.

— А, да. Забравих, че по едно време работеше за него.

— Той винаги участва активно във всичко. Може би знае на какво се дължи разрывът между Барлоу и семейството му, а това може да ни помогне да разберем към какво се стреми. Освен това Рейвънсууд навярно го държи под око заради връзките му с бокса и висшето общество. Все едно колко джентълмени ходят на боксови мачове, те са незаконни.

— Но дали ще ни предостави информацията, която ни трябва? Шпионите са страшно неразговорливо племе.

— На мен ще ми я предостави — увери го Дом и разтри белега си. Спомни си за онзи ужасен ден в Манчестър... и за ролята, която Рейвънсууд изигра в изпращането му там. — Длъжник ми е.

— Тогава може да спрем и да говорим с него. Отгук до Сафрън Уолдън е дълъг път, но ни е тръгнем рано.

— Вече предупредих Макс за ранното тръгване. Но трябва да потеглим още тази вечер. Колкото по-малко време загубим по пътя, толкова по-вероятно е да открием Барлоу и Нанси, когато стигнем в Лондон.

— Съгласен съм — каза Тристан, — но навън е тъмно като в рог. Луната почти не се вижда. Не мисля, че трябва да рискуваме, особено след като поне един от нас ще трябва да кара файтона. А и останалите вече спят. От два дни и аз почти не съм мигнал, ти също.

— Прав си. Пък и двамата трябва да сме отпочинали, когато пристигнем в Лондон, ако искаме да открием Барлоу и Нанси.

— Именно.

Дом се загледа в огъня.

— Искан ми се да не се налагаше да повториш пред Джейн това, което ми каза за него.

Тристан го изгледа подозрително.

— Защо?

Защото Джейн беше толкова близко до това отново да е негова, че можеше почти да усети вкуса на това чувство. Самото напомняне за неговите подозрения към Нанси можеше да я накара пак да заеме свирепата си отбранителна позиция.

— Не искам да я разстройвам, преди да сме узнали повече — рече Дом.

— Разбирам. Но тя ще ме попита какво съм открил и трябва да й кажа нещо.

— Знам. Просто се опитай да се придържаш към фактите, ставали? Без никакви предположения.

— Ще се постарая.

Дом изсумтя. Знаеше какво означава това — че Джейн не е от жените, които се оставят да ги залъгват с голи факти. Утрешното пътуване до Сафрън Уолдън нямаше да бъде лесно. Освен ако...

На устните му бавно се изписа усмивка. Да, това щеше да свърши работа.

На сутринта в преддверието на провинциалната къща на Макс в Нюуърк Джейн не можеше да повярва на ушите си.

— Какво искате да кажете? Как така са тръгнали?

Лизет изглеждаше обърквана, докато даваше нареждания на прислужниците къде в каретата да сложат сандъка и.

— Изглежда, че Тристан е пристигнал късно снощи, след като вече се бяхме оттеглили. Съобщил на Дом какво е открил, двамата поспали няколко часа, станали рано и потеглили с файтона на Дом.

Несъмнено за да не им се налага да говорят с Джейн. Това, че бе прекарала половината нощ в мятане и обръщане, бе достатъчно лошо само по себе си, а сега и това...

Ами ако Тристан бе узнал нещо наистина тревожно? Ако точно затова бяха хукнали така?

— Оставили ли са бележка?

— Не.

Щеше да убие Дом. Или брат му. Или и двамата.

— Значи са ни оставили тук и са хукнали да разследват, без да споменат нито дума какво е открил Тристан в Йорк.

— Не е точно така. Според иконома довечера трябва да се срещнем с тях в имението на някакъв човек в Сафрън Уолдън. Когато пристигнем, те вече ще са събрали цялата необходима информация и петимата ще можем веднага да продължим за Лондон. Предполагам, че Дом не е искал да губи време, затова с Тристан са решили да тръгнат преди нас.

Това я умилостиви малко. Поне не се опитваха изцяло да я изключат от разследването. И все пак.

— Споменали ли са с кого ще се срещат?

Макс се приближи към нея.

— С виконт Рейвънсууд.

— О! Той не заема ли важен пост в правителството?

— Може и така да се каже — усмихна ѝ се благо Макс. — Той е пряко подчинен на министъра на вътрешните работи. Според слуховете го подготвят за министър-председател.

Джейн примигна.

— Но... но какво общо може да има това с Нанси и Самюъл?

— Дом несъмнено разчита на Рейвънсууд за информация — отговори Макс. — Нали разбирате, Министерството на вътрешните работи отговаря за Боу Стрийт Ранърс. Затова съм сигурен, че по едно или друго време Дом е работил за него.

Разбира се! Министерството на вътрешните работи — и в частност Дом — бяха получили множество похвали за различни задачи, една от които бе осуетяването на Заговора от Като Стрийт. Очевидно имаше някаква връзка. Но все пак.

— Каква информация се надява да получи?

— Нямаме представа — отвърна кисело Лизет. — Преди дори да станем, двамата ми глупави братя вече са препускали в галоп като мълчаливи глупаци, каквито са. Оставили са ни да се чудим, да треперим и да...

— Не мисля, че са го направили нарочно, скъпа — постави нежно Макс ръка на рамото и. — Може би са тръгнали по някоя следа, за която времето е било много важно.

Лизет размени поглед с Джейн.

— Вие как мислите? Нарочно ли са го направили?

— Несъмнено — отсече Джейн и се помъчи да потисне гнева си. Дом можеше да бъде толкова коварен. — Или Тристан е научил нещо неблагоприятно за Нанси и те не искат да разбере, или го е страх да признае, че не е научил нищо.

„Иди да поспиш. Утре ще говорим.“

Да. Това какво означаваше? Как да говори с Дом, когато той избяга, за да не се сблъсква с нея?

О, не! Може би Дом бе разбрал със сигурност, че Нанси е бременна. Може би се бе върнал към предишната си предпазливост, може би се подготвяше за възможността да загуби титлата и имението. Все пак, когато предишния път загуби наследството си, манипулира Джейн, за да я накара да го напусне.

Тя се намръщи. Добре! Ако това беше причината да мълчи, тогава да върви по дяволите. Беше се примирила с това поведение веднъж. Този път нямаше да го търпи. Особено след последната нощ. Той събуди жаждата и за него с невероятните си целувки, лукавото си съблазняване и нежната си грижа за добродетелта ѝ.

Когато глупавото и сърце запърха при спомена как Дом я предупреди, че трябва да си върви, нещата само станаха още по-лоши. Проклет да е, задето я изкушаваше да изпитва чувства! Тя не искаше да ги изпитва. Не и към него. Не и след като той я пренебрегва цели дванайсет години.

И все пак сякаш не можеше да го спре.

А сега, известно време по-късно, пътуването в една и съща карета със сестра му само направи положението още по-лошо. Струваше и се, че изпитателните погледи на Лизет са като игли, пронизващи кожата и, и единственият начин да ги прогони бе да говори.

За съжаление единственото, за което можеше да говори, бяха многото сценарии, в които си представяше Нанси и Барлоу — един от друг по-обезпокоителни. Макс се смееше на тревогите ѝ, но това не намаляваше страховете ѝ, нито и помагаше да спре да прехвърля в ума си всяка дума, която Нанси и бе казала някога.

Джейн говореше, а Лизет беше странно мълчалива. Но когато спряха да сменят конете и двете отидоха до тоалетната, Лизет я дръпна настрана в мига, в който се разделиха с Макс.

— Моля ви, позволете ми да се извиня от името на братята си, Джейн. Знам, че тази несигурност ви убива. Тристан наистина трябваше да изчака и да ви каже какво е научил.

— Аз не обвинявам него — изсумтя Джейн. — Сигурна съм, че Дом е този, който е настоял той да си мълчи.

— Най-вероятно. Боя се, че понякога Дом е...

— Манипулативен? Арогантен? Вбесяващ?

Очевидно беше, че Лизет се опитва да потисне усмивката си.

— Щях да кажа „заплеснат“, но очевидно вие имате друга представа за него.

— Дом изобщо не е заплеснат — заяви категорично Джейн. Как само ѝ се искаше да беше! Той веднага бе разбрал, че тя не е влюбена в Едуин. — Забелязва всичко.

— Не и когато някой стои на пътя на някаква идея, която си е набил в главата. От време на време следва предварително начертания план за действие с такава робска преданост, че не забелязва не само фините подробности, а и големите важни неща. Особено ако планът включва някого, когото обича.

— Дом вече не ме обича — каза Джейн, най-вече за да отклони Лизет от намерението и да се прави на сватовница.

Само че не успя. Лизет завъртя очи.

— Сега кой е заплеснатият?

По-късно, докато каретата се приближаваше към Сафрън Уолдън, Джейн не можеше да спре да мисли за това, което ѝ каза Лизет. Дом наистина можеше да бъде невероятно глупав, когато смяташе, че действа правилно. Точно така, както се държа с нея преди години. И когато настояваше, че Нанси замисля план да му отнеме титлата и имението.

Да не говорим, че обвини Нанси за присъствието на Джордж в библиотеката в онази ужасна нощ. Ако имаше и капка здрав разум, щеше да разбере, че в това обвинение няма никаква логика. Но беше прекалено зает да рисува Нанси като някаква коварна манипулаторка, за да не му се налага да мисли за собствената си отговорност.

Какво означаваше това за бъдещето на Джейн? За тяхното бъдеще?

Тази мисъл не спираше да я измъчва с примамливата си сила — бъдеще с Дом. Той все още я желаше, в леглото си и в живота си. Тя

също все още го желаше. Бог да ѝ е на помощ, желаше го!

Просто не искаше да го желае, не и когато той правеше планове за нея, без да я пита. Днешната случка беше идеален пример. Той не искаше да обсъди с нея случващото се, затова избяга и я остави да трепери от нерви. Джейн не можеше да живее по този начин.

Но можеше ли да живее с Едуин, сега, когато знаеше какво е усещането да бъде в прегръдките на Дом? Или заблуждаваше самата себе си, като твърдеше, че това нямало значение?

Проклет да е Дом, задето отново събуди всички тези чувства! Проклета да е и Нанси, задето изобщо я постави в това положение. Когато настигнеш братовчедка си, щеше да я разтърси така, че зъбите ѝ да затракат!

Джейн, Лизет и Макс пристигнаха в имението Рейвънсууд много късно вечерта. Нямаше и следа от Дом и Тристан или дори от виконта, но съпругата му, лейди Рейвънсууд, която се отличаваше с екзотичната си външност, си беше у дома и ги посрещна. Джейн беше чувала много за виконтесата, но двете никога не се бяха срещали, затова Макс ги запозна официално — той, изглежда, познаваше двойката от известно време.

— Много съжаляваме, че се натрапваме така — обърна се Лизет към виконтесата. — Ако просто можете да ни кажете къде да намери братята ми, ще ви се махнем от главата.

— Глупости! — отвърна лейди Рейвънсууд. — Съпругът ми и другите двама господата отидоха да посетят един негов сътрудник, но тъй като не бяха сигурни колко ще се забавят, предложих на Негово благородие вие и останалите да вечеряте тук и да пренощувате у нас.

— Не бихме искали да ви притесняваме — каза Макс без грам искреност.

— Не можем да останем — бързо се намеси Джейн. — Пътуваме до Лондон по въпрос, който е спешен.

Лейди Рейвънсууд се усмихна мило.

— Може и така да е, но господата като че ли смятаха, че една хубава почивка няма да ви се отрази никак зле.

Тя хвърли скришом поглед към Лизет.

— Освен това, доколкото разбирам, херцогинята наскоро е родила, а аз добре знам колко уморителни могат да бъдат първите месеци след раждането.

Джейн погледна към Лизет и потръпна, когато видя колко уморена изглежда. Сгълча се наум, задето прояви такава липса на разбиране и настоя да влачи всички със себе си с такава неразумна бързина. Херцогът и херцогинята бяха дошли с нея само за да опазят репутацията ѝ като нейни придружители, а не за да се съсипват от умора.

— Имате право, разбира се — обърна се Джейн към виконтесата.
— Лизет наистина трябва да си почине.

— Ще ви заведе горе — каза лейди Рейвънсууд. — Може да минат часове, преди господата да се върнат, затова настояха да вечеряте, без да ги чакате. Но вече е доста късно и може би ще предпочетете да ви донесат по един поднос в стаите ви.

— Би било прекрасно — промълви Лизет с такова облекчение, че Джейн наистина осъзна колко е уморена. — Много сме ви благодарни за любезността.

Малко по-късно виконтесата вече бе настанила Макс и Лизет в един апартамент за гости и им бе поръчала вечеря.

Но докато водеше Джейн по коридора, Джейн каза:

— Ако нямате нищо против, предпочитам да изчакам долу господата да се върнат.

Лейди Рейвънсууд сбърчи чело.

— Дотогава може да мине много време. А и от разговора им порано днес разбрах, че лорд Ратмур и господин Боно може да заминат за Лондон веднага щом вечерят тук.

Отново? Дом възнамеряваше отново да се отдалечи от нея без нито една дума? Не и ако Джейн можеше да направи нещо по въпроса!

Тя се насили да се усмихне.

— За съжаление, тъй като проблемът, който господата се стремят да разрешат, е свързан с мен и братовчедка ми, наистина трябва да се посъветвам с Негово благородие и господин Боно, преди да тръгнат за Лондон. И не смятам да ги пусна, без да са ми съобщили какво са открили.

Това сякаш стресна събеседницата ѝ.

— Простете, че го казвам, но доколкото разбрах от съпруга си, вие с лорд Ратмур не сте приятели, откакто сте били сгодени и вие... ами...

— Съм го изоставила?

Някой ден Джейн щеше да изреди пред Дом дългия списък на всички проблеми, които ѝ бе създала измамата му. Но точно сега трябваше да спечели лейди Рейвънсууд на своя страна.

— Това е вярно само донякъде. Кажете ми, госпожо, някога били ли сте жертва на неверни или неинформирани клюки?

В тъмните очи на виконтесата проблесна болка.

— Аз съм американската, полуиндианска съпруга на виконт, който има приятели на много важни постове. Така че да, може и така да се каже.

Джейн смекчи тона си.

— Тогава ще разберете колко е лесно обществото да... изтълкува погрешно някои неща. Аз и лорд Ратмур... познанството ни не е от лесните, а той изглежда твърдо решен да го усложни още повече. Вярвам, че точно затова отказва да ми съобщи какво са открили. И затова имам нужда от помощта ви.

— За какво? — попита бдително виконтесата.

— Нищо толкова ужасно, уверявам ви. Както ще разберете, когато ви обясня.

Щеше да каже на Нейно благородие толкова, колкото щеше да е необходимо, за да спечели помощта ѝ. Защото започваше да ѝ се струва, че единственият начин да се пребори с лукавостта на Дом е самата тя да предприеме някои хитри мерки.

ГЛАВА 13

Шумът от гласове в коридора стресна Джейн и я събуди. Мили боже, не беше смятала да заспива! Но ѝ беше трудно да не се унесе в пишно тапицираното кресло с високи странични облегалки, където седеше скрита от поглед в библиотеката на лорд Рейвънсууд.

Вече съвсем будна, Джейн се напрегна, когато гласовете спряха пред вратата на библиотеката. След като убеди лейди Рейвънсууд да ѝ помогне, виконтесата с готовност се бе съгласила да посъветва съпруга си да отиде с гостите си в библиотеката, където ги очакваха подноси с храна. Макар че не ѝ беше приятно да ги шпионира, Джейн не виждаше друг начин. Дом упорстваше в стремежа си да я отбягва, а Тристан правеше каквото кажеше брат му.

Вратата се отвори и Джейн се приведе надолу във фотьойла с висока облегалка, обърната към вратата. Лейди Рейвънсууд я бе уверила, че отзад не могат да я видят.

— Кочияшът смята ли, че може да ги поправи? — попита глас, който трябваше да е на лорд Рейвънсууд, тъй като Джейн не го позна.

— Не е сигурен. Произвеждат ги отскоро и не знае дали ще може да разбере как работят.

Ниският тембър на гласа на Дом накара пулса ѝ да затанцува. Да върви по дяволите! Нали го видя едва снощи! За бога, главата и не би трябвало да се замайва само от гласа му. Не трябваше да си припомня тихите думи, които бе нашепвал, докато я галеше и целуваше и я довеждаше до лудост...

Какво ѝ ставаше? Нямаше да го остави да я доведе до каквото и да било, не и докато неговото единствено желание беше да я разкара от пътя си.

Само ако можеше да разбере със сигурност причината!

Тя напрегна слуха си. За известно време господата бяха прекалено съсредоточени върху вечерята, за да кажат нещо интересно. Но след като тракането на сребърни прибори утихна и започна дрънченето на чаши, езиците им се развързаха.

Джейн благодари на небето за коняка. Усещаше мириса му чак дотук.

— Дори ако поправят лампите на каретата — каза лорд Рейвънсууд, — не е безопасно да тръгнете тази нощ. А и няколко часа повече няма да са от такова значение за разследването ви.

— И аз това му казах — съгласи се Тристан, — но моят глупав брат е обсебен от мисълта да избегне въпросите на госпожица Върнън и смята, че единственият начин да го постигне, е да е не допуска останалите от групата да го настигнат.

— Аха — измърмори виконтът.

Джейн заби нокти в дланите си. След интимностите, които си размениха предишната вечер, си помисли, че може да имат някакъв шанс да бъдат заедно, но той споделяше с нея само тялото си. Всичко друго държеше в тайна.

„Ти си тази, която се крие тук в ъгъла“ — напомни и съвестта ѝ.

Да, защото това бе единственият начин да разбере какво крие този мълчалив проклетник.

— Как ще намерите Барлоу? — попита лорд Рейвънсууд. — Предполагам, че едва ли ще искате да говорите с Блекбъро.

— Графът няма да ни каже къде е брат му, преди да е узнал всички факти — каза Тристан.

— Желая ти успех в осигуряването на въпросните факти — намеси се Дом. — Засега дори ние не успяваме да открием всички факти.

— Съжалявам, че не можах да ви помогна повече в това отношение — каза лорд Рейвънсууд.

Тристан изсумтя.

— Все още не разбирам как е възможно тукашният ви колега да няма никаква представа на кой адрес живее Барлоу в Лондон.

— Мъжете като Барлоу се движат в сенките. Дори само уреждането на боксови срещи е незаконно, затова хората, които се занимават с това, не оповестяват пред целия свят къде живеят.

Значи Самюъл беше забъркан с боксови мачове? Колко странно. Джейн се беше питала какво ли е правил през всички тези години, но нито веднъж не заподозря, че може да е нещо толкова съмнително. Дали Едуин знаеше? По неизречено споразумение помежду си двамата никога не говореха за Самюъл.

— Държа под око Барлоу в Йорк — продължи Негово благородие, — но доколкото знам, той не организира мачове в Лондон, така че нямам никаква представа къде отсяда, когато е в града.

— Учудвате ме, Рейвънсууд — каза сухо Дом. — Мислех, че знаете всичко за всички видни негодници.

— Вече не се занимавам толкова активно с тези въпроси. Подчиненият ми се нагърби с по-голямата част от тази работа. В последно време животът ми се е свел единствено до политиката.

— Във всеки случай — рече Дом — ни оказахте безценна помощ с информацията защо са лишили Барлоу от наследство. Макар че ми се иска да ни кажете името на младата наследница, чийто живот е съсипал.

Джейн се напрегна. Открай време беше чувала, че Самюъл е мошеник, но да съсипе живота на една дама? Това надхвърляше всякакви граници.

— Сега тя е щастливо омъжена за уважаван джентълмен, който не се интересува какво се е случило между нея и Барлоу — отговори лорд Рейвънсууд — и аз за нищо на света няма да разруша брака ѝ, като разровя отново тази кал.

— Нито пък аз — отговори Дом с леден тон. — Винаги съм дискретен.

— Знам, но обещах на баща и че никога няма да разкрия самоличността и пред никого, а това включва и вас — възрази лорд Рейвънсууд. — Тя и бездруго няма да може да ви каже каквото и да било. Барлоу все пак не я е завел в квартирата си, преди да поемат към Гретна Грийн.

Ако Самюъл бе избягал с това момиче, как така то се бе омъжило за друг? Освен това опит за приставане можеше да опетни репутацията му, но едва ли би накарал семейството му да го лиши от наследство.

— Колкото повече ми разказвате за него — каза Дом, — толкова повече се убеждавам, че по някакъв начин Барлоу е замесен в опит да ми отнеме това, което е мое.

— Най-вероятно сте прав — отговори лорд Рейвънсууд. — Но аз не съм толкова сигурен, колкото вас, че снаха ви дейно му помага в тази измама.

— Дом е малко предубеден към Нанси — намеси се Тристан. — Понеже е вдовица на Джордж и тъй нататък.

— Това е абсурдно! — възпротиви се Дом. — Просто обмислям фактите, които ти разкри, скъпи братко. Не можеш да оспориш това, че са видели Нанси да напуска Йорк заедно с Барлоу по своя собствена воля и двамата са се отправили към Лондон.

— Хайде де! — не се съгласи лорд Рейвънсууд. — И вие, и аз знаем, че грубата сила не е единственият начин, по който един мъж може да подчини някоя жена на волята си.

— Осъзнавам това — отвърна Дом с раздражен тон. — Но докато не се уверя, че Нанси не ми мисли злото, съм длъжен да предполагам най-лошото.

Джейн чу дрънченето на чаша върху подноса.

— Ще отида да проверя как напредва вашият човек с ремонта. Идваш ли, Тристан?

— Не — отвърна Тристан за изненада на Джейн. — Съгласен съм с Рейвънсууд. Спокойно можем да почакаме до утре, преди да тръгнем. А ако все още си решен да избягваш Джейн, можем просто да станем рано, както тази сутрин.

Джейн направи физиономия. Те дори не подозираха, че тя няма да им позволи да повторят бягството си.

В стаята се възцари тишина, нарушена само когато от устните на Дом се изтръгна хриплива ругатня.

— Добре. Ще кажа на кочияша, че може да си ляга и да не се притеснява за лампите на каретата. И ти трябва да си лягаш, Тристан.

— Преди това искам да поговоря с него — намеси се кротко лорд Рейвънсууд.

— Ако възнамерявате да го привлечете във вашия свят на сенки... — започна Дом.

— Вече ви казах, сега не участвам активно в тези работи. — Гласът на лорд Рейвънсууд стана по-суров. — Но ако имах такова намерение, вие нямаше да имате думата.

— Как ли пък не! Отказвам брат ми да получи белег като моя. Или по-лош.

Джейн седна изправена във фотьойла. Лорд Рейвънсууд ли беше виновен за белега на Дом?

— Можете да ме обвинявате колкото искате, но знаете, че вината не беше моя — каза тихо Рейвънсууд. — Нито пък ваша. Престанете да

се измъчвате заради нещо, което никога не е зависило нито от вас, нито от мен.

Рейвънсууд само си губеше времето. Дом вярваше, че на този свят няма нищо, което да не зависи от него.

Джейн зачака той да го потвърди. Помисли си, че може да усети напрежението в стаята. Заляха я хиляди въпроси, въпроси, които смяташе да зададе веднага щом отново успее да хване Дом насаме.

— В такъв случай желая лека нощ и на двама ви — каза вдървено Дом, сякаш Рейвънсууд изобщо не бе проговарял. — След като ще оставаме, ще накарам някой от конярите да донесе чантите ни.

После Джейн чу отварянето и затварянето на вратата и сърцето и се сви. Дом имаше повече тайни, отколкото бе предполагала.

Веднага щом шумът от стъпките на Дом заглъхна, лорд Рейвънсууд попита:

— Мислите ли, че Ратмур наистина ще си легне? Или ще тръгне сам към Лондон?

— Брат ми е внимателен по природа — каза Тристан. — Безразсъдството не е в характера му.

Освен тогава, когато ставаше въпрос за нея. Дом бе толкова решен да я избягва, че спокойно можеше да рискува да си навлече и най-голямата опасност.

— Какво мислите вие, госпожице Върнън? — попита лорд Рейвънсууд с повишен глас.

„Госпожице Върнън?“ Сърцето ѝ потъна чак в стомаха. Лейди Рейвънсууд навярно бе разкрила пред съпруга си намерението на Джейн да подслуша разговора на мъжете. Но защо тогава виконтът не каза нищо по-рано? Блъфираше ли?

— Няма смисъл да продължавате да се криете в този фотьойл — добави лорд Рейвънсууд. — Знам, че сте там.

Изобщо не блъфираше.

Джейн въздъхна, стана и се обърна към мъжете, които също незабавно се изправиха. Тристан я изгледа със зяпнала уста. Лорд Рейвънсууд — не. Проницателните му сиви очи я изгледаха изпод невзрачни кафяви вежди. Лицето му бе съвсем безизразно.

Това я смути. Напомни и за Дом.

— Радвам се, че най-накрая се запознахме — каза виконтът и се поклони така, сякаш се намираше в кралския двор.

— Искан ми се и аз да можех да кажа същото — измърмори Джейн и го погледна бдително. — Предполагам, че съпругата ви ви е казала какво съм намислила.

— Не, тя не е по клюките, но наистина не я бива с лъгането. Затова, когато настоя да вечеряме в библиотеката, предположих, че става нещо.

Той кимна към фотьойла с висока облегалка.

— Особено когато видях, че фотьойлът е обърнат обратно. И тъй като се съмнявах, че херцогът или херцогинята биха имали причина да подслушват, оставахте само вие.

Джейн потръпна и той добави:

— Имаше причина да ме назначат на поста ми, госпожице Върнън.

Преодолял първоначалното си смайване, Тристан я изгледа предпазливо.

— Значи сте чули всичко.

Тя вдигна рамене.

— Както сам казахте, брат ви е обсебен от това да пази всичко в тайна от мен. Не ми оставихте друг избор.

Тристан се нахвърли върху виконта.

— А вие сте знаели, че тя слуша! Защо не казахте нещо по-рано?

— Тя има право да узнае истината — отговори простиичко Негово благородие. — Знаете, че е така, в противен случай нямаше да наречете брат си глупав, задето иска да запази истината в тайна от нея.

Тристан скръсти ръце на гърдите си.

— Дом не искаше да я тревожи, преди да е узнал всички факти.

— Не — възрази Джейн, — не искаше да спори с мен за това, което той смята за факти. Но няма право да взема такова решение. Аз съм тази, която го въвлече в търсенето. Никога нямаше да го направя, ако знаех, че той ще ме изтласка от него.

Погледът на виконта се плъзна към нея.

— Предполагам, че все пак сте имали свои лични причини да го замесите, предвид причината, поради която сте го изоставили.

Тя го погледна със зяпнала уста, а Тристан измърмори:

— Проклет вечен ад, дори и аз не знам защо го изостави.

Той хвърли бърз поглед към Рейвънсууд.

— Дом не лъжеше, когато каза, че винаги участвате във всичко.

Едва забележимата усмивка на лорд Рейвънсууд не стигна до очите му.

— Не съвсем. Но обикновено хората стават разговорливи под въздействието на лауданум, а трябваше да дадем на брат ви голяма доза в деня, в който получи този белег на бузата си. Това не е единствената му рана — просто единствената, която не може да скрие.

Сърцето на Джейн се вледени.

— Значи има други рани? Къде? Как ги е получил?

— Ще трябва да попитате него. Щом не иска да каже дори на семейството си, предполагам, че има причини.

Но лорд Рейвънсууд бе събудил любопитството им достатъчно, за да знае със сигурност, че ще попитат. Този човек бе лукав почти колкото Дом, макар че в този случай Джейн бе благодарна за това. Мисълта, че Дом е бил ранен толкова тежко, че е имал нужда от „голяма доза лауданум“, я безпокоеше повече, отколкото би могла да изрази.

— Но с удоволствие ще отговоря на въпросите ви относно братовчедка ви и господин Барлоу — продължи лорд Рейвънсууд. — Ако все още имате въпроси, след като подслушахте разговора ни.

Тя не обърна внимание на сарказма му. Защото едно от нещата, които бе чула, все още я тревожеше.

— Споменахте, че Самюъл избягал с някаква млада жена. Защо тогава тя се е омъжила за друг?

— Защото докато пътували към Гретна Грийн, си променила мнението. Казала на Барлоу, че не може да го направи, и се опитала да го убеди да я върне вкъщи. Той отказал и когато тя се опитала да накара кочияша да спре, той...

— Не й го казвайте — обади се Тристан с тих глас. — Няма защо да я плашим.

— Госпожица Върнън ми се струва разумна жена, която не се поддава на истерии и може да понесе фактите — настоя виконтът. — А и само защото Барлоу се е натрапил на наследница, за която е кроял планове да се ожени, това не означава, че ще се натрапи на вдовица, когато няма нужда да го прави.

Обзе я ужас.

— Самюъл е изнасилил жена?!

— Проклет вечен ад, Джейн! — провикна се Тристан. — Какво знаете вие за изнасилването?

Тя го изгледа заплашително.

— Аз не съм ви порцеланова кукла, увита в памук, каквото и да мислите вие с брат ви! Жените чуват за тези неща — на улицата, от памфлетите, от докладите за престъпления и съдебни процеси. Знаем, че има мъже, които изнасилват жени.

Тя вдигна брадичка и отправи унищожителен поглед към виконта.

— Точно затова замесих Дом в тази история, сър — защото не съм толкова глупава да тръгна да търся братовчедка си сама. Но не осъзнавах, че той ще поеме контрола над разследването до степен да ме изключи от него.

— Все пак разбирате причината да го направи, нали? — обади се Тристан. — Не искаше да се тревожите, че Нанси може да е в опасност.

— Но тя наистина може да е в опасност — промълви Джейн. Сърцето ѝ се бе качило чак в гърлото. Тя погледна към лорд Рейвънсууд. — Какво се случи с другата жена, след като Самюъл я е... нападнал?

— Решил, че я е уплашил достатъчно, за да я накара да му се подчини без възражения, но когато спрели да сменят конете, тя му се изплъзнала и успяла да намери човек, който и помогнал да се върне при семейството си.

— Повдигнаха ли му обвинение?

— Не. Бащата на момичето се страхуваше, че един процес ще съсипе репутацията на дъщеря му, особено след като Барлоу продължи да настоява, че тя е съблазнила него. Един семеен приятел, запленил от момичето, изяви готовност да се ожени за него, а после извика Барлоу на дуел. Но Барлоу избяга, вместо да се изправи пред обвинителя си. Точно тогава семейството му го лиши от наследство.

Нищо чудно, че Едуин така и не ѝ разказа за това. Тази история навярно бе ужасно унищителна за него.

— И престъплението на Самюъл е останало ненаказано.

— Никой не можеше да го накаже. Всички замесени страни се съгласиха да си мълчат, защото младата дама нямаше да спечели нищо от един процес.

— Или поне мъжете са ѝ казали така, предполагам — отбеляза горчиво Джейн.

— И тя се съгласи с тях. След като идиличният ѝ живот бе унищожен, не искаше да излага болката си на показ пред всички, та да гледат и да клюкарстват.

Джейн можеше да я разбере, но се запита дали самата тя би могла да постъпи по същия начин. У нея определено имаше отмъстителна жилка.

— Съпругът на пострадалото момиче успял да уреди да уволнят Барлоу от поста му във флота — каза Тристан, — поради което той сега си изкарва хляба с уреждане на боксови мачове. Но това било краят на цялата история.

— Докато не е намерил друга жена, която да нападне.

Само при мисълта за Нанси, оставена на милостта на Самюъл, сърцето на Джейн спираше да бие.

— Той няма да направи нищо на братовчедка ви — заяви категорично лорд Рейвънсууд.

— Откъде можете да сте сигурен?!...

— Сигурен съм. Трябва да е пълен глупак да ѝ навреди, след като тя очаква детето, което може да му донесе цяло състояние.

— А ако Нанси не очаква това дете? — попита Джейн.

— Почти сме сигурни, че го очаква — отговори Тристан. — Един прислужник е чул как Барлоу и казва, че в Лондон могат да отидат при някакъв лекар. Освен това ни каза, че изглеждала много болна, както може да се очаква, ако страда от сутрешни прилошавания.

— Или ако вече е загубила бебето — поправи го тя.

Лорд Рейвънсууд отново погледна към нея, този път по-благо.

— Защо тогава би тръгнала с него?

— Вие самият казахте, че един мъж може да принуди жена да се подчини на волята му без груба сила.

— Да. Но те са били приятели — това е разбрал Боно от магазинерите в Йорк. Това подкрепя тезата, че не я е принудил със сила. Вие знаехте ли, че редовно се срещат в Йорк?

— Не.

Дори не подозираше за това.

Точно по тази причина сега беше по-важно от всякога да говори с Дом. Трябваше да разбере какво мисли той, да чуе какво планира.

Трябваше да му изтръгне обещание, че никога повече няма да я държи далеч от събитията.

Тя изписа на устните си насилена усмивка заради лорд Рейвънсууд.

— Благодаря, че ми разказахте за това. Дом не би го направил.

— Пак заповядайте.

— Не. Извинете ме, господа, но е много късно и аз съм много уморена. Мисля, че трябва да си легна.

— Аз ще ви заведа — предложи Тристан.

— Няма нужда, всичко е наред — отговори Джейн, като се мъчеше да прозвучи спокойно. — Знам къде е стаята ми. Вие останете и си изпийте коняка заедно с лорд Рейвънсууд. Освен това мисля, че има още нещо, което той трябва да обсъди с вас.

— Така е — съгласи се виконтът.

Но докато Джейн излизаше от библиотеката, той я проследи с поглед и през цялото време, докато вървеше към стълбището, тя не можа да се освободи от притеснението, че той или Тристан може да тръгнат след нея.

За щастие не го направиха. Когато се приближи до стълбището, Джейн се запита дали е възможно Дом вече да е в стаята си. Нещо я караше да се съмнява. Щеше много да се учуди, ако той възнамеряваше да пренощува тук, все едно какво бе казал на брат си.

Когато излезе в преддверието, един прислужник се изправи и се обърна към нея:

— С господата ли бяхте, госпожице?

— Да. Те още са в библиотеката.

Тя се поколеба за миг и попита:

— Лорд Ратмур върна ли се? Господата искаха да разберат.

— Не, госпожице. Мисля, че още е в конюшните.

— Благодаря. Ще им кажа.

Надяваше се, че усмивката е прикрила ужаса ѝ. Тръгна по коридора, сякаш се връщаше в библиотеката, но я подмина и се отправи към задната част на къщата.

Забърза през коридори и стаи. Някъде там сигурно имаше задна врата, водеща към конюшните, и Джейн възнамеряваше да я намери. Защото в никакъв случай нямаше да рискува Дом отново да избяга без нея.

Дом стоеше в помещението за такъми на конюшната на Рейвънсууд и се опитваше да поправи фенерите на файтона си. Тъй като нито кочияшът, нито конярят успяха да се справят, той ги бе пратил да си лягат, като ги увери, че ако успее да накара проклетите неща отново да заработят, ще ги събуди и двамата, за да впрегнат конете.

Все още се надяваше да тръгне за Лондон тази нощ, макар до утрото да оставаха само няколко часа. Въпреки че Рейвънсууд беше прав, че е глупаво да кара без лампи в такава тъмна нощ, ако Дом успееше да ги поправи, нямаше причина да остава.

Особено сега, когато бе разбрал защо семейството на Барлоу го е прогонило.

— Знаех, че пак ще хукнеш напред, за да ме избегнеш.

Познатият женски глас го накара рязко да се обърне.

Когато видя Джейн на прага на помещението, простена. Тя все още бе облечена в пътническият си костюм, което беше странно, защото прислужникът му бе казал, че всички са се оттеглили.

Джейн пак бе осуетила очакванията му. Типично в неин стил!

— Не те избягвам — отговори той. — Нали искаше да разследвам случая? Ето, разследвам.

Тя дойде по-близо и Дом се опита да не забелязва колко прекрасно изглеждаше въпреки всички наборчета и волани на роклята си. Според него това бяха само излишни доизкусуриявания. Гореше от желание да я вземе в прегръдките си и да свали от нея зеления памучен плат с всички тези финтифлюшки и финото й бельо, докато пред него остане само чистата, неподправена жена, гола в цялата си умопомрачителна красота.

Само че обвинително намръщеното и лице му подсказа, че това няма да се случи.

— Искях да разследваш изчезването на Нанси от мое име — каза тя, — а не да хукваш да се занимаваш съвсем сам.

Той отново насочи вниманието си към лампите. Това бе единственият начин да устои на импулса да разкъса дрехите и.

— Не бих го нарекъл точно „хукване напред“ — отвърна Дом с рязък тон, за да прикрие чувствата си. — Ако не успея да ги накарам пак да заработят, няма да отида никъде.

Джейн застана зад него и надникна над рамото му, за да види какво прави. Ухаеше на лавандула и мед — аромат, който витаеше в нощите му години наред. Сега едва не го събори на колене.

Той отрязва фитила прекалено късо и изруга под носа си.

— Не знаех, че умееш да поправяш фенери на карети — каза Джейн.

— Очевидно не умея — тросна и се Дом, — тъй като имам не повече успех от кочияша на Рейвънсууд.

— Да, но това не ти е попречило да опиташ — контрира заядливо тя. — За нищо на света не можеш да повериш една толкова важна задача на някакъв прост кочияш.

Дом не се върза на провокацията и. Вместо това я изгледа хладно.

— Искаш ли нещо, Джейн?

— Знаеш какво искам. Да ми съобщаваш какво става. Да чуя защо си готов да рискуваш живота си, за да заминеш за Лондон тази вечер, когато дори приятелите ти са против.

Потъмнелият и от тревога поглед го прониза дълбоко.

— Толкова ли се тревожиш, че Нанси е сама със Самюъл? Лорд Рейвънсууд казва, че не я грози никаква опасност, но ти очевидно не си съгласен. Тази история за момичето, което Самюъл е нападнал, навярно те е притеснила също толкова, колкото и мен.

— Не толкова ме притесни, колкото...

А после осъзна какво точно му е казала тя и сърцето му се качи в гърлото.

— Рейвънсууд ти е разказал всичко това? Кога?

— Аз... аз... ами... — запъна се тя и по бузите и се разля прекрасна руменина. — Аз... въз... подочух нещо от разговора му с теб и Тристан в библиотеката преди малко.

Господ да му е на помощ! Дом се помъчи да си спомни какво точно си бяха казали тримата, опитвайки се да разбере дали са споменали нещо уличаващо.

— Не си спомням Рейвънсууд да е споменал, че Барлоу е нападнал дамата.

— Не, Негово благородие ми разказа за това по-късно. Изглежда, вече е бил разбрал, че съм там, и просто е чакал ти да излезеш, за да ме извади от скривалището ми.

— Този проклет негодник трябваше да каже нещо в мига, в който е разбрал! — отсече разпалено Дом.

— Защо? За да можеш да продължиш да го усукваш и да премълчаваш истината? За да продължиш да ме държиш в неведение за опасността, в която се намира Нанси, каквато и да е тя?

Проклетият Рейвънсууд! Да го вземат дяволите!

Дом остави лампата на каретата на масата и се обърна с лице към Джейн.

— Съмнявам се, че Нанси е в опасност. Ако Барлоу я нападне, това няма да послужи на целта му, а тя е нейното дете да наследи Ратмур Парк. Няма да е разумно дори и да я съблазни — със сигурност няма да иска да насочва вниманието на хората към познанството им точно в този момент. Всъщност точно той най-вероятно е настоящ Нанси да казва на прислужниците, че посещава госпожа Пач. Ако ти не се беше върнала в имението, никой нямаше да разбере, че нещо не е наред.

Джейн впи в него тревожен поглед.

— Да, и Негово благородие каза същото. Но ако наистина мислеше така, нямаше да бързаш толкова за Лондон.

Тя потърка ръцете си.

— Нямаше да се опитваш да скриеш от мен истината.

— Не виждах причина да те тревожа.

Джейн настръхна.

— Аз не съм разглезено дете, което живее в пашкул. Мога да понеса да чуя нещо за неприятната страна на живота!

— Освен когато братовчедка ти може да е част от нея.

Тя огледа изпитателно лицето му.

— Ако фактите показват, че Нанси подпомага Барлоу в някаква схема, ти би трябвало да искаш да ги разкриеш, дори и само за да ме убедиш да приема твоята версия на нещата. Но очевидно те не подкрепят тази версия, в противен случай нямаше да продължаваш да ги криеш от мен.

— Проклятие! Нямаше да се налага да крия нищо, ако просто вярваше на инстинкта ми на детектив!

Джейн потръпна и Дом потисна раздразнението си.

— Всеки път, когато спомена за Нанси нещо не съвсем прекрасно, ти настръхваш. А после отказваш да чуеш всичко друго,

което искам да кажа.

— Не е защото говориш такива неща за Нанси. Заради теб е. Държиш се толкова тайнствено, бягаш без мен. Заради теб е, защото вземаш решения за неща, които засягат и двама ни.

Гласът и стана сподавен.

— Този... непрестанен спор помежду ни не се ограничава само до разследването. Искаш да ти вярвам, но как да ти вярвам, когато криеш от мен целия си живот?

Сега се взираше в бузата му и Дом изпита нелеп порив да я закрие, като дете, което прикрива доказателства за някаква пакост. Ненадейно си припомни в какво бе обвинил Рейвънсууд по-рано в библиотеката. Какво навярно бе дочула Джейн.

Изстена на глас.

— Например тази твоя рана — продължи тя, потвърждавайки страховете му. — Искаш да ти вярвам безрезервно? Добре. Тогава ти ми повярвай, ей така, за разнообразие. Разкажи ми как я получи.

— Какво, твоят бърбърив нов приятел Рейвънсууд не ти ли го обясни в мига, в който обърнах гръб? — попита Дом подигравателно.

На лицето и се изпива странна тъга.

— Не.

Джейн вдигна ръка и проследи с пръст линията на неравната плът. Дъхът му секна.

— Но каза, че не ти е единствената.

Жалостта в очите и го смущаваше.

— Дяволите да го вземат Рейвънсууд! Трябваше да стои настрана от тази история.

— Искан ми се да ми беше казал повече. Защото всемогъщият Бог знае, че ти никога няма да ми кажеш.

Може би точно затова Рейвънсууд се бе погрижил тя да попита. Вземаше пример от сватовническите методи на Лизет и Тристан.

Да вървят в пъкъла всичките! Години наред на никого не му пукаше, че Дом е ерген. Но след като Джейн отново се появи в живота му, проклетото му семейство и проклетите му приятели очевидно бяха решили, че Дом има нужда от тяхната помощ, за да си я върне. Че няма достатъчно разум — или по-вероятно смелост — да се справи сам.

Е, той имаше и двете.

Улови я за ръката.

— Защо искаш да знаеш за раните ми? Какво значение има, щом и бездруго смяташ да се омъжиш за Блекбъро?

Очите ѝ придобиха онзи топъл меденокафяв оттенък, от който винаги му спираше дъхът.

— Все още не съм решила какво да правя с Едуин.

— Тогава ми позволи да ти дам един съвет.

Той поднесе ръката и към устните си, целуна я, а после я целуна пак пръст по пръст.

— Не се омъжвай за него. Омъжи се за мен.

Предпазливостта да върви по дяволите! Към момента с нея не печелеше нищо.

— Да се омъжа за теб? — попита остро Джейн. — За да ми дадеш половината от себе си? Да криеш миналото си от мен? Да продължиш да ме предпазваш от всичко, което смяташ, че може да ме разтревожи? Това не ми звучи по-хубаво от връзката, която смятах да имам с Едуин.

„Смятах да имам.“ Дом искаше да извлече утеха от миналото време, но не можеше, тъй като тя все още не бе казала „да“. Джейн очевидно искаше той да разголи душата си, преди изобщо да помисли за възможността да приеме.

— Добре — изръмжа Дом. — Искаш да знаеш как съм получил белега на бузата си? Беше рана от кавалерийска сабя.

— Къде? Кой ти я е нанесъл? При какви обстоятелства?

— Получих я, докато работех. Това е единственото, което мога да кажа.

Джейн измъкна ръката си от неговата.

— Искаш да кажеш, че това е единственото, което искаш да ми кажеш.

Завъртя се, отправи се към вратата и мисълта, че ще си тръгне, без да е отговорила на предложението му, накара сърцето му да спре да бие.

— Чакай, проклета да си!

— Няма смисъл — каза Джейн, като се спря на прага. — Не и когато държиш да си останеш непознат за мен.

Това ли мислеше, че иска той?

— Джейн...

Тя мина в същинската част на конюшната и стомахът на Дом се сви. Никога не бе казвал на никого, освен на Рейвънсууд какво се бе случило през онзи ден, а дори и Рейвънсууд бе чул само най-необходимите факти.

Защото Дом не можеше да говори затова. Понякога не можеше дори да мисли за това от страх, че тази тежест ще го смаже.

Но не можеше и да остави Джейн да си тръгне. Не можеше да рискува никога да не се върне. Така че навярно би могъл да ѝ каже нещо. Само колкото да я умиротвори.

— Получих белега в Сейнт Питърсфийлд край Манчестър. Това стига ли? — провикна се той след нея. Може би тя нямаше да знае какво означава това. Може би нямаше да поиска да чуе още.

Но когато Джейн се спря и се върна назад с ужасено изражение, Дом осъзна, че надеждите му са напразни.

— Кога? — попита тя с дрезгав глас.

Проклетата да е, задето го кара да го изрече!

— Знаеш кога. Виждам го изписано на лицето ти.

— Мили боже! Значи си присъствал на Клането от Питърло.

ГЛАВА 14

Дом потръпна и на Джейн ѝ се прииска да бе оставила думите неизречени. Прииска ѝ се да не знаеше за Клането от Питърло, да не беше такава страстна читателка на вестници. Но знаеше и беше.

Преди десет години събирането на радикални реформатори на Сейнт Питърсфийлд завърши с невиджан ужас за стотици бедни работещи хора, мъже и жени, и си спечели името, което го сравняваше с Ватерло. Но макар че случилото се на Ватерло беше далеч пострашно, то поне беше битка през военно време, с истински армии.

Една мисъл я накара да се закове на място. Дом навярно е бил на страната на военните, които бяха връхлетели и бяха всели хаос, а не на страната на демонстрантите. Но ако случаят беше такъв, как така го бяха ранили?

— Ти сред войниците ли беше? — попита шепнешком тя.

— Не ги наричай така! — отговори той рязко, измъчено.

„Тях“. Не „мен“.

— Защо?

— Защото никой, който е в състояние да съсече невъоръжен човек само задето е изказал мнението си, не заслужава да се нарича войник. Войниците защитават невинните, не ги съсичат и изколват доброволно.

Тя го наблюдаваше тревожно.

— Някои казват, че тълпата сама ги е предизвикала към насилие.

— Който твърди това, е глупак — изрече Дом сподавено. — Който твърди това, не е бил там.

— А ти защо си бил?

Трябваше да разбере, макар че се страхуваше от отговора му. Защото в очите му се бе изписала мрачна безнадеждност, както в очите на онези хора, които поглеждаха в сенките и виждаха самите себе си.

— Не ме карай да говоря за това, скъпа. Повярвай ми, не искам да чуеш...

— Искам да чуя всичко, което ще ми помогне да те разбера.

„Да разбере защо не ме потърси. Защо дори сега ме държиш настрана.“

— Всеки път, когато откажеш да разкриеш тайните си, Дом, аз решавам, че ме смяташ за недостойна да ги чуя.

— Изобщо не е така — изрече с мъка той.

— Тогава ми кажи какво се е случило. Лорд Рейвънсууд каза, че още се измъчваш заради това. Искам да знам защо. Изпитвам нужда да разбере причината.

Освен това подозираше, че той изпитва нужда да го каже.

— Добре. Щом не ми оставяш друг избор.

Дом се облегна на масата и скръсти ръце на гърдите си.

— Бях там със спенсианците, които настояваха за парламентарна реформа. Но когато на това поле се събраха над шейсет хиляди души, за да чуят речта им, разбрах, че ни чака голяма беда.

— От какво си се страхувал? Че може да прибегнат до насилие?

— Радикалите ли? Не. Бях прекарал месеци наред със спенсианците — бях един от шпионите на Рейвънсууд — и знаех, че са твърдо решени да не причиняват неприятности. Точно защото се страхуваха от насилие от страна на местните магистрати, настояха хората им да дойдат невъоръжени, на подредени групи.

Тялото му се скова.

— Но в мига, в който видях как мъжете от специалните стражи се строят в две колони, за да прокарат коридор от края на полето до мястото, на което стояха ораторите, се уплаших от най-лошото.

Той задиша по-тежко, сякаш се мъчеше да се овладее, и Джейн преглътна с усилие. Никога не го беше виждала в състояние на такава възбуда.

— Дори си помислих дали да не се разкрия пред Хълтън, началника на магистратите. Той не познаваше спенсианците така, както аз, и си помислих, че може да го убедя да не прибегва до никакви насилствени действия.

Дом прокара длан по лицето си.

— Но Рейвънсууд ми бе наредил да не разкривам задачата си. Каквото и да се случеше, трябваше да поддържам ролята си, за да мога да продължа да шпионирам радикалите. Трябваше да запазя връзката си с Министерството на вътрешните работи в тайна, дори от властите.

Джейн си спомни думите на лорд Рейвънсууд: „Можете да ме обвинявате колкото искате, но знаете, че вината не беше моя. Нито пък ваша. Престанете да се измъчвате заради нещо, което никога не е зависило нито от вас, нито от мен.“

Заради клането? Не, невъзможно! Дом не би могъл да се обвинява за такова огромно нещастие, нали?

— Така че изпълних дълга си. — Гласът му стана горчив. — За съжаление никой от съветниците на Хълтън не прояви достатъчно благоразумие да препоръча сдържаност. Големината на тълпата толкова го притесни, че реши да арестува ораторите. После послуша проклетия началник на специалните стражи, който настоя, че арестът не може да се извърши без демонстрация на сила.

Той отново млъкна и ръцете му стиснаха масата от двете му страни. Джейн го подкани да продължи:

— И тогава Хълтън повикал запасното опълчение.

— Да, глупакът му с глупак! — потвърди Дом и впери поглед през вратата на помещението за такъми към обора. — Младите прибързани кавалеристи пристигнаха пияни на полето. Проправиха си път през твърде тесния коридор на стражите, но конете им се движеха трудно сред морето от хора. Затова ездачите започнаха да съсичат хората наоколо, за да си проправят път.

Милостиви боже!

— Тогава ли тълпата е започнала да се сражава в отговор?

От устните на Дом се изтръгна грозна ругатня.

— Не може да се нарече сражение, когато едната страна има Мечове и пушки, а другата — няколко тухли и юмруците си. Но да, когато тълпата осъзна, че войниците са дошли, за да арестуват ораторите, започна да се сражава в отговор.

— Кое то само е провокирало още повече войниците.

Той потвърди с кратко кимване.

— Пияните кавалеристи се паникьосаха и започнаха да колят и налагат всеки, когото успееш да докопат. В това време, както ми казаха, Хълтън видял бъркотията отдалеч и наредил да настъпят хусарите. Те неволно попречиха на тълпата да се разпръсне, което само влоши ситуацията още повече, и преди да се усетим, се разрази безумно, неконтролирано насилие.

— А ти си бил в центъра му.

Колко ли ужасно е било за него да види как властите нападат хората, без да може да направи нищо, за да го предотврати! Сърцето ѝ се гърчеше от болка. Джейн се приближи до него и постави длан върху напрегнатата му ръка.

Дом сякаш дори не забеляза.

— Загинаха осемнайсет души, повечето цивилни — продължи той с глух глас. — Още петстотин бяха ранени, една трета от тях же... — и млъкна. На лицето му се изписа изражение на болка и вина, толкова дълбоки, че я пронизаха в сърцето.

— Жени — довърши тя и в очите и запариха сълзи. — Да, чух за това.

Случилото се навярно е било ужасяващо за Дом, с неговия вроден инстинкт да защитава другите.

— Защо на това поле е имало толкова много жени?

— Нямаше. — Сега дъхът му излизаше на болезнени тласъци. — На всяка една жена имаше по десет мъже.

— Защо тогава жените са били една трета от ранените?

— Защото проклетите войници ги набелязаха!

Тя го погледна онемяла и гласът му стана леден:

— Видях го с очите си. Освен това по-късно се установи, че повечето от раните на жените са от оръжия, а не от прегазване, за разлика от тези на мъжете.

Дом я погледна отчаяно.

— Що за чудовище нарочно напада жени на мирно събиране?

Джейн си помисли за баща си.

— Такъв, който не обича идеята една жена да изразява мнението си и да се бори за свободата си.

Челюстта на Дом беше напрегната като тетива на лък.

— Ти им приписваш някакво подобие на мисъл. Но тези животни не бяха способни да мислят. Един от хусарите — истински войник, който беше виждал битка и знаеше как да се държи по време на битка — се опита да спори с опълчението. Извика: „Срамота! Господа, спрете се, спрете се! Хората не могат да се махнат!“

Болката в очите му би повалила някой по-слаб човек.

— Ония мръсници или не го чува, или не им пукаше. Получих белега на бузата си, когато им попречих да съсекат един от

специалните стражи — един от нашите собствени хора. Другите рани получих, когато... когато...

Сега думите започнаха да излизат от устата му на пресекулки. Дишането му бе учестено.

— Застанах между една... бременна жена... и нападателя и.

Гласът му секна и сърцето на Джейн се сви.

— Аз оцелях въпреки раните си. Тя... тя не...

Започна да трепери, както земята в мига, преди да се разтресе.

Джейн преглътна сълзите си. Трябваше да бъде силна заради него. Тя обви ръце около кръста му и го притисна към себе си. Как би могла да го утеши, когато бе станал свидетел на такъв ужас?

— Чух, че горката жена останала жива няколко дни, преди да роди прекалено рано, а после...

Той и отправи поглед, изпълнен с безпомощност.

— Остави малки деца. Шест... деца без майка, за бога!

— О, Дом... о, скъпи...

Джейн се изправи на пръсти, за да притисне буза до неговата. Искаше и се да може да направи нещо повече.

— Разсякоха една жена със сабя и тя умря — разнесе се хрипливият му шепот срещу бузата и. — Пребиха друга с палка. Двама от специалните стражи загинаха на полето. И имаше едно дете...

Изрече последната дума съвсем задавено. Сега трепереше прекалено силно, за да продължи.

— Стига! — притисна го Джейн към себе си в напразен опит да го успокои. — Стига толкова.

Беше чула за смъртта на детето, защото вестниците вдигнаха голям шум около нея. Майката на момчето дори не присъствала на събирането. Прекосявала пътя с двегодишния си син на ръце, но един кавалерист бързал да настигне другите. Конят му я блъснал и детето излетяло от ръцете и. Издъхнало на място — първата жертва от един наистина ужасен ден.

В очите на Джейн запариха сълзи. Тя никога не се бе досетила, че Дом таи в сърцето си такъв мрак от толкова дълго време. Как би могла, когато той държеше болката затворена в сърцето си и отказваше да позволи на когото и да било да я види?

Клетият глупчо бе стоварил вината за цялото клане върху себе си и смяташе, че и останалите ще направят същото.

— Затова ли никога не си го споделил със семейството си? — попита Джейн. — Затова ли държиш всички ни настрана? Защото смяташ, че ще обвиним теб за клането? Защото ти самият се обвиняваш за него?

Тя го целуна по косата.

— О, скъпи, не си виновен ти!

Ръцете му стиснаха нейните.

— Ти не разбираш — промълви Дом с предрезгавял глас. — Трябваше да съобщя кой съм, да накарам Хълтън да се вслуша в гласа на разума.

— Как? — попита Джейн, отдръпна се и го погледна в очите, помрачени от толкова сенки. — Той е разполагал с цял куп магистрати, а да не говорим и за годините омраза между радикалите и местното опълчение. Как би могъл да промениш всичко това?

Сега гласът му стана яростен.

— Трябваше да скъсам с Рейвънсууд. Трябваше да се държа така, както изискваше съвестта ми, и да се опитам да го пресека още в самото начало. Трябваше да ги накарам да ме изслушат! Може би, ако бях...

— А може би не.

Когато той се опита да се отдръпне от нея, за да може да си ближе раните сам, Джейн не го пусна. Улови главата му в ръцете си и го накара да я погледне.

— Ти си изпълнил дълга си. Това е било единственото, което си могъл да направиш.

— Моят дълг беше да направя така, че да не умрат хора! — изсъска Дом.

— Твоят дълг е бил да оцелееш! И от двете страни е имало хиляди хора. Само Бог е можел да спре това нещастие, а противно на това, което си мислиш, ти не си Бог.

Дом потръпна, а Джейн прошепна:

— Ти си просто човек, скъпи мой. Направил си всичко по силите си в ужасните обстоятелства, в които си се озовал. Това е единственото, което може да направи всеки един от нас.

За един дълъг миг той остана загледан в нея. На лицето му бе изписано неприкрито терзание. После изстена и я притисна до себе си. Зарови лице в косата ѝ и не помръдна повече. Гърдите му тежко се

надигаха и спускаха, а ударите на сърцето му къртяха оглушително срещу ухото и. Стискаше я толкова силно, че Джейн едва дишаше, но въпреки това тя не каза нищо.

Дом имаше нужда от нея и това означаваше всичко. Защото Дом никога не бе имал нужда от никого. По бузите ѝ потекоха сълзи. Джейн го прегърна здраво и го целуна по шията с мокрите си устни.

Мина известно време, преди бурята в душата му да утихне, преди той да спре да трепери в ръцете ѝ. Но след като известно време останаха така, вкопчени един в друг, силните му ръце започнаха да охлабват хватката си, а треперенето му — да преминава.

Окуражена от това, Джейн се протегна нагоре и обсипа с утешителни целувки челюстта му, бузата му, устните му.

Дом рязко се дръпна назад, огледа въпросително лицето ѝ и тъмните сенки в очите му се поразсеяха.

— О, господи, Джейн, защо те оставих да си отидеш? — промълви той и болката в гласа му отека в душата ѝ. — Оттогава съм изгубен.

Тези думи разтопиха и последното ледено късче в сърцето ѝ и когато той наведе глава към нейната, Джейн се надигна насреща му като фиданка, устремена към слънцето.

В гърлото му се надигна ниско стенание. Той погълна устните ѝ и целувката му беше чиста, нажежена страст, така всепоглъщаща, че само след секунди Джейн трябваше да се отдръпне просто за да може да диша. После целувките му се прехвърлиха върху бузата, ухото и брадичката ѝ, белязаха всичко като негово.

— Нуждая се от теб — промълви той срещу гърлото ѝ. — Бог да ми е на помощ, но е така. Всички тези години без теб бяха ад.

Целуна я по шията, пръстите му сграбчиха ръкавите ѝ и се свиха в юмруци върху плата.

— Искам да съблека от теб тази рокля. Искам да те положа на оная слама ей там и да направя с теб това, за което копнея.

Думите му събудиха в сърцето и ликуване.

— Направи го тогава! — прошепна тя в косата му. — Сега. Тази нощ. Направи с мен това, за което копнееш, а аз ще направя с теб това, за което копнея.

— Точно от това ме е страх — отвърна мрачно Дом, но отново завладя устата ѝ със свирепост, която я изненада... и която след това

допадна на някаква дива част от нея, която никога не се бе чувствала така с никой друг, освен него. Не можеше да се насити на устата му... нито пък на ръцете му, които я обхождаха най-интимно.

И Джейн искаше да го докосне, затова посегна към копчетата на жилетката му.

Той прекъсна целувката и се вгледа в нея. В очите му се четеше ненадейна отрезвяlost.

— Не бива да го правим тук.

Не можеше да има съмнение какво означава „това“. Не можеше да има съмнение и че Дом вече съжалява, защото се отдръпваше от нея. Но Джейн не го пусна.

— Защо? И кочияшът, и конярите са си легнали. А ти каза, че искаш да се ожениш за мен.

— Да, но ти си дама! — отвърна той с яростна настойчивост. — Заслужаваш нещо по-добро от въргаляне в конюшните.

Това беше проблемът с Дом. Част от него все още гледаше на нея като на девица, изпаднала в беда, която има нужда от закрилата му, а не като на голяма жена със същите нужди като него. Която искаше и копнееше точно така, както и той.

Снощи я отпрати, за да опази невинността ѝ, и през целия следващ ден не спря да я избягва. Джейн нямаше да му даде възможност да го направи пак, не и сега, когато и бе позволил да надникне в душата му.

Тя измъкна ръцете си от неговите, отиде до вратата към основното помещение и я затвори.

— Преди дванайсет години ти реши какво заслужавам, поради което накрая се оказах сама. Така че този път аз ще реша какво заслужавам.

Без да обръща внимание на неочакваното си стеснение, тя се обърна с лице към Дом и започна да развързва шнурите на роклята си за пътуване.

— Заслужавам това. Заслужавам теб.

Дишането му се учести. Очите му се взираха в ръцете и така напрегнато, сякаш можеха да ги подпалят.

— Какво правиш, Джейн?

— На какво ти прилича?

Тя се измъкна от роклята си и я остави да падне на пода. Застана пред него само по фусты, корсет и риза.

— Съблазнявам те.

Дом я изгледа с присвити очи и тя почувства, че я обзема паника. Прекалено дръзко ли се държеше? Прекалено безсрамно?

Прекалено смахнато?

Наистина беше смахната, да стои полуразсъблечена в някаква конюшня, когато беше достатъчно само един коняр да слезе от стаята си над главите им, за да превърне тази нощ в най-унизителната в живота и.

Но по-скоро щеше да умре, отколкото да позволи Дом да я види как се свива от неудобство. С престомена смелост тя сложи ръце на хълбоците си.

— Е? Така ли ще ме оставиш да стоя?

Още докато думите излизаха от устните ѝ, Джейн видя доста забележимата издутина в панталона му. Нямахше време да забележи нищо друго, защото той вече крачеше към нея. Стисна главата ѝ с две ръце и устата му отново плени нейната.

Този път целувката им представляваше война на езици и зъби, като и едните, и другите се стремяха към съвършеното опознаване. Ръцете им се стрелкаха навсякъде в зашеметяващ хаос от разкопчаване и развързване, в надпревара да видят кой от двамата пръв ще съблече другия. Неговите ботуши се озоваха в един ъгъл, а нейните ботуши — в друг. Дрехите им скоро паднаха на купчина около тях на пода на конюшната.

Дом свали ризата ѝ и отстъпи назад, преди Джейн да успее да свали долните му гащи, и за един миг, в който сърцето и спря, тя се уплаши, че пак е размислил.

— Дом? — попита Джейн и бузите ѝ пламнаха, докато стоеше гола пред него. Никога досега не бе заставала гола пред никого, дори пред камериерката си.

Но начинът, по който грубият поглед на Дом я изучаваше, беше като милувка. Много плътска милувка, от която в стомаха ѝ се разлетя цяло ято пеперуди.

— Години наред те сънувах така, любима — изхриптя той. — Дай ми един момент, за да възприема всичко.

— Щом така искаш — прошепна тя. Освен това така щеше да разполага с време да възприеме него.

Макар че, всемогъщи боже в небесата, може би щеше да ѝ е необходим повече от един миг. Беше виждала полуголи мъже на картини и още по-разсъблечени — на скулптури. Но тези тела с гладка кожа изглеждаха блудкави в сравнение с коравите линии и изпъстрената с белези мъжка красота на Дом.

Как би могла да предположи, че под убитите му дрехи се крие такава чиста мъжественост? Възхитително мускулестият му гръден кош блестеше от пот в топлата конюшня, а мощните му ръце висяха напрегнати от двете страни на тялото. После идваше тънкият му кръст, преминаващ в слаби хълбоци, пред които в долните му гащи се виждаше внушителна издупина.

Господ да ѝ е на помощ! Не можеше да откъсне очи от впечатляващия размер на издупината. И сякаш колкото повече се вираше, толкова повече растеше тя.

— Това правиш ти с мен, Джейн — промълви Дом с глас, хриплив от жажда. Сграбчи ръката ѝ и я притисна към тази част от тялото си. — Желая те още от деня, в който се запознахме.

Докато плътта му се движеше под плата, Джейн преглътна.

— Не помня тогава да съм те виждала така — толкова... голям и изправен. Мисля, че щях да забележа.

Той сподави смеха си.

— Обикновено джентълмените полагат големи усилия да попречат на своите дами да забележат такива неща. Но тази вечер ти много ме затрудняваш в опитите ми да се държа възпитано.

— Хубаво! Не искам да се държа възпитано. Искам да си порочен.

Тя го погали без всякакъв срам.

— С мен.

Дишането му стана тежко.

— Ти дори не подозираш какво означава да си порочен.

— Тогава може би трябва ти да ми покажеш.

Очите му проблеснаха на светлината на фенера и Дом изръмжа:

— Може би наистина трябва.

В следващия миг вече помиташе инструментите и лампите на каретата от масата до тях. После вдигна Джейн на масата и раздели

бедрата и.

— Това, сладка моя, е порочно — предупреди я той точно преди да коленичи и да положи устни върху онази скрита част от нея, която се намираше на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ.

Шокът я разтърси цялата. Лекото му докосване под полите и снощи беше едно, но това очевидно, скандално.

— Ооо, Дом...

Тя стисна ръба на масата, за да не се втечни.

— Това е... това е...

— Порочно ли? — попита дрезгаво той. Очите му бяха потъмнели, изпълнени с греховно обещание.

Джейн кимна. Знаеше, че бузите и със сигурност са станали толкова червени, колкото езика, който той използваше сега, за да я гали. Там Долу. Интимна ласка, от която в стомаха ѝ се надигна топлина и запълзя към гърдите ѝ, вече болезнено пулсиращи от желание да усетят този език.

О, наистина беше порочно! Възхитително упадъчно. Джейн се чувстваше като безсрамна блудница. Но това не я интересуваше, стига да се държи като безсрамна блудница с него.

А после той започна наистина да я гали с устата си, със зъби, език и устни и съзнанието ѝ се изпразни от всякакви мисли.

Част от това, което бе почувствала предишната нощ, отекна по протежението на нервите и, като тихия звън на камбани, който се надига до оглушително кънтене. Но тази вечер устата му умножаваше усещанията, докато накрая Джейн се чувства така, сякаш Дом удряше в нея гонг, отначало леко, а после по-силно, по-бързо, по-високо. Вибрациите я разтърсиха, докато накрая тя се разтрепери под пръстите му и стисна главата му с ръце.

Когато през тялото и отекна последният кънтеж, Джейн трябваше да потисне вика си на удоволствие.

Всичко беше толкова напрегнато, така приятно... толкова вълшебно порочно. Кой би помислил, че такъв скандален акт ще предизвика у нея такива великолепни усещания?

Дом стана от пода. В очите му блестеше жажда.

— Това достатъчно порочно ли ти се стори, любима? — попита той провлечено, докато бършеше устата си с шалчето си.

Сърцето на Джейн биеше така, че чуваше ударите му чак в ушите си. Дишането ѝ беше неравномерно. Отне ѝ един миг, преди да отговори.

— Не съвсем — едва успя да изрече тя и дръпна шнуровите на долните му гащи. — Още не си ги събул.

Това сякаш го стресна. А после крайчецът на устните му се повдигна.

— Не съм предполагал, че си такава ненаситна малка...

— Блудница? — попита Джейн, преди той да може да я обвини, че е такава.

Но Дом просто и отправи бавна усмивка, изпълнена с желание.

— Сирена.

— О!

Тази дума ѝ хареса много повече. Ободрена, с нови сили, Джейн посочи към гащите му.

— Е, добре, събуй ги.

Той се засмя и го направи.

— Ето, моя страстна красавице. Изпълних желанието ти.

— Да... да, изпълни го.

Сега можеше да го разглежда колкото и душа иска.

Но действителността беше доста отрезвяваща. Членът му, щръкнал от гнездо от тъмни кичурчета, в никакъв случай не можеше да се скрие зад миниатюрно смокиново листо, както членовете на статуите.

— Мили боже! Той е още по-голям и по... ъъ... издаден... без бельото.

— Да не би да преосмисляш плана си за съблазняване? — попита Дом и в гласа му се появи нотка на напрежение.

— Не — усмихна му се весело Джейн. — Просто... преценявам дали ще... ъъ... дали ще пасне.

— Не е толкова страшно, колкото изглежда.

— Добре — отвърна тя нехайно, но само полу на шега. После обви ръце около врата му. — Защото аз не съм толкова безстрашна, колкото изглеждам.

— Ти си много по-безстрашна, отколкото осъзнаваш — измърмори Дом. — Но това може да ти причини болка.

Джейн отказа да изрече на глас опасенията си.

— Знам. Не можеш да ме предпазиш от всичко.

— Не. Но мога да се опитам да направя така, че болката да си струва.

И преди Джейн да успее да отговори, той я целуна така нежно и я погали така умело, че само след секунди тя вече се гърчеше и жадуваше за още.

Едва тогава Дом се опита да пробие крепостта, като се плъзна в нея. За свое огромно облекчение усети само пронизваща болка; някакво пукане, преди плътта му да изпълни нейната.

Всичките му трийсет сантиметра. Или поне усещането на Джейн беше за трийсет сантиметра.

Тя стисна ръцете му. С всички сили.

Дом сякаш не забеляза, защото предпазливо навлезе още по-навътре. Дъхът му беше горещ и ускорен в косата и.

— Господи, Джейн, ти си точно такава, каквато си представях. Само че още по-хубава.

— Ти си точно такъв... какъвто си представях аз — промълви тя с измъчен глас. — Само че още по-голям.

Това привлече вниманието му. Дом се отдръпна и се взря в нея.

— Добре ли си?

Джейн се усмихна принудено.

— Сега вече преосмислям тази работа със съблазняването.

Той я целуна по челото.

— Да видим какво мога да направя по въпроса.

Дом я сграбчи под бедрата.

— Обвий крака около моите, ако можеш.

Тя го стори и напрежението се пооблекчи. Джейн въздъхна.

— Така по-добре ли е? — изхриптя Дом.

Тя кимна.

Той покри с ръка едната и гърда и започна нежно да я разтрива, докато тласъците му в нея се засилваха.

— Ще бъде още по-хубаво, ако можеш да се отпуснеш.

Да се отпусне? Все едно да помолиш някое дърво да не обръща внимание на брадвата, която се забива в него.

— Ще опитам — прошепна Джейн.

Насили се да се съсредоточи върху други неща, а не върху това негово толкова дебело нещо — върху това как я докосва, как я гали...

колко удивително бе да е съединена така интимно с мъжа, когото бе чакала почти половината си живот.

После всичко стана по-лесно. Тя действително сякаш се нагоди към размера му. А когато ръката му се плъзна от гърдата ѝ надолу към онова специално място между краката ѝ в ласка, която преди едва не я накара да полети, сега въздействието беше още по-силно. Джейн не полетя съвсем, но определено подскочи.

При тази мисъл от устните и се изтръгна хихикане и Дом попита:
— Нещо ти се стори смешно ли, любима?

— Не съм си и помисляла, че това... че това ще е... толкова странно.

— Ще свикнеш.

Намекът за общо бъдеще я разтопи още повече, отколкото ръката му там долу. И тогава той започна да се движи, да се плъзга навън, а после вътре. Небеса! Това наистина беше интересно. Всъщност доста приятно. Колкото повече го правеше, толкова по-приятно ставаше.

Дом отмести ръката си, за да стисне по-здраво бедрата ѝ, и се гмурна дълбоко в нея. О, това беше много... о, боже! Много, много приятно.

Пламналият му поглед се впи в нейния, докато нахлуваше все по-навътре.

— Сега по-малко странно ли е? — успя да изрече Дом.

— Определено... по-малко странно — увери го Джейн и целуна напрегнатата линия на челюстта му. — Всъщност е доста... хубаво.

Той изсумтя и зарови лице в косата ѝ, така, както заравяше своето... нещо в нея и това бе така възхитително грешно. Сега Джейн наистина летеше, устремена право към слънцето отмести ръката си, за да стисне по-здраво бедрата ѝ, и се гмурна дълбоко в нея.

Дом сякаш осъзна това, защото заби пръсти в хълбоците ѝ и тласъците му станаха свирепи, постоянни. Джейн отвърна на ритъма му със свои напъни, от които полетя още по-високо.

— Дом... о, Дом... о, боже.

— Джейн! — изхриптя той и тласъците му станаха трескаво настойчиви. — Винаги... си била ти. Само ти.

— Само ти — повтори като ехо тя.

Беше лъгала самата себе си за Едуин. В сърцето и винаги беше имало само един мъж. И докато нахлуваше дълбоко в нея, тя се понесе

към слънцето.

Той я последва в блаженството. Джейн го притисна до гърдите си и се помоли Дом да я пусне в сърцето си така дълбоко, както го бе пуснала тя в своето. Че не допуска грешка, като се връща при него.

Защото вече бе прекалено късно да се върне назад. Този път той беше свързан с нея, за добро или за зло.

ГЛАВА 15

Дом никога не се бе чувствал толкова близо до рая, колкото сега, в прекрасните ръце на Джейн, с бедрата и обвити около хълбоците му и главата и сгушена до рамото му. Ако в този миг мълния удареше конюшнията, той щеше да умре щастлив. Но не искаше да умира, не и сега, когато имаше Джейн.

Наистина я имаше, нали така? Тя нямаше да му се отдаде, ако смяташе да се омъжи за Блекбъро.

Двамата все още бяха съединени, макар че членът на Дом бе започнал да омеква. Той я целуна по косата, от която по някакъв начин фуркетите не бяха изпадали по време на любенето им. Измъкнали се бяха само няколко кичурчета, които погъделичкаха носа му. Той искаше да я разпусне цялата, просто за да види колко е дълга. Искеше да види дупето и без дрехи — нещо, което не бе имал възможност да направи.

Искеше отново да я люби, но на някое по-уединено място. Някъде, където можеше да удължи всичко.

— Не съм си и помисляла, че ще бъде така удивително — прошепна тя.

— Аз си мислех.

— Наистина ли?

Тихият ѝ глас беше като ласка. Всичко у нея беше гладко, копринено и меко като бита сметана.

Е, освен хапливите ѝ мнения. И яростната решимост да го накара да ѝ разкрие всичко, което таеше в душата си. Но трябваше да признае, че след като ѝ изповяда тайните си страхове, се чувстваше освободен, сякаш камъкът, който носеше от години, се бе свлякъл от гърба му.

— Аз знаех, че ще бъде съвършено — увери я той и я целуна продължително. Отдръпна се и обхвана с длан порозовялата и буза. — С теб не би могло да бъде другояче.

Тя свенливо отбягна погледа му и прокара пръсти през късата му коса.

— Нанси все казваше, че общото легло е нещо, което се „понася“. Че бракът е много по-приятен без него, но то е необходимо за създаването на деца, така че тя трябваше да се примирява с него.

Той прокара пръсти по покритата и с бледи лунички ръка.

— А ти какво мислиш, сега, след като го изпита?

— Мисля, че мога да го „понеса“ с голям ентузиазъм — увери го Джейн и му се усмихна дяволито. — Но не съм съвсем сигурна. Дали да не опитаме пак, за да съм сигурна?

Той потисна смеха си и се опита да си придаде суров вид.

— Извадихме късмет, че не ни завари някой от конярите.

Успя да го каже с равен глас, макар че перспективата отново да я обладае — тук, сега — вече го караше да се възбужда.

— Като стана дума за това, по-добре да се обличаме, преди някой да ни свари тук голи.

Тя въздъхна.

— Прав си. Но не знам как можеш да си толкова разумен и здравомислещ, когато аз съм само мързелива и доволна.

— Изобщо не съм разумен и здравомислещ — поправи я той и неохотно се измъкна от ръцете и, за да потърси долните си гащи. — Просто съм себичен. Колкото по-дълго останеш гола, толкова по-голям е шансът отново да се опитам да те обладая.

— Звучи абсолютно... ужасно — промълви тя и зае прелъстителна поза.

Бог да му е на помощ!

Той плъзна поглед по издутите ѝ гърди, по плоския корем с изящен пъп, по кестенявите кичурчета там долу. Вкусът ѝ още беше по устните му, ароматът ѝ — в ноздрите му. Искаше я пак. И пак, и пак.

Изруга под нос и ѝ метна ризата ѝ.

— Сложи си някакви дрехи, преди да избухна!

Тя се засмя — деликатен звънтящ звук, от който членът му се стегна. За щастие на самоконтрола му Джейн все пак се подчини и облече ризата си. Едва тогава Дом успя да си поеме въздух, да се съсредоточи върху обуването на панталона си вместо върху еротичната гледка как тя нахлузва чорапите по върху тези свои великолепни крака.

Дом се обърна и почти се спъна във фенерите на каретата.

— Вече са безнадежден случай, след като ги съборих на пода, обзет от... въз... ентузиазъм, любима.

— Хубаво — отговори весело тя. — Сега не можеш да хукнеш към Лондон без мен, не и тази нощ. Освен това докато подслушвах, разбрах, че никой от вас дори не знае къде да търсите Нанси и Самюъл.

— Реших откъде трябва да започнем.

Помъчи се да прецени доколко мъдро е да го разкрие, но Джейн със сигурност имаше правото да знае това. А и така той щеше да може да разбере какви са чувствата и.

— Възнамерявам да говоря с годеника ти веднага щом стигна в Лондон. Той навярно знае къде живее брат му. Ако е готов да ни каже.

Джейн се намръщи и завърза жартиерите си.

— Естествено, че ще ни каже. На мен със сигурност. Тоест, ако знае. Не съм сигурна, че е така.

Дом я проследи с поглед как се вмъква в корсета си и се запита дали ще каже още нещо за Блекбъро. Не бе възможно все още да смята да се омъжи за него, нали? Не беше в природата и да позволи на един мъж да я люби, а да се омъжи за друг.

Но тя просто му обърна гръб.

— Ще ми трябва помощ с връзките.

Той застана зад нея, за да ги стегне. Този жест бе така интимен, че в гърлото му заседна буца.

— Предполагам, че ще е по-добре да свикна с това за времето, когато се оженим.

Последва продължителна пауза.

— Ще се оженим ли? — попита Джейн с небрежен тон.

— Разбира се.

Тя не каза нищо и той се почувства така, сякаш го бе ударила в корема.

— Сега трябва да се оженим, Джейн. Знаеш го. Аз ти отнех невинността.

— Не си ми отнел невинността — поправи го тя и в гласа й прозвуча лека нотка на острота. — Аз ти я отдадох по своя воля.

Наистина ли смяташе да спори по въпроса?

— Това не променя нищо. Трябва да се оженим.

Тя се отдръпна и вдигна фустата си.

— Значи аз нямам думата при вземането на това решение?

— Ти взе думата, когато ми позволи да те любя — отвърна той по-студено, отколкото възнамеряваше.

Но проклятие, той бе разбрал факта, че Джейн му се отдаде, като потвърждение, че смята да се омъжи за него. В противен случай никога нямаше да я люби. Освен това просто бе изключено да я остави да се омъжи за графа. Не и сега. Никога.

— Няма да се омъжиш за Блекбъро — добави той. — Не и след това.

Искаше да оформи твърдението повече като въпрос, но страхът, че може да я загуби заради онова копеле го превърна в заповед.

Джейн определено го разбра точно така, защото се напрегна и довърши завързването на фустата със сковани движения. После се обърна към него с предизвикателно изражение.

— Едуин няма да се интересува от това, че не съм непорочна.

Едуин? Господи, нима тя все още обмисляше възможността да се омъжи за този мръсник?

— Съмнявам се. А ако си мислиш, че ще те оставя да изпробваш тази теория, значи си луда. — Ревността направи гласа му по-суров. — Ти и аз трябва да се оженим и това е краят на дискусията.

— Това ли е краят?

Изражението ѝ стана буреносно. Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Каж ми, Дом, ти някога молиш ли за нещо? Или просто винаги предполагаш, че всички ще се съобразяват, когато раздаваш заповеди?

Това го изненада. Не беше ли я помолил? Може би не беше. Но всъщност не би трябвало да я моли след това, което бяха направили току-що.

Във всеки случай проклет да е, ако я остави да отиде при Блекбъро!

— Джейн, трябва да ме изслушаш...

— „Трябва“? — изгледа го тя с пламнал поглед. — Спри да раздаваш заповеди! Точно това правеше винаги татко с мама: „Трябва да ми се подчиняваш, Кити.“ „Трябва да не говориш, когато има прислужници.“ „Не трябва да глезиш Джейн толкова много — тя има нужда от твърда ръка.“

Твърда ръка?

Прекалено късно забеляза скрития страх, изписан на лицето ѝ. Прекалено късно осъзна грешката си.

Вчера, когато им разказа за баща си, Джейн пределно ясно обясни какво изпитва към мъже, които раздават заповеди, но той беше прекалено съсредоточен върху мислите какво общо има разказът ѝ с търсенето на Нанси, за да осъзнае как фактът, че баща ѝ е бил тиранин, се е отразил на Джейн.

Спорът, който водеха, изобщо не беше за Блекбъро. Беше за баща ѝ. И не само за баща ѝ, а и за Дом — за начина, по който бе направил избор за двама им преди години, за начина, по който правеше избор за двама им сега.

Проклятие! Какъв глупак беше!

Джейн изрази съгласието си с тази негова преценка, като го изгледа гневно.

— Аз няма просто да приема плановете ти само защото ти ги диктуваш. Веднъж вече го направих. Никога повече! Ако се оженим, ще бъде защото и двамата сме го избрали, защото ми вярваш достатъчно, за да ме помолиш. Не защото си наредил това да се случи!

Мили боже, каква ужасна грешка бе допуснал! Но тя със сигурност го познаваше достатъчно добре и не би си помислила...

— Дом, там ли си? — провикна се един глас някъде извън конюшната.

Проклятие! Тристан.

Дом бързо си надяна ризата.

— Стой тихо — прошепна той на Джейн, — и той ще си тръгне.

Гласът на Тристан се разнесе отново, сега от още по-близо:

— Кълна се в Бог, Дом, ако хукнеш към Лондон в мрака и ме превърнеш в лъжец пред Рейвънсууд, ще те изритам и няма да спра от тук до Франция!

— Няма да си тръгне — прошепна Джейн и в гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяние. — Обеща на Рейвънсууд, че няма да тръгнеш към Лондон със счупени фенери на каретата, и сега ще иска да се увери в това.

Което означаваше, че проклетият му брат няма да спре да го търси. Всеки момент щеше да влезе в помещението с такъмите.

И тогава Джейн щеше да бъде принудена да се омъжи за Дом.

Очевидно тази мисъл изплува в ума ѝ в същия миг, в който изплува и в неговия, защото тя пребледня и се приближи достатъчно, за да прошепне:

— Моля те. Не по този начин!

Той се взря в пепелявото ѝ лице и стомахът му се сви. Не можеше да я принуди да се омъжи за него. След това, което се случи помежду им преди години, тя никога нямаше да му прости, ако отново я оставеше без избор.

Освен това Дом не искаше да я принуждава. Единственият начин, по който можеше да докаже, че не възнамерява да я мачка до края на живота им, беше сега да си тръгне. Дори ако това го убиеше.

Проклет вечен ад!

— Ще отклоня Тристан от конюшната — каза напрегнато Дом, докато си нахлузваше ботушите. — Така ще можеш да се дооблечеш и да се промъкнеш обратно в къщата.

По лицето ѝ се разля облекчение. Тя бързо кимна.

Той си закопча ризата.

— Освен това ще можеш да решиш какво искаш.

Взе си палтото, жилетката и шалчето и добави с тих глас:

— Но знай едно, Джейн. Аз не съм и нямам намерение никога да се превърна в човек като баща ти. Някъде в себе си ти трябва... — Той потръпна. — Със сигурност го знаеш.

Изчака достатъчно дълго, за да види несигурността, която проблесна в очите ѝ. После излезе от помещението за такъми и затвори вратата след себе си.

Надяваше се да има време да се дооблече, преди брат му да го намери, затова се спря. Но после видя Тристан да върви по коридора и да наднича в клетките. Навярно търсеше впряга на Дом.

По-добре да премине в настъпление. Ако отвлечеше вниманието на брат си, Тристан може би нямаше да забележи, че е полугол.

— Всемогъщи боже! Какво правиш? — провикна се той.

Тристан веднага се обърна.

— А ти какво си мислиш? Теб търся, тъпак такъв.

Погледът му се плъзна по Дом и очите му се разшириха.

— Защо, по дяволите, си полуразсъблечен?

Толкова с отвличането на вниманието.

— В случай че не си забелязал, тук е адски горещо.

Дом демонстративно започна да бърше с ръкав потта от челото си. Надяваше се, че оправданието му ще мине. Все пак единствените дрехи, с които не беше облечен, бяха тези, които човек наистина би свалил, ако се сгорещи.

Изражението на Тристан обаче беше подозрително.

— Дори и аз никога не съм те виждал без шалче.

— Защото никога не си ме виждал да се трудя в гореща конюшня! — сопна се Дом и бързо смени темата. — Както можеш да се досетиш, не можах да поправа лампите.

Тристан погледна зад гърба му към затворената врата на помещението с такъмите.

— Искаш ли аз да ги погледна?

— Не — отвърна кратко Дом. — Безнадеждно е. Освен това скоро ще стигнем в Лондон и мога да накарам някой, който разбира, да ги поправи.

Той си облече жилетката и палтото, натъпка шалчето си в джоба и тръгна към вратата на конюшните.

— Късно е. Няма да е зле да поспим.

За щастие Тристан се съгласи и го последва навън.

Докато вървяха, Дом си закопча жилетката, извади шалчето от джоба си и го завърза на врата си.

Голяма грешка. Усети върху парчето коприна аромата на Джейн от онзи път, когато си бе избърсал устата с него. Мирисът му вдъхна желание да забрави всяка предпазливост, да влезе обратно в конюшните, да я метне на рамото си и да я отнесе някъде, където могат да получат незабавно разрешение за брак.

Което, разбира се, не можеше да направи, ако искаше да я спечели.

Проклятие! Как бе възможно да е оплескал нещата дотолкова, че все още да трябва да я спечели, дори след като я люби? Но някак си беше. И сега трябваше да я остави тук.

Поне засега. Все пак ѝ беше обещал.

За да спре да си представя как Джейн кипи от гняв към него, той попита:

— И така, какво чак толкова искаше да обсъди насаме с теб Рейвънсууд? Или не можеш да ми кажеш?

Двамата повървяха за малко в мълчание, преди Тристан да отговори.

— Всъщност искаше да поговорим за теб.

— За мен ли? — попита изненадан Дом. — Какво за мен?

— Тревожи се за теб. За това как ще реагираш, ако Нанси роди син на Джордж и ти загубиш имението и трябва пак да се захванеш с ръководството на агенцията. — Тристан му хвърли кос поглед. — И не е единственият.

— Ще се оправя.

Остана смаян, когато осъзна, че е вярно. Нямахте да се зарадва, разбира се, но се беше научил да се справя. В сравнение с първия път, това не беше нищо.

— Веднъж вече загубих всичко и оцелях. Мога да го направя пак. Освен това сега имам бизнес, към който мога да се върна, така че ще е по-лесно.

— Не и ако тази нелепа история с Нанси означава пак да загубиш Джейн.

Дом рязко си пое въздух.

— Няма да загубя Джейн.

Това беше клетва, пред него самия и пред нея. Този път щеше да направи всичко необходимо, за да я задържи.

Почти бяха стигнали до къщата, когато Тристан отново проговори:

— По време на разговора с Рейвънсууд се опитах да го накарам да ми каже как си получил белега си, но той не пожела. Каза, че трябва да попитам теб.

Ненадейно в главата на Дом отекнаха думите на Джейн: „*Затова ли никога не си го споделил със семейството си? Затова ли държиш всички ни настрана? Защото смяташ, че ще обвиним теб за клането? Защото ти самият се обвиняваш за него? О, скъпи, не си виновен ти!*“

Когато Дом не отговори веднага, Тристан продължи:

— Казах на Рейвънсууд, че ти винаги отклоняваш въпроса с някаква безсмислица за сбиване, в което си участвал. Но предполагам, че не е вярно.

Дом се осмели да погледне към брат си и потръпна, когато видя болката, изписана на лицето му. Джейн бе казала: „*Всеки път, когато*

откажеш да разкриеш тайните си, Дом, аз решавам, че ме смяташ за недостойна да ги чуя.“ Очевидно бе карал всички тях да се чувстват така. Сякаш бе прекалено важен, за да ги допусне в живота си.

„Само Бог е можел да спре това нещастие, а противно на това, което си мислиш, ти не си Бог.“

Когато му го каза, той не разбра защо го обвинява в подобно нещо. Защо понякога го нарича „Дом Всевишни“.

Сега обаче разбираше. Прикривайки вината си от целия свят, той се бе откъснал от семейството си. От нея. Бе отблъснал точно хората, които трябваше да приеме.

Сега, когато съвсем наскоро видя как Джейн се затваря в страха си и го отблъсква, разбираше колко болезнено може да бъде това за човека, който бива отблъснат.

Ако искаше да промени всичко това, трябваше да започне да отваря сърцето си, да позволи на семейството си — и на нея — да видят нещата, от които се срамуваше най-много или за които се тревожеше най-много. Трябваше да им се довери, да вярва, че ще го разберат, ще проявят съпричастност, ще го обичат въпреки всичко.

Единствената друга възможност бе да продължи да се изолира от всички, докато накрая, както беше казала тя на онзи бал миналата година: *„Един ден църквата, която градиш около себе си, ще се превърне в твоя гробница“*. Той не желаше това да се случи.

Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, докато двамата с Тристан се изкачваха по стъпалата към господарската къща в имението.

— По една случайност наистина получих белега си при сбиване. Но беше при битка с народното опълчение в Клането при Питърло.

Тристан го погледна стреснато. Дом се спря на стъпалата и се обърна с лице към него.

— Ако искаш да чуеш историята, ще ти разкажа всичко. Още сега, стига да искаш.

Тристан го огледа изпитателно, сякаш не бе сигурен, че вярва на това, което чуват ушите му.

— Много бих искал — каза той. А после се усмихна широко. — Но само ако е над чаша от коняка на Рейвънсууд. Това е най-хубавият коняк, който съм опитвал някога.

— Една от привилегиите на това да си шпионин е, че винаги имаш достъп до хубавия коняк — подметна нехайно Дом, макар че стомахът му се свиваше при мисълта да разкрие най-унизителната си тайна, дори пред брат си.

Но когато влязоха вътре, Тристан го потупа по рамото и това го успокои. Да разкаже на Тристан за Питърло — това представляваше нещо като начало към по-близко приятелство, отколкото Дом си бе позволявал да има с брат си през последните години.

Джейн щеше да се гордее.

ГЛАВА 16

Джейн прекара ужасна нощ. Отначало сънува кошмара, който започваше с това как баща ѝ нарича майка ѝ „невежа“ и „упорита“, докато Джейн се крие зад полите ѝ. Завършваше с Дом, който уверяваше баща ѝ, че ще я научи на покорство.

Тя се събуди рязко и остана да лежи разтреперана, неспособна отново да заспи.

Наистина ли вярваше, че Дом е като баща ѝ? Той със сигурност беше арогантен и можеше да я докара до лудост с категоричния начин, по който говореше. Все още се дразнеше, че ѝ нареди да се омъжи за него, вместо да я помоли.

Но той се съобрази с молбата ѝ да не допуска Тристан да ги хване заедно, макар очевидно да бе осъзнал, че ако я постави в компрометираща ситуация, това непременно ще доведе до женитба. Това все пак означаваше нещо, нали така?

А и в крайна сметка тя наистина го съблазни. Разбираше защо той би могъл да го изтълкува като неизречено съгласие да се омъжи за него. Особено след като тя наистина го смяташе за такова. Беше изпълнена с огромно желание да стане негова съпруга, докато той не прие това за даденост и не започна да ѝ дава заповеди като... като... Дом Всевишни.

Тя изпусна въздуха, който бе задържала. Това беше проблемът. Нямахме как да разбере за кой Дом ще се омъжи. За онзи, който ѝ бе казал, че откакто я е оставил да си тръгне, е загубен? Онзи, който я любеше така внимателно?

Или онзи, който ѝ нареждаше какво да прави? Който дори не искаше да сподели с нея последните си открития за положението на Нанси, та Джейн трябваше да прибегне до подслушване?

Изведнъж се стресна: някой подраска по вратата ѝ. Можеше ли да е камериерката и? Толкова рано? Тя седна в леглото, погледна към часовника и с изненада видя, че часът е почти шест сутринта. В седем

щяха да напуснат Сафрън Уолдън — лейди Рейвънсууд и го каза снощи.

През следващия час за щастие не ѝ се наложи да мисли за себе си и Дом. Когато се бе измила, облякла, бе събрала багажа си и бе хапнала една препечена филийка с чай, вече беше време да заминават за Лондон. Всъщност тя бе последният човек, който излезе на стъпалата на къщата, където всички други вече се бяха събрали и се сбогуваха с виконта и съпругата му.

— Значи в Лондон ще отидете при графа на Блекбъро, така ли? — обърна се лорд Рейвънсууд към Тристан.

— Да. С Дом и Макс сме единодушни, че това ще е най-добрият метод на действие.

Четиримата мъже набързо обсъдиха най-кратките маршрути до Лондон. Макар да усещаше, че Дом не спира да я стрелка със скрити погледи, Джейн не можеше да се обърне към него, не можеше дори да го погледне. Не и сега, когато бе така развълнувана и обърквана от това, което бяха направили.

От това, което и каза той накрая. „Освен това ще можеш да решиш какво искаш.“

Това беше проблемът. Джейн не знаеше какво иска. Е, всъщност знаеше — искаше да се омъжи за Дом, възпитания джентълмен. Но не за Дом Всевишни. Искаше този Дом, който скърбеше за шестте деца, ненужно загубили майка си, а не онзи Дом, който бе убеден, че Нанси е блудница само защото се бе омъжила за онзи негодник брат му.

Но ако и двамата бяха част от него? Ако не можеше да има единия без другия? Той дори не ѝ каза, че я обича!

Всъщност и тя не беше, така че не можеше да го обвинява. Миналото им все още беше прекалено болезнено. И двамата все още се страхуваха. Може би Дом е чакал тя да го каже. Тя със сигурност чакаше той да го направи. Защото тогава може би наистина щеше да повярва, че той отново иска да си изгради живот заедно с нея, а не да избяга при първите признаци за надвиснала беда.

Например ако се окажеше, че Нанси очаква сина на Джордж.

— Утрото е толкова прекрасно — каза Дом. — Помислих си, че някой може би ще иска да пътува във фойтона с мен. Какво мислиш, Джейн? Ще се качиш ли при мен?

Питаше я. Съзнателно я питаше, не и нареждаше. И тя усещаше върху себе си изпитателния му поглед — всъщност усещаше върху себе си изпитателните погледи на всички. Но точно сега мислите и бяха прекалено объркани и ако се качеше с него, без да го желае, само щяха да се объркат още повече.

Особено след като щяха да са приковани един към друг цял половин ден. Нямаше къде да избяга. Не че непременно искаше да избяга. Искаше ли?

Мили боже, не можеше да се справи с подобна бъркотия точно сега!

— Всъщност с нетърпение очаквах да си побъбря със сестра ти в каретата на Негова светлост. Ако нямаш нищо против.

Едва тогава го погледна в очите. Те с нищо не издаваха мислите му и това направи всичко още по-лошо. Джейн бе започнала да разпознава това невъзмутимо изражение — то се изписваше на лицето му само когато се опитваше да се предпази. А щом изпитваше нужда да се предпази, значи тя го бе наранила.

Джейн преглътна болезнено. Не искаше да го нарани. Може би трябваше да се качи при него. Да разведри атмосферата. Може би се държеше като страхливка.

— Както предпочиташ — отвърна кратко той. После слезе по стъпалата към чакащия файтон, скочи вътре и потегли.

И взе решение вместо нея. Пак.

Не, този път не можеше да го обвинява. Този път си беше виновна изцяло тя. Тя го накара да избяга.

Всички го знаеха и това стана съвсем очевидно в каретата, когато всички бяха настанени и потеглиха. Лизет беше необичайно мълчалива. Вдървеното изражение на херцога показваше, че би желал да бъде някъде другаде — навсякъде другаде, освен тук. А Тристан я измерваше със студен поглед.

Прави го в продължение на цяла миля, преди да проговори.

— Вие сте жестока жена, Джейн Върнън.

— Тристан! — сгълча го Лизет. — Не бъди груб!

— С нея ще бъда толкова груб, колкото си искам — обърна се той към сестра си и рязко кимна към Джейн. — Този мъж е луд по нея, а тя просто си играе с него.

Обзе я чувство на огромна вина. А си мислеше, че ако прекара половината ден вързана за Дом, ще се почувства зле? Сигурно е сънувала.

— Това не е наша работа — измърмори Лизет.

— Как ли пък не! — срязва я Тристан и впери в Джейн суров поглед. — Защо го правите, заради Нанси ли? Защото ако ѝ се роди дете, Дом ще загуби титлата и имението?

— Разбира се, че не!

Как смееше!

— Тристан, моля те... — подхвана Лизет.

— Нали затова го изоставихте преди години? — настоя Тристан. — Защото вече нямаше пари, а ако се омъжехте за него, вие щяхте да загубите състоянието си?

— Не съм го изоставила! — изкрещя Джейн.

В каретата се възцари неестествена тишина и Джейн прокле бързия си език. Но всъщност за това беше виновен само и единствено Дом. Той така и не каза на семейството си истината. Беше се уморила да я смятат за злодейка, когато не бе направила нищо лошо.

— Какво искате да кажете? — попита Лизет.

Джейн въздъхна раздражено.

— Искам да кажа, наистина го изоставих. Но само защото той ме подведе да го направя.

На лицето на Тристан цъфна самодоволна усмивка и тя го изгледа с присвити очи.

— Вие сте знаели.

— Не знаех подробностите. Просто знаех, че нещо не пасва. Но тъй като беше очевидно, че нито вие, нито глупавият ми брат ще кажете нещо без ръчкане, аз... въъ... ви посръчках малко.

Той ѝ се ухили.

— Когато се разсърдите, имате навика да казвате това, което мислите.

Джейн го изгледа намръщено.

— Същият сте като него — манипулативен, арогантен и...

— Не съм на същото мнение — поправи я дружелюбно Тристан. — Той е същият като мен. Аз го научих на всичко, което знае.

— Точно така — изсумтя Лизет. — Ти го научи да е същият глупак като теб.

Тя премести поглед от Тристан към Джейн.

— И така, някой от вас двамата ще ми каже ли какво става? Имам предвид, за изоставянето. — Тристан вдигна вежда към Джейн. — Е?

Тя въздъхна. Вече бе издала тайната. Спокойно можеше да им разкрие и останалото.

Затова им разказа цялата история, от съучастничеството на Дом и Нанси на бала до намесата на Джордж и как най-после бе открила истината.

Когато свърши, Тристан подсвири.

— Дявол да го вземе! Големият ми брат бил по-надарен измамник, отколкото си мислех.

— Не чак толкова — измърмори Джейн. — Ако тогава ме се чувствах толкова наранена и разгневена, щях да забележа колко... изкуствено изглеждаше всичко.

Лизет я потупа по ръката.

— Бяхте много млада. Тогава всички по-лесно избухвахме.

Гласът ѝ стана по-суров.

— А този дявол ви е засегнал точно там, където най-много боли. Нищо чудно, че през половината време ви иде да го удушите. Аз щях да го обеса с главата надолу, ако ми беше причинил подобно нещо!

За изненада на Джейн херцогът не каза нищо, макар че изглеждаше замислен.

Тристан, от друга страна, не си замълча.

— Виж, сестричке, Дом е смятал, че постъпва така, както е най-добре за нея. Знаеш какъв живот водеше тогава — тичаше напред-назад по заповед на Рейвънсууд и Пинтър, живееше в тавански стаички, учеше се на най-основните неща от детективския занаят. Такова съществуване просто не беше подходящо за една дама.

Джейн изпухтя презрително.

— Лизет е живяла по този начин. Помагала ви е в Париж, нали?

— Да, но бях много по-голяма — призна Лизет. — И преди това Тристан вече бе успял да си спечели име в средите на френската тайна полиция, пред Южен Видок. По времето, когато и аз започнах да работя за Видок, с Тристан живеехме в много хубав апартамент до градската му къща, а аз бях вече на двайсет и три. Вие бяхте на колко, на седемнайсет, когато се сгодихте с Дом?

— А освен това не сте били подготвена за такъв живот — обади се Тристан. — Докато Лизет живя в мизерия с мен и майка години наред.

Джейн скръсти ръце на гърдите си.

— Е, добре, при мен нещата наистина бяха малко по-различни. Но по време на годежа си вече от доста време ръководех домакинството вкъщи вместо вуйна си.

Макар че Дом очевидно не го е знаел.

— Това е съвсем различно от таванските стаички в „Спитълфийлдс“ — каза Тристан.

— Щях да живея с него в която и да било таванска стаичка на света, ако само ме беше помолил! — извика Джейн. — Но още от самото начало той ме подкани да разваля годежа. Казах му, че няма да го направя, но той отказваше да ме чуе!

— С други думи, не сте му оставили друг избор — проговори херцогът за пръв път откакто се качиха в каретата.

Това изненада Джейн.

— Какво искате да кажете?

Макс вдигна рамене.

— Току-що казахте, че е искал да развалите годежа. Е, Дом е знаел, че не може той да го развали, без да съсипе репутацията ви. Затова навярно си е помислил, че няма друг избор, освен да ви манипулира, за да ви подтикне към действие и така да спаси бъдещето ви. Направил го е заради вас.

— Направи го заради себе си! — извика Джейн. — За да не е обременен със... със съпруга, възпитана като аристократка, която може да го повлече надолу в трудни мигове.

Отчаяните думи отекнаха в каретата и тя осъзна, че точно затова изпитваше такава голяма болка от раздялата им. Задето Дом нямаше достатъчно вяра в нея, за да повярва, че любовта и ще оцелее, дори да живеят в таванска стаичка.

Лизет се пресегна и стисна ръката ѝ, но реакцията, която направи най-голямо впечатление на Джейн, беше тази на херцога. Очите му я гледаха толкова благо!

— Точно затова не сте го потърсили по-късно. Защо не сте се опитали да го откриете, след като сте узнали истината. Защото сте се

страхували, че е постъпил така заради вас и вашите „слабости“. Не заради себе си.

Гърлото на Джейн се задави от сълзи.

— Чаках години. Бях сигурна, че ще дойде на себе си и ще ме потърси. Но той така и не го направи.

— Причините да постъпи така не са били свързани с вас — увери я Лизет.

— Откъде можете да сте сигурна? — попита Джейн със задавен глас. — След като създаде агенцията, можеше отново да ме потърси. Но не ме е искал.

— Много се съмнявам в това — отвърна Лизет насърчително. — Той така и не се ожени за никоя друга, нали?

Тя въздъхна.

— Това, което не разбирате, е, че от всички нас Дом беше този, който беше най-наранен от... липсата на привързаност на татко. Татко обсипваше Тристан с внимание, а аз бях единствената му дъщеря, момиченцето му. Но Дом...

— ... е бил този, чието раждане е убило съпругата на баща ви. — Джейн си спомняше тази част от семейната им история.

Лизет кимна.

— Ако е вярно това, което е казал Джордж, преди да умре, значи майка им е родила Дом, като се е изложила на голям риск, защото е ревнувала от нашата майка. Така че татко сигурно е гледал на Дом като на... ами... на жив спомен за това как е предал съпругата си.

Тристан изсумтя.

— Татко не беше чак толкова чувствителен. Той просто виждаше Дом като втория син, като всички мъже от своята класа.

Той погледна към херцога.

— Не искам да те обидя, Макс.

— Не съм се обидил — отговори херцогът. — Но мисля, че Лизет в общи линии е права. Баща ви е глезил копелетата си, което не е типично в нашите среди. И макар че не се е разбирал с Джордж, се е погрижил да му даде образование и му е възложил доста отговорности.

— Но с Дом... той просто го запрати на училище и престана да го забелязва — продължи Лизет и погледна към Джейн. — Знам, че това не е извинение за поведението му, но Дом винаги се е обвинявал за прекалено много неща — смъртта на майка му е само първото. Ако

се беше оженил за вас, щеше да се обвинява за всеки миг на нещастие, понесен от вас двамата в резултат на това, че той е лишен от наследство, а вие сте загубили състоянието си. Може би не е можел да понесе тази мисъл.

Джейн си спомни състоянието на Дом миналата нощ колко сломен беше от убеждението, че е предизвикал клане, представете си, като не е действал по съвест. Беше ли възможно да се случи същото, ако се беше оженил за нея с мисълта, че ще ѝ почерни живота?

— Въпреки това аз също трябваше да имам право на избор — отсече Джейн и погледна към Макс. — А той имаше друг избор. Можеше да се посъветва с мен и да обмислим план, според който да изчакаме пет години, докато се стабилизира, а после да помислим пак за брак. Може би щях да се съглася с това. Но той дори не се опита.

В погледа на Макс проблесна следа от съжаление.

— Може би не е искал да чакате. Ако е смятал, че без него ще ви бъде по-добре, тогава може би е вярвал, че с времето и вие ще започнете да мислите така, ако се махне от живота ви.

— Да — тросна се Джейн, — смятал ме е за толкова повърхностна и глупава, че да престана да го обичам в мига, в който нещата станат трудни. Колко ласкателно!

— Или може би е смятал, че той е неспособен да задържи любовта на жена, прекрасна като вас — предположи на глас Тристан. — Бог знае, че и аз имах съмнения дали ще мога да запазя любовта на една добра жена, след като израснах с нашия лекомислен баща.

Какво беше казал Дом, когато обясни защо не я е потърсил? *„Въпросът е там, че щеше да си абсолютна глупачка, ако беше избрала мен вместо някой от тях. И бях достатъчно проникателен да го осъзная.“*

Когато ѝ изброи всички причини, поради които е бил убеден, че тя никога няма да го приеме, Джейн се беше съсредоточила върху неговата неспособност да повярва, че тя е достатъчно силна, достатъчно непоколебима, за да сподели изпитанията му.

Но ситуацията можеше да се види и под друг ъгъл. Може би Дом не бе смятал себе си за достоен да задържи любовта и.

Не искаше това да повлияе на чувствата и, но повлия.

— Знам, че изглежда така, сякаш му измисляме извинения — каза Лизет — и той, разбира се, е бил много предубеден в действията

си към вас, но по онова време очевидно е смятал, че постъпва правилно.

— Още смята — осведоми я сухо Джейн. — Не показва и капка разкаяние за стореното. Казва, че ако може да върне времето назад, ще го направи пак.

Е, добре, все пак снощи той наистина прошепна онези специални думи, които я подтикнаха да го съблазни: „*О, господи, Джейн, защо те оставих да си отидеш? Оттогава съм загубен.*“ Но това беше съжаление. Не разкаяние. Не съвсем.

— Типично в негов стил! — поклати глава Лизет. — Никога не признава, че е сбъркал, дори когато бърка. Никога не допуска никого прекалено близо. Не обича да разкрива сърцето си пред никого от страх да не го разбият.

— Но мисля, че се променя — обади се Тристан. — Снощи ми разказа как е получил белега си.

— Наистина ли? — провикна се Лизет. — О, Тристан, трябва да ни споделиш какво е казал! Сигурна съм, че Джейн иска да разбере също толкова, колкото и ние!

Джейн потисна импулса да признае, че вече знае. Все пак при последната си среща с Тристан каза, че няма представа, и не искаше Тристан да разбере, че междувременно трябва да се е срещнала насаме с Дом. Нямахте да му отнеме дълго време да се досети за истинската причина, поради която Дом беше полугол в конюшните.

Все пак усети топлина при мисълта, че след като сподели тайната си с нея, Дом бе направил същото и с брат си. Ако можеше да се промени толкова много след всички тези години, значи имаше надежда за съвместното им бъдеще. Точно сега малко надежда щеше да ѝ се отрази добре.

ГЛАВА 17

Когато се приближиха до градската къща на Блекбъро в най-модерната част на Мейфеър, беше късно следобед. Откакто потеглиха към Лондон с такава бързина, Дом не бе имал възможност да разговаря насаме с Джейн, но само като я зърна, свежа, красива и ведра в пътническата си рокля с цвят на слънце, му се прииска да завие от разочарование. Особено когато тя отказа да се качи при него.

Проклятие, всичко това се проточваше прекалено дълго! Щеше да я отведе настрана и да оправи нещата помежду им в мига, в който приключе разговора си с годеника ѝ за Барлоу.

Годеника ѝ. Самата дума го караше да изпитва болка.

Дом бе срещал Блекбъро пет-шест пъти, докато ухажваше Джейн, но след това пътищата им не се бяха пресекли. Доколкото си спомняше Дом, графът беше прекалено хубав.

С годините обаче се разнесоха слухове за характера му — че си пада малко проклет, че е циник по отношение на жените и брака като цяло. Точно затова Дом отначало се учуди, че Джейн е сгодена за този негодник.

Все още сгодена за този негодник.

Дом се намръщи. През целия път дотук си бе представял какво ще направи, когато се изправи пред графа.

Мисълта да извика Блекбъро на дуел за ръката на Джейн беше изкушаваща, но не и практична. Ни най-малко. Първо, щеше да накърни репутацията на Джейн. Второ, можеше да стане причина Дом да я загуби. Защото ако след дуела му се наложеше да избяга от властите, тя можеше и да не се съгласи да напусне Англия с него. Освен това щеше да е ужасно трудно да измъкне Ратмур Парк от гроба, ако се намираше надалеч.

Дори си бе помислил дали да не каже на Блекбъро, че годеницата му вече не е непорочна. Но това щеше да я докара до бяс, при това с пълно право. Един джентълмен не можеше да опетни репутацията на

дама само за да получи това, което иска. Особено когато това, което искаше, беше ръката на дамата.

Не, просто трябваше да се надява, че Джейн ще постъпи правилно и ще скъса с графа. А дотогава Дом щеше да се моли да успее да говори с него учтиво... или поне без да изпитва желание да го предизвика на дуел.

Само след няколко секунди всички се събраха пред вратата на Блекбъро и стреснаха горкия прислужник, който отговори, когато почукаха на вратата. Той очевидно позна годеницата на господаря си, но присъствието на един херцог, една херцогиня и един виконт, които не познаваше и които се появиха накуп, като че ли го обърка.

Докато чакаха да съобщят за идването им, Дом се опита да не мисли за последния път, когато влезе в тази къща — в нощта, в която Джейн го напусна. Той и хвърли таен поглед. Очевидно и тя си спомняше, защото не поглеждаше към него, а погледът и продължаваше да се стрелка покрай масивното стълбище и по-нататък, където се намираше библиотеката.

Или може би просто се взираше в голямата картина на Ботичели, която висеше в коридора. Или бюста на Омир отпреди хиляда години върху скъпа махагонова маса, инкрустирана със слонова кост. Или дори в поставката за чадъри от позлатен бронз.

По дяволите Блекбъро, проклетия му Ботичели, бюста и бронзовата поставка! Нищо чудно, че искаше Джейн. Имаше всичко друго. Сега единственото нещо, от което се нуждаеше, за да стане животът му пълен, беше красива и надарена дама, която да се грижи за всичките му красиви вещи и да украсява ръката му на светски събирания.

Тази дразнеща мисъл все още кънтеше в главата му, когато във фойето с широка крачка влезе самият Блекбъро, придружен от неочакван гост, който вървеше по-бавно и сковано. Вуйчото на Джейн. Да върви всичко по дяволите!

— Вуйчо Хорас! — възкликна Джейн, очевидно също толкова изненадана, колкото Дом.

Възнамеряваха да изчакат да узнаят нещо повече, преди да съобщят на Садлър, че дъщеря му е изчезнала. Сега бе изключено това да се случи.

Тъй като Тристан и Лизет познаваха Блекбъро и Садлър от годишното празненство на Дом и Джейн преди години, а Макс познаваше Блекбъро от клуба си, нямаше нужда от представяния. Вместо това всички останаха да стърчат неловко във фойето, докато Садлър силно прегръщаше Джейн.

— Милото ми момиче! — възкликна той и я отдалечи на една ръка разстояние, сякаш искаше да я огледа. — Какво се е случило?

Тя застана нащрек.

— Какво искаш да кажеш?

— След като получих писмото ти, икономката на Нанси ми писа, за да ми съобщи, че Нанси уж била отишла в Бат с госпожа Пач, а ти, лорд Ратмур и семейството му сте тръгнали да я търсите. Не знаех какво да мисля. „Уж била отишла в Бат“? Какво значи това?

Джейн, изглежда, не намираше думи, затова се намеси Дом.

— С удоволствие ще ви обясним, сър, но ако мога да попитам, какво правите тук?

Садлър вдигна рамене.

— Получих писмото на икономката днес сутринта, затова дойдох да се посъветвам с Блекбъро. Надявах се, че той може да знае нещо повече. Че Джейн може да е нарушила правилата на благоприличието и да е писала на годеника си.

Блекбъро внимателно наблюдаваше Джейн.

— Аз обаче казах на вуйчо ти, че ти никога не престъпваш правилата на благоприличието.

Руменината, която изби на бузите и, внуши на Дом желание да скочи между нея и графа и да защити честта и. Но тъй като Блекбъро всъщност не я бе оскърбил, това само щеше да му подсказва, че честта на Джейн има нужда от защита.

Все пак беше очевидно, че Блекбъро е забелязал изчервяването и, защото погледът му се стрелна подозрително от нея към Дом.

— Аз, разбира се, се зарадвах да чуя, че Джейн е сред приятели. Не бих искал да си я представям как язди сама по пътищата.

Дом изписа усмивка на устните си.

— Въпреки всичко, което се случи между мен и брат ми, се чувствам отговорен за Нанси. Затова Джейн дойде при мен в мига, в който осъзна, че братовчедка ѝ е изчезнала.

— Изчезнала!

Кръвта се оттече от лицето на Садлър.

— Сигурен ли сте?

— Боя се, че е така — отговори Дом и погледна към прислужниците, които слушаха с жив интерес. — С удоволствие ще ви съобщим повече подробности, но изминахме дълъг път и...

— Разбира се, извинете ме — обади се припряно Блекбъро и отправи към Дом поглед, който показваше, че разбира нуждата от уединение. — Ще искате да проведем този разговор някъде, където ще ви по-удобно.

Той нареди да поднесат закуски в салона и поведе новодошлите по друг коридор, а не по този към библиотеката. Слава богу! Самото минаване оттам можеше да извади Джейн от равновесие, особено сега, когато годеникът и вървеше точно пред нея и ѝ напомняше, че може да можеше да означава, че е напълно наясно с кроежите на Барлоу.

Но мъжът у Дом не забеляза нито едно от тези неща. Просто искаше да се запъти към проклетия Блекбъро и да стовари един юмрук в това негово съвършено, небелязано лице, задето бе прекалено богат, прекалено добра партия и прекалено сгоден за Джейн. Мъжът у него искаше да удуши графа, задето бранеше Джейн, когато Дом трябваше да се нагърби с отговорността за нея, Дом трябваше да я защитава. Дом трябваше да се ожени за нея.

За жалост мъжът у него трябваше да млъкне, в противен случай това разследване нямаше да стигне много далеч.

Веднага щом Макс и Лизет се настаниха в две кресла с огромни странични облегалки, а Дом и Тристан застанаха до тях, Садлър се обърна към Джейн.

— А сега, каква е тази история с Нанси? Как така е изчезнала?

Джейн стисна ръката му.

— Много ми е неприятно, че трябва да ти го кажа, вуйчо, но тя се е отправила нанякъде с брата на Едуин.

Дом чу как Садлър ахна, но погледът му остана прикован в Блекбъро, преценявайки реакцията му. Видя стъписване, тревога, смут. Но не и вина. Този човек или беше блестящ актьор... или нямаше никаква представа за кроежите на брат си.

Жалко! Дом с голямо удоволствие щеше да го арестува. За каквото и да било.

Но Блекбъро изглеждаше напълно смазан, защото стисна облегалката на канапенцето зад Джейн.

— Самюъл има нещо общо с това? — попита дрезгаво той.

Дом и Тристан изложиха накратко всичко, което бяха открили, като се въздържаха да споделят предположенията си какво се крои. Дом искаше преди това да види как графът и Садлър ще изтълкуват голите факти.

— И така, Блекбъро, както можете да си представите — завърши Дом, — трябва да говорим с брат ви. И с Нанси, разбира се. Много е важно. Надявахме се, че вие може да знаете къде отсяда, когато идва в Лондон.

— Искан ми се да можех да ви кажа, но нямам представа — отговори графът и прокара пръсти през черната си коса. — Подразбирам, че вече имате адреса му в Йорк.

— Всичко това изглежда абсолютно възмутително! — обади се Садлър, въпреки че от пребледнелите му бузи личеше, че има известна представа за усложненията. — Моето момиче никога не би избягало с такъв негодник. Прекалено е разумна за такова нещо.

— Така ли? — попита цинично Блекбъро за изненада на Дом. — Преди да се омъжи за брата на Ратмур, се бояхте, че действително може да се омъжи за Самюъл.

— Но това беше много преди уважаемият ви баща да го лиши от наследство — възрази Садлър. — След това Нанси се съгласи с мен, когато ѝ казах, че този тип е мошеник и не заслужава доверие.

Той потръпна.

— Извинете, че го казвам, лорд Блекбъро.

Острият смях на Блекбъро прокърна из стаята.

— Няма нужда да се извинявате точно на мен, сър. Знам на какво е способен брат ми.

Джейн се изви и погледна към него.

— И на какво е способен, Едуин? Искан да кажа, той... той нали няма да нарани Нанси?

Графът погледна към Дом, сякаш го молеше за помощ в задачата да не нарани деликатните чувства на Джейн.

— Боя се, че тя вече знае защо сте прогонили Барлоу — каза Дом. — Обсъдих въпроса с лорд Рейвънсууд, а тя е подслушала разговора ни.

— Мили боже! — измърмори Блекбъро.

— Какво? — попита Садлър. — Какво има?

— Е, Едуин? — настоя тревожно Джейн. — Ще я нарани ли?

Блекбъро стисна рамото ѝ и остави ръката си да почива отгоре му — странно интимен жест за мъж, който уж имаше само платонично на вид „споразумение“ с нея.

Дом потисна порива да блъсне ръката на графа и да я махне със сила.

— Зависи какво разбираш под „нараняване“ — промълви Блекбъро замислено, сякаш разсъждаваше на глас. — Не мисля, че ще... направи това, което стори преди, с онова клето момиче.

— Какво клето момиче? — извика Садлър.

— Всичко е наред, господин Садлър — намеси се Дом. — Дватамата с Тристан сме съгласни с преценката на графа. Смятаме, че Барлоу е запленил от дъщеря ви и няма да ѝ навреди.

Навярно беше по-добре да не споменава за подозренията си на какво е способна Нанси. Баща ѝ можеше да не го приеме добре.

Блекбъро погледна притеснено към Садлър и каза:

— Но според мен не е изключено Самюъл да... въъ... пусне чара си в действие, за да убеди Нанси да се омъжи за него.

Тактичният му начин на изразяване накара Садлър да замръзне.

— Да „пусне чара си в действие“. Искате да кажете, „да я прелъсти“, нали така?

Другите мъже се спогледаха, а Садлър се оттласна от канапенцето и стана.

— Не ми говорете така, сякаш съм някой сантиментален стар глупак. Знам как постъпват мъжете с жените, особено когато са уязвими като моето момиче.

— Вуйчо — обади се Джейн с благ глас и също стана. — Всички сведения сочат, че между Самюъл и Нанси е съществувало само приятелство, нищо повече.

Садлър повдигна сива вежда.

— Това няма да остане дълго така, ако тя е във властта му.

— Вижте, брат ми е себичен мръсник — намеси се Блекбъро. — Но не мисля, че би упражнил принуда спрямо Нанси. Дори любовницата му каза...

Всички очи се преместиха към него и той млъкна.

— Барлоу има любовница? — попита Дом. — Тук, в Лондон?

— Мисля, че е още тук, да. Когато преди няколко седмици дойде при мен, ми каза, че живее някъде в „Чийпсайд“.

„Чийпсайд“? Нещо се раздвижи в ума на Дом, но той не можеше да се сети защо „Чийпсайд“ изглеждаше важен.

— Защо е дошла при вас? — попита Тристан.

На лицето на Блекбъро се изписа отвращение.

— Ами, първоначално ми каза, че е забременяла от брат ми, докато работела в Йоркшир. Затова се преместила в Лондон, за да е при семейството си, когато роди, но откакто пристигнала тук, нямала никаква вест от него. Помоли ме за помощ, да го накарам да ѝ отговори.

— Преди колко време се е преместила тук? — попита рязко Дом.

— Не знам. Преди три месеца? Или четири? Казах ѝ че ще направя каквото мога, за да убедя Самюъл да поеме отговорност за своята собствена плът и кръв, но освен това я предупредих, че е безотговорен и едва ли ще ме послуша.

Гласът на Блекбъро стана по-суров.

— В крайна сметка се оказа, че това няма значение. Преди няколко дни ми изпрати бележка, че е сбъркала и не е бременна. Предполагам, че просто се е надявала да измъкне от него малко пари. Или от мен.

— Това е било горе-долу по времето, по което Барлоу е пристигнал в Лондон — каза Тристан. — Любовницата сигурно го е намерила и той може да я е помолил да не общува със семейството му.

Дом само поклати глава. Най-после си бе спомнил къде бе видял думата „Чийпсайд“ съвсем наскоро.

— По-вероятно е Барлоу да е имал друг, по-зловещ мотив.

Той погледна към Тристан.

— Не ти ли изглежда много удобно съвпадение, че тази жена е дошла от Йоркшир, за да отседне при семейството си, преди няколко месеца? И че ненадейно е загубила бебето точно преди да пристигнем ние?

Очите на Тристан се разшириха, а от устните му се изтръгна ругатня.

— Както ти обичаш да казваш, „удобните съвпадения често биват удобно нагласени“.

Лицето на Джейн беше преbledняло.

— О, господи, „Чийпсайд“!

Тя погледна към графа.

— Тази жена каза ли ти как се казва?

— Разбира се. Оставих бележката някъде тук.

Блекбъро заобиколи канапенцето и тръгна към едно писалище.

— Мери или нещо подобно.

— Мередит — промълви Джейн с приглушен глас. Погледът ѝ срещна очите на Дом. — Тя е съучастница.

Значи и Джейн се беше досетила. Каква умница!

— Това означава, че и Нанси е съучастница.

— Не е задължително.

— За какво говорите вие двамата? — попита Садлър и впери поглед в Джейн. — Чакай! Камериерката на Нанси не се ли казваше Мередит?

— Бившата ѝ камериерка — поправи го Дом. — Която придружавала Самюъл и Нанси всеки път, когато пазарували заедно в Йорк.

— Предполагам, че е съблазнявал едновременно и прислужницата, и господарката — заключи Тристан. — Май си имал право да се тревожиш, Дом. Барлоу наистина се опитва да направи така, че детето на Нанси да наследи всичко — дори ако това дете всъщност не е нейно.

Дом кимна.

— Затова Мередит се е отметнала за бременността. Не е искала никой да проследи бебето до нея. Това е нямало да бъде от полза за плана им.

— Чий план? — попита Блекбъро. — На камериерката и брат ми?

— На брат ви и Нанси.

Без да обръща внимание на смаяното ахване на Садлър, Дом добави:

— Когато Мередит е забременяла, е напуснала мястото си при Нанси и е дошла тук. Сигурно се е надявала, че накрая Барлоу ще я последва. В Йорк Нанси е започнала да се страхува, че може да загуби или вече е загубила бебето си, затова двамата с Барлоу са замислили план да присвоят детето на Мередит. Точно тогава са дошли тук.

— Един момент! — провикна се Садлър. — Какво намекувате — че дъщеря ми помага на този негодник да представи детето на любовницата си като наследник на Джордж? За да може детето да наследи това, което ви принадлежи по право?

Джейн постави ръка върху неговата и стрелна Дом с обвинителен поглед.

— Да, вуйчо, точно това намекува. Дом е твърдо решен да смята Нанси за някаква злодейка, която плете заговори, колкото и да споря с него за това.

— Джейн — каза тихо Дом, — моята теория звучи най-логично.

— Само защото си си набил в главата, че е така!

Тя се отдели от вуйчо си и пристъпи към Дом.

— Наистина ли смяташ, че Нанси ще се примири Самюъл да ѝ натрапи своето дете от друга жена?

— Когато на карта са заложени голямо имущество и титла? Да, боя се, че смятам.

— Но този план ще сработи само ако детето е момче! — настоя Джейн. — И само ако Нанси вземе бебето от горката Мередит и го отгледа като свое.

— Най-вероятно Нанси просто ще наеме „горката Мередит“ да се грижи за бебето.

— О, за бога! — възропта Джейн. — Понякога Нанси може да се държи като глупачка, но не е чак толкова глупава, че да наеме пак единствената жена, която може да изкуши съпруга ѝ да ѝ изневери направо под носа и.

— Може би не знае, че детето на Мередит е от Самюъл.

Още преди Джейн да изсумти крайно неелегантно, Дом трябваше да признае, че това предположение звучи неправдоподобно. Както каза тя, Нанси не беше чак толкова глупава. И все пак...

— Ако това не е някаква схема да ми откраднат титлата и имението, тогава защо Мередит ненадейно е обявила, че вече не е бременна?

— Може би защото схемата е на Самюъл и Мередит? — предположи троснато Джейн.

— Според мен брат ми е напълно способен да измисли подобно нещо — обади се Блекбъро.

Раздразнен от намесата на графа, Дом го изгледа с присвити очи.

— Ако Мередит е била съучастница от самото начало, защо ще ви моли за пари? Защото брат ви не е отговарял на писмата ѝ. Защото на този етап двамата с Нанси са били сигурни, че самата Нанси носи бебе в утробата си. Едва когато са решили, че не е така, са променили тактиката.

Джейн подпря ръце на хълбоците си.

— И така, твоята теория гласи, че Нанси възнамерява да се омъжи за Самюъл, да представи за свое неговото дете от камериерката си и после да го отгледа — ако предположим, че е момче — като наследник на титлата. Самата Нанси не печели нищо особено, не си ли съгласен? Това не е нейният син, а тя не е единствената любовница на Самюъл. Той, любовницата и синът ще получат всичко; единственото, което ще получи тя, е честта да знае, че се е омъжила за съблазнител.

Дом пренебрегна факта, че в част от разсъжденията и имаше логика.

— Ще получи ранга на майка на новия виконт. Ще получи съпруг, когото винаги е искала. А освен това може дори да не я интересува, че Самюъл има връзка с камериерката ѝ — нали ти самата ми каза, че Нанси не е запленена от интимната страна на брака.

В мига, в който Джейн пребледня, той осъзна какво е казал. Нещо крайно неподобаващо. Нещо, което разкриваше колко откровени са били двамата в разговорите си. Един Бог знаеше какъв извод ще си направи Блекбъро.

Проклятие! Какъвто и да беше този извод, той нямаше да помогне на Дом в тази ситуация с Джейн. Нищо от сегашния им разговор нямаше да му помогне. Проклета да е Нанси, задето отново заставаше помежду им!

Джейн го изгледа яростно и заби пръст в гърдите му.

— Изяснил си всичко, нали така? Но както обикновено, пренебрегваш всички слабости в теорията си.

Той я погледна унищожително.

— Какви например?

Тя отново го смушка в гърдите.

— Защо Самюъл е споменал, че ще идват в Лондон да се консултират с лекар, ако са били сигурни, че Нанси е загубила бебето?

Пак го смушка.

— Защо е напуснала Йорк при такива странни обстоятелства, че да събудят подозренията ни?

Пак.

— Защо дори не е взела багаж за пътуването?

Когато отново понечи да го смушка, той я сграбчи за ръката.

— Може би двамата с Барлоу са измислили плана, когато е дошла в Йорк.

Джейн изтръгна ръката си.

— И тя не се е опитала да се върне в Ратмур Парк, за да разсее подозренията на прислугата, да си събере багажа и дори да вземе кучетата си?

— Нанси не е взела кучетата си? — обади се Садлър. — Нещо не е наред, никак не е наред. Това момиче разнася тези ужасни кучета навсякъде. Неведнъж, когато сме пътували заедно, съм бил принуден да търпя тези мелези в скута си.

Той застана до Джейн.

— Казвам ви, единственият начин да ги остави, е ако Барлоу я е отвлякъл и я е принудил да изпълнява заповедите му. Точно това е станало. Знам, че е така!

Джейн самодоволно вдигна вежда, скръсти ръце на гърдите си и погледна Дом, като го предизвикваше да оспори това твърдение.

Не можеше да го стори. Защото, преди да разбере още някои неща, просто не можеше да бъде сигурен каква е истината, по дяволите!

— Мислете каквото искате — каза той. — Но независимо дали е съучастница или не, трябва да ги спрем, преди Самюъл да я е отвел на някое място, на което никога няма да можем да ги открием. Все още разполага с пет месеца преди раждането. Ако успее дотогава да я държи скрита и се върнат женени, с бебе, за което твърдят, че е на Джордж, ще ни е трудно да докажем, че лъжат.

Джейн преглътна.

— Вярно е. И дори ако Нанси сега не е съучастница, дотогава най-вероятно ще бъде. Предполагам, че един мъж може да обработи всяка жена така, че да изпълнява волята му, ако прекара пет месеца съвсем сам с нея.

По гърба на Дом пробяга студена тръпка. Той се помъчи да не й обръща внимание. Нанси участваше в схемата. Със сигурност

участваше.

— Значи трябва да отида до „Чийпсайд“. Към момента най-добрата ни улика е Мередит. Поне имаме нейния адрес.

— Искаш ли и аз да дойда? — попита Тристан.

— Всъщност ние с теб трябва да отидем в „Мантън Инвестигейшънс“ и да вземем Виктор. Така вие двамата ще можете да тръгнете след Самюъл, докато аз търся Мередит.

Дом погледна към Блекбъро.

— Предполагам, че не знаете на кои места брат ви ходи често, та хората ми да ги проверят.

— Знам — отговори Блекбъро, — но Самюъл ги посещаваше често, когато живееше тук преди години. Не знам дали сега ще се върне там.

— Хората се придържат към навиците си — каза Дом. — А и той не подозира, че сме по петите му. Несъмнено предполага, че лъжливото писмо на Нанси за екскурзия до Бат е заблудило всички. Би трябвало да разполагаме с малко време за издирване, без да ги подплашим.

Блекбъро кимна, отиде до писалището, извади хартия и мрачно започна да нахвърля бележки.

— Блекбъро — обади се Дом, — ако намеря брат ви...

— Направете това, което е необходимо — прекъсна го графът и го изгледа с полуспуснати клепачи. — Отдавна разбрах, че на Самюъл не може да му се има доверие. Ако е извършил престъпление, преследвайте го с пълната сила на закона. Аз вече нямам нищо общо с него.

Дом кимна. Ситуацията донякъде му напомняше на чувствата на Дом към Тристан. Само че според всички сведения Блекбъро се бе опитвал да помогне на брат си, да го спаси от самия него, докато Самюъл не бе изнасилил младата жена, за която спомена Рейвънсууд. Макар и неохотно, Дом трябваше да признае, че графът се бе оказал свестен човек. Във всеки случай, по-свестен от брат си.

— Искам да дойда с теб, Дом — обади се Джейн.

Вуйчо ѝ обви ръка около раменете и.

— Остави мъжете да си свършат работата, скъпа. Ти трябва да останеш тук с годеника си.

При това напомняне за все още съществуващия и годеж Дом изпита желание да хване нещо и да го разбие в земята. Но вуйчо ѝ беше прав — ако Джейн дойдеше с тях, щеше само да им се пречка. А освен това наистина не биваше да тръгва на кон с двама джентълмени без придружителка.

— Послушай вуйчо си — каза Дом. — Най-добре ще бъде да останеш тук с... приятелите си.

Не можеше да се насили да използва думата „годеник“.

От очите ѝ изскочиха мълнии.

— Значи смяташ просто да хукнеш ей така, след като вече си си съставил мнение? Почти със сигурност ще изложиш Нанси на опасност, ако продължиш да предполагаш, че тя участва в схемата.

— Трябва да ми вярваш, Джейн.

Думата „трябва“ я накара да потръпне. Дом прокле бързия си език и преднамерено смекчи тона си.

— Знам, че понякога ти е трудно да повярваш, но аз знам какво правя. Каквото и мнение да съм си съставил, ще оставя фактите да говорят. Обещавам, че няма да я нараня и няма да позволя и никой друг да я нарани, любима.

В помещението се възцари стъписано мълчание. Едва тогава той осъзна как е нарекъл Джейн. И тя го осъзна, защото очите ѝ се разшириха, а по бузите и отново изби руменина.

Очите на Блекбъро проблеснаха като суграшица върху плочи. Той закрачи към Дом и му подаде листа хартия.

— Ето списъка с любимите места на Самюъл. Ако искате да ги заловите, е по-добре да тръгвате.

Двамата се изгледаха предизвикателно, безмълвно признавайки положението си на съперници за ръката на Джейн. Как му се искаше на Дом да можеше да обясни положението на всички, да им каже, че двамата с Джейн ще се оженят и по дяволите Садлър, Блекбъро и всеки, който стоеше на пътя им!

Но веднъж вече се опита да избърза и това само влоши положението. Беше време да остави Джейн сама да вземе решение.

Затова се насили да се държи любезно и да благодари на графа, да вземе листа и да излезе. Но точно преди двамата с Тристан да прекрачат прага, видя как Блекбъро хвана Джейн за ръката ѝ и казва да седне до него на канапенцето.

Проклятие! Ужасно неприятно му беше, че трябва да се раздели с нея точно сега, в същата къща, в която бе осъществил раздялата им първия път, когато нещата помежду им бяха така неизяснени.

Но дори и Барлоу да успееше да му отнеме всичко, което притежаваше, и Дом да трябваше пак да се върне към джапането в калта, за да лови престъпници, възнамеряваше да си върне Джейн. Каквито и претенции да предявеше графът към нея, Дом щеше да я убеди отново да стане негова.

И тогава щеше да премести небето и земята, за да я задържи.

ГЛАВА 18

След като Дом и Тристан излязоха, прислужниците поднесоха закуските. Точно сега Джейн имаше не повече желание да пие чай, отколкото да види как Дом заминава без нея, но това щеше да ѝ даде време да измисли план как да се присъедини към него. Защото ако мислеше, че тя просто ще седи тук и ще чака, докато той измъква Самюъл от дупката му, без да се интересува от вината или невинността на Нанси, значи беше луд.

Тя повече нямаше да чака Доминик Мантън. В никакъв случай нямаше да чака да разбере дали той ще разруши живота на братовчедка ѝ, като нахлуе там, изпълнен с нечестни предположения, и предизвика Самюъл да причини нещо ужасно на Нанси.

За съжаление все ще се опитваше да измисли как да тръгне след Дом, когато херцогът се спогледа със съпругата си и стана.

— Ние май трябва да тръгваме.

Когато всички други го последваха и Макс протегна ръка към Лизет, в гърдите на Джейн се надигна паника. Тръгнеха ли си веднъж, тя нямаше да има никакъв начин да стигне до мястото, на което се намираще Дом, където и да беше това. Вуйчо Хорас със сигурност нямаше да я заведе, а започваше да се съмнява, че и Едуин ще го направи.

— Ако нямате нищо против — каза бързо тя, без да му мисли много, — ще дойда с вас.

Помъчи се да намери някакво извинение, което да прозвучи разумно. А, да.

— Чантите ми са още в каретата с вашата прислужница, а тя отиде в градската ви къща. Затова просто ще дойда с вас и ще ги взема, ако нямате нищо против.

Тя затаи дъх. Всъщност бяха разделили багажа си съвсем скоро — тази сутрин. Но може би херцогът и херцогинята нямаше да си спомнят.

За съжаление нямаше късмет. Макс се намръщи.

— Един момент. Мислех, че сме...

— Не, скъпи — обади се Лизет и стисна ръката му, — не помниш ли? Тъй като не очаквахме да заварим тук вуйчото на Джейн, изпратихме всичките й чанти в нашата градска къща.

Ако се съдеше по обърканото изражение на Макс, той смяташе, че и Джейн, и Лизет временно са си загубили ума. Но после лицето му се проясни.

— Да. Разбира се.

Гласът му стана леко саркастичен.

— Съвсем бях забравил — продължи той и се усмихна на Джейн. — Но винаги ще сме щастливи да ви заведем, навсякъде където трябва.

— О, да — добави Лизет. — С удоволствие ще ви помогнем.

Едуин сложи собственически ръка на гърба й. За втори път от пристигането им насам я докосваше по този начин и това я озадачи. Никога преди не се бе държал с нея като истински годеник.

Когато тя му отправи объркан поглед, той каза със спокоен глас:

— Херцогът и херцогинята могат просто да изпратят багажа ти у вуйчо ти след като се приберат, Джейн. Така няма да ти се налага да ги притесняваш.

Тя го изгледа напрегнато. Сега какво, опитваше се да я контролира ли? Мили боже, какво му ставаше? Заради Дом ли беше? Всички мъже ли бяха като кучета, които започват да си ръмжат едно на друго в мига, в които в стаята влезе жена, която са маркирали като своя?

Но Едуин никога не я бе маркирал като своя. Или поне не по същия начин като Дом. Така че какво бе намислил?

Вуйчо Хорас измърмори с уста, пълна с кифличка с масло:

— Да, да, Негово благородие е прав. Просто остави херцога и съпругата му да се погрижат за това, когато им е удобно.

— Джейн изобщо не ни притеснява — обади се ведро Лизет и погледът и срещна този на Джейн. Херцогинята не беше глупачка. Очевидно се досещаше какво иска Джейн.

— В чантите ми има някои неща, които ще ми трябват веднага — настоя Джейн. — Лични неща.

На този свят нямаше нищо, което да накара мъжете да избягат по-бързо от споменаването на „личните неща“ на една жена. Тази фраза включваше деликатен намек за цял куп женски болезки, които

мъжете биха желали да обсъждат точно толкова, колкото да ядат меню от гвоздеи.

— Щом трябва, отиди — каза Едуин с обичайния си груб тон за нейно огромно облекчение. А после добави: — Но искам да поговорим насаме, преди да тръгнеш.

Тя едва не изстена. Той несъмнено искаше да я разпита за „приятелството“ ѝ с Дом. Беше се надявала да отложи обсъждането за прекратяването на годежа за по-късно, но очевидно това не беше разумно. А освен това не беше честно спрямо Едуин. Той заслужаваше да знае какви точно са отношенията им.

— Ако нямате нищо против да ме изчакате още малко — обърна се тя с решителен тон към Лизет и Макс, — първо трябва да поговоря с Едуин.

Макс кимна.

— Няма никакви проблеми. Ще ви чакаме в каретата.

— А аз ще поръчам да докарат екипажа ми, Джейн — обади се вуйчо Хорас. — Така ние с теб ще можем да тръгнем след херцога и херцогинята и да вземем чантите ти от дома им.

На Джейн ѝ се прииска да изкрещи. Понякога благоприличието — и мъжете, които искаха да я закрилят от всичко — се превръщаха в непоносимо неудобство.

Но преди да измисли как да откаже вуйчо Хорас от тази идея, Лизет се обади с онзи властен глас на херцогиня, който се бе научила да употребява при нужда:

— Няма нужда да си създавате неудобства, сър. Искам да запозная Джейн с момченцето си и да ѝ покажа плановете за едно събиране, което планирам за другата седмица. Много ще ви отегчим, сигурна съм.

Тя се усмихна.

— Но ви обещавам, че ще се погрижим за нея. Освен това камериерката ѝ вече е у нас, така че може да се върне с Джейн, когато ние двете приключим. С удоволствие ще ги изпратим заедно с нашата карета.

— О! — възкликна вуйчо Хорас. — Добре тогава. Много мило от ваша страна, Ваша светлост. Наистина много мило.

Джейн се помъчи да потисне усмивката, която искаше да грейне на лицето ѝ при този пълен обрат в мнението му. Племенницата му да

пристигне у дома с каретата на един херцог? Това щеше да е голямо събитие в квартала им. Щеше да повдигне репутацията му пред съседите. Новината можеше да стигне дори до бизнеса му и да му създаде нови връзки в аристократичните среди.

Слава богу, че съществуваха херцогини сводници!

— Няма да се бавя, вуйчо — каза Джейн, за да го подбутне към вратата.

— Добре — съгласи се той, разбрал намека. — Тогава по-добре да тръгвам.

Той позволи на Лизет да го хване за ръката и да му помогне да излезе от салона. Макс тръгна след тях.

След като остана насаме с Едуин, тя се отдръпна от странно собственическата му ръка. Това, което предстоеше, щеше да е трудно. Какво можеше да каже? Как да му поднесе новината възможно най-внимателно?

А после Едуин я стрелна с обвинителен сив поглед, който я накара да се почувства като ученичка, подложена на разпит от баща си, и тя се разшава виновно.

— Доколкото разбирам, няма да ходиш в градската къща на херцога и херцогинята — каза хладно той.

Мили боже, колко беше пронизателен!

— Не.

— И, предполагам, това означава, че с Ратмур сте възстановили своето... ъъ... приятелство.

И прям. Не, не се учудваше. Едуин открай време беше прям. Но никога досега не бе използвал този суров тон с нея и това я пораздразни.

— Да — потвърди тя и вдигна брадичка. — Боя се, че е така.

Едуин тръгна към камината и се обърна с гръб към нея, изправен като някой от ръжените отстриани.

— Ние с теб имахме споразумение.

От устните на Джейн се изтръгна продължителна въздишка.

— Осъзнавам това. И се чувствам зле, задето го наруших. С нетърпение очаквах да помогна на Ивет да си намери съпруг. Тя заслужава добър брак.

Изпъна рамене.

— Но мисля, че и аз заслужавам същото. С човек, който иска да бъде нещо повече от компаньонка на сестра му.

Той измърмори нещо под носа си.

— Знаеш ли, наистина възнамерявах бракът ни да бъде истински. Джейн остана стъписана. Едуин открай време проявяваше цинично отношение към самата институция на брака.

— Нали не говориш сериозно?

Искаше ѝ се той отново да погледне към нея, за да придобие по-добра представа какво си мисли.

— Не ми казвай, че ще ми надрънкаш някакви глупости как си се влюбил в мен.

— Не.

Сякаш осъзнал колко рязко е прозвучал отговорът му той и отправи поглед, изпълнен със съжаление.

— Предполагам, че в крайна сметка бих могъл да те обикна. Или поне щях да се опитам.

Клетият!

— В любовта няма опити. Или обичаш някого, или не. Повярвай ми.

Той огледа изпитателно лицето и.

— Тогава влюбена ли си в Ратмур?

— Да.

Отговорът дойде, без дори да се замисли. Защото наистина беше влюбена. Навярно винаги е била. Беше казала на Дом, че той е убил любовта ѝ към него, но истината беше, че тази любов не можеше да се убие. Макар че искаше да го изтръгне от сърцето си, той просто бе лежал кротко в заледената зимна земя, чакайки пролетта, когато можеше да поникне над сърцето и като онзи опасен орлов нокът в градинската беседка на вуйчо ѝ.

Снощи трябваше да каже на Дом за чувствата си, но се боеше, че любовта и към него може да означава да му прости за стореното. А тя не беше напълно готова за това. Не беше сигурна, че и сега е готова. Знаеше само, че го обича.

А дали можеше да живее с него — това бе съвсем отделен въпрос.

— Той смята ли да се ожени за теб? — попита Едуин.

— Направи ми предложение, да. Още не съм му дала отговор. Исках първо да говоря с теб.

Това беше извъртане, но не чак толкова ужасно, нали?

Едуин се обърна и погледна към нея. На лицето му беше изписано упорство.

— Той не те заслужава.

— А ти да, така ли? — пошегува се тя.

Той и се смръщи.

— Не е там въпросът. Ти заслужаваш мъж, който ще остане с теб в добро и зло, а историята на Ратмур в това отношение не е впечатляваща.

— Съгласна съм. Поради което още не съм казала, че ще се омъжа за него. Първо искам да съм сигурна.

— Аха — наклони глава Едуин на една страна. — Значи все още имам шанс?

Боже!

— Боя се, че не. Ако Дом ме е научил на нещо, то е, че ако имам избор между брак по удобство и никакъв брак, предпочитам второто.

— Но това, към което действително се стремиш, е брак по любов.

Тя му се усмихна тъжно и Едуин завъртя очи.

— И двете с Ивет сте противно романтични.

— Което най-вероятно е причината да не сме си намерили съпрузи.

— Вярно е.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Е, ако си промениш мнението за този негодник Ратмур, имай ме предвид. Аз може и да не те обичам, каквото и да означава тази абсурдна дума, но те уважавам и ти се възхищавам. И все още съм готов да пробвам, ако ти искаш.

Тя се престори, че се разтапя в краката му.

— Ти наистина знаеш как да завъртиш главите на момичетата, Едуин.

— Внимавай, палавнице! — предупреди я той с вдигната вежда. — Или може наистина да се опитам да те открадна от Ратмур.

— Съмнявам се — отвърна Джейн и смекчи тона си. — Но ти благодаря, задето се престори, че би се опитал.

Той се подсмихна със самоирония.

— Досега би трябвало да съм научил някой и друг трик от брат си как да казвам на една жена това, което иска да чуе. Но уви, не съм поет.

— Не си и лъжец — промълви внимателно Джейн. — Това е точка в твоя полза. Всъщност имаш много точки в своя полза. Всяка жена би била щастливка да те има за съпруг.

Непринуденото му поведение изчезна, заменено от обичайната му маска на хладна дистанция.

— Ако ще започваш да дрънкаш глупости, по-добре тръгвай, преди да загубя уважение към интелигентността ти.

Тя се засмя насила и тръгна към вратата.

— О, и, Джейн? — провикна се той.

— Да?

Едуин нехайно постави ръка върху един от ръжените.

— Кажу ми на Ратмур, че ако ти разбие сърцето, ще го намеря и ще го пробода с някой от тези.

Тя понечи да изрече шеговит отговор, но студеният блясък в очите му я накара да размисли.

— Ще му кажа. И ти благодаря за разбирането, Едуин.

— О, аз съвсем нищо не разбирам — изрече провлечено той. — Отблъскваш богат граф, за да хукнеш след някакъв, когото разкара преди дванайсет години. Няма никакъв смисъл. А освен това означава, че пак трябва да си потърся съпруга, която да изтърпи ръмженето и вкиснатото ми настроение достатъчно дълго, за да намери съпруг на сестра ми.

Джейн се надяваше, че ще намери нещо по-добро. Съпруга, която да обича. Но нямаше смисъл да го казва. Той щеше да ѝ отвърне само с подигравка.

— Надявам се да продължим да бъдем приятели.

Той изсумтя.

— Съмнявам се, че Ратмур ще го допусне.

— Той няма думата — увери го Джейн, обърна се и си тръгна.

Когато стигна до каретата на херцога, с облекчение установи, че вуйчо Хорас вече си е тръгнал и единствените, които я очакват, са Макс и Лизет.

— Накъде? — попита Макс, когато тя се качи. — Предполагам, че сте имали наум някакво направление, когато измислихте онази глупост за чантите, които толкова ви трябвали.

— Искам да отида при Дом — отсече Джейн и го изгледа войнствено, предизвиквайки го да ѝ се противопостави. Ако се наложеше, щеше да наеме файтон. — Той сигурно още е в „Мантън Инвестигейшънс“, така че нека започнем оттам.

Макар че в крайчеца на устните на херцога заигра усмивка, той просто даде съответното нареждане на кочияша. Но веднага щом потеглиха, той се обади:

— Нали разбирате, че Дом ще ме удуши, задето ви помагам?

— Не виждам защо — отвърна нехайно тя. — Нали вие сте началникът на „Хората на херцога“? Можете да ходите където искате и да вземате участие, когато пожелаете.

Лизет избухна в смях, а Макс поклати глава.

— Шурейт ми никак не обича да наричат агенцията му „Хората на херцога“. На ваше място не бих употребявал това прозвище.

— Типично в негов стил — измърмори Джейн — да не оцени човек, който е проявил доверие към него и е използвал услугите му, за да открие братовчед си, да не говорим, че е вложил пари в бизнеса му.

Сега смехът на Лизет стана още по-силен, което само накара Макс да потръпне.

— Какво? — попита Джейн. — Какво има?

По лицето на Макс пропълзя руменина.

— Да кажем, че участието ми в... ъъ... „Хората на херцога“ беше силно преувеличено от вестниците. Всъщност беше съвсем периферно.

— С други думи — уточни шеговито Лизет, — не направи нищо. Дори не измисли името. И категорично не е наемал Дом да открие Виктор. Тристан се натъкна на Виктор сам, а после...

Тя разказа историята за запознанството си с Макс и как Дом се е оказал замесен. Как Макс е направил голям жест за вестниците, за да предпази Тристан от Джордж.

— Мили боже! — промълви Джейн. — Затова всички се бяхте събрали в къщата на Джордж в този ден.

Деня, в който за пръв път видя Дом след единайсет години раздяла.

— Точно така. Искам да кажа, Макс прави каквото може, за да препоръча агенцията, и Дом определено има полза от чудесните отзиви, които получи във вестниците, след като Тристан откри Виктор. Но с изключение на това Макс няма нищо общо. Опита се да инвестира в агенцията, но Дом побеснява всеки път, когато го чуе.

— Каква изненада! — отбеляза саркастично Джейн.

Помисли си за Дом Всевишни, за това как приписват усърдната му работа и острият нюх на детектив на херцог, който просто се е влюбил в сестра му, и избухна в смях. Лизет се присъедини към нея, а накрая и Макс направи същото.

Тримата продължиха да се смеят дотогава, докато по бузите на Джейн потекоха сълзи, а Лизет се хвана за корема.

— Горкият Дом! — изохка Джейн, когато най-накрая се овладя. — Колкото и старателно да чертае плановете си, все става така, че някой идва и ги обърква. Навярно всички ние сме голямо изпитание за него.

— О, да, така е! — съгласи се Лизет и стана сериозна. — Но, честно казано, той се взема прекалено сериозно, така че това му се отразява добре.

Тя се усмихна на Джейн.

— Вие му се отразявате добре. Той има нужда от жена, която не отстъпва, когато той се опитва да диктува как трябва да върви светът, жена, която да го научи, че няма нищо страшно, ако някой план се обърка. Трябва да разбере, че може да събере парчетата и да бъде щастлив, стига да го направи с подходящия човек.

— Само се надявам, че и той е на същото мнение — промълви Джейн. — Наистина.

Защото ако тя можеше да бъде тази жена за Дом — ако той можеше да ѝ позволи да бъде тази жена за него, — все пак за двамата им можеше да има шанс.

ГЛАВА 19

Дом седеше изгърбен на капрата на една разнебитена карета на една пресечка разстояние от мястото, където живееше семейството на Мередит. Преди няколко месеца купи някогашния наемен файтон, за да го използва при разследвания, и той се оказа безценен. Един непознат, застанал пред прага, можеше да се стори подозрителен на някого, но файтонджия, който се надява на клиент? Никой не го поглеждаше втори път.

Така той, Тристан и Виктор можеха да станат невидими. Ако задачата изискваше присъствието и на тримата, единият можеше да седи на капрата като кочияш, а другите двама да се преструват на пътници, които чакат приятел от някоя сграда наблизо.

Днес обаче Дом беше сам и кълнеше лондонския дъждец, който се просмукваше през дебелилото горно палто на кочияш, което носеше като част от дегизировката си. Той отпи голяма глътка от коняка, пъхнат отдолу, за да се поутоши. Все пак щеше да остане тук доста време.

В къщата на Мередит никой не му бе отворил. За щастие един съсед му каза, че тя и семейството му работят в някаква странноприемница с коне за смяна и всяка вечер се прибират в седем часа. За нещастие обаче не знаеше нито как се казва странноприемницата, нито в коя част на града се намира.

Дом нямаше друг избор, освен да чака Мередит да се върне. Извади часовника от джоба си. Пет часа. Още два часа чакане. Проклятие!

Някъде нагоре по улицата заплака бебе. Той вдигна глава и видя, че към него се приближава млада жена, подпряла бебето на хълбока си. До нея вървяха две деца, които се караха.

— Спрете да скимтите, и двамата! — извика тя на момичето, което изглеждаше на около осем години, и на момчето, което не можеше да е на повече от пет. — Пак разплакахте Били. Ако продължите, няма да има сладкиш след вечеря, обещавам ви!

Докато наблюдаваше как се приближават — децата все още се блъскаха едно друго, а майката се опитваше да успокои бебето, — в главата на Дом изплува една фантазия.

Представи си как Джейн свири на старото фортепиано в Ратмур Парк. Едно малко момченце като това пред него седеше до нея на пейката, удряше клавишите с пухкавите си пръстчета и внасяше дисхармония в изпълнението на майка си. Сестричката му, момиченце като това тук, се бе навела над рамото на майка си и наблюдаваше как Джейн докосва клавишите.

Дом стоеше наблизко и се опитваше да успокои своето собствено ревящо бебе, утешаваше го, вдигаше го високо във въздуха, докато накрая то хлъцна и се засмя.

Видя цялата сцена ясно като картина — бебето и момченцето, все още с рокличка, момиченцето с кестенявите къдрици, които падаха по гърба му, майка им, която хвърли поглед назад към него със закачлива усмивка, която загатваше за...

— Хей, какво гледаш, господинчо? Не си ли виждал бебе да реве?

Той се сепна. Боже, беше се втренчил в тях! Какво му ставаше? Трябваше да се слее с пейзажа, а не да привлича вниманието към себе си. Никога не си позволяваше да се отнесе така, докато работеше по случай.

Но пък и никога досега не беше имал Джейн, която да обсебва мислите му. Да го кара да желае разни неща. Да го кара да се надява. Това беше най-ужасното — надеждата, която тя размахваше пред него.

Той въздъхна, изгърби се и придърпа широкополата си шапка над лицето. Минаха още десет минути. Запита се дали не може да влезе в каретата и да поспи, докато се върне Мередит. Но през последните няколко дни беше спал толкова малко, че сега със сигурност щеше да се успи. Тропот на копита го накара да погледне към улицата пред себе си. Проклет вечен ад! Това каретата на Макс ли беше? Какво правеше той тук?

Каретата спря до файтона и Дом премести поглед напред, в случай че някой ги наблюдава. Когато чу, че се сваля прозорец, изсъска:

— Проклятие, не можеш да идваш тук! Махай се. Ако Мередит се върне и те види...

— Ти дори не знаеш как изглежда тя! — възрази познат женски глас. — Но аз знам.

За един глупав миг сърцето му подскочи. Докато не си спомни къде се намира. И с какво би трябвало да се занимава.

Намръщен, той погледна към Джейн, която го гледаше от прозореца на каретата.

— Няма нужда да знам как изглежда. Тя и семейството и ще влязат в онази къща ей там горе-долу около седем часа, след което аз ще почукам на вратата и ще поискам да говоря с нея. Затова си тръгвай. Само ще направиш нещата още по-лоши.

Той погледна зад нея към Макс.

— Върни я у вуйчо и. Ако плячката ни зърне херцогска карета в квартала, преди ние да зърнем нея, може да я подплашим.

Устата на Джейн се превърна в тънка линия.

— Добре. В такъв случай Макс и Лизет могат да тръгват, а аз ще почакам с теб. Ще се престоря, че съм твоя пътничка. Или жена. Или каквото искаш. Но няма да си тръгна.

Той все още се опитваше да формулира всички причини, поради които Джейн не биваше да остава, когато вратата на каретата на Макс се отвори и Джейн изскочи пъргаво навън и бързо се пъкна във файтона му. Преди Дом да може дори да възрази, каретата на Макс потегли.

Проклятие, проклятие, проклятие! Тя не трябваше да бъде тук. Не беше благоразумно. Защо тогава част от него изпитваше такава абсурдна радост да я види?

Упрекна се наум, задето позволява обсебеността от Джейн да надмогне здравия му разум на детектив и тайно огледа улицата. Но наоколо като че ли нямаше никого. Никой не бе забелязал кратката среща между двете карети.

От гърдите му се изтръгна продължителна въздишка. Все пак той не беше прикован на капрата — нали току-що си помисли, че трябва да влезе вътре и да поспи. Можеха да дръпнат завесите. Мередит нямаше да се върне в близките два часа.

Така че Дом можеше да говори с Джейн и да разбере какво се е случило между нея и Блекбъро, след като той си тръгна. Най-накрая можеше да получи отговор на предложението си за брак.

Предложение ли? Джейн най-вероятно щеше да го нарече заповед за брак.

Дом изстена. Идеята да поговори с нея, докато чака, може би не беше лоша. Винаги можеше да я натовари в друг файтон, преди да стане време Мередит да се прибере. Да, така щеше да е най-добре.

Той се качи във файтона, свали си шапката и си съблече палтото. Но всичките му съвършено логични причини да бъде там излетяха от главата му в мига, в който я зърна, така сладка и прекрасна в слънчевата си рокля.

Защото желаше само едно нещо. Джейн. В прегръдките си. Веднага.

Тя навярно бе видяла необузданата потребност, изписана на лицето му, защото очите ѝ се разшириха. Но това бе единствената реакция, за която ѝ остана време, преди Дом да я привлече в обятията си, за да погълне устата ѝ в дива, пламенна целувка.

Боже, искаше я! Никога нямаше да спре да я иска. Стисна в юмруци издутите и ръкави, за да я задържи на мястото ѝ, и завладя устата и така, както до болка искаше да завладее тялото и.

Ненадейно тя го отблъсна.

— Какво правиш? Не затова сме...

Той стисна главата ѝ в две ръце, събори бонето ѝ, което падна на пода. После пак я целуна с настояване и Джейн да го целуне в отговор, да има нужда от него в отговор. Отне ѝ един миг, но после тя нададе нисък гърлен стон и се разтопи срещу него.

И Дом възликува. Джейн беше мека, така вълшебно мека, неговата Джейн. Така вълшебно всеотдайна. Нали не би откликнала на целувката му по този начин, ако бе потвърдила годежа си с Блекбъро?

Но той и снощи си помисли същото.

Рязко се отдръпна и със задоволство видя по изчервените ѝ бузи, алените устни и блесналите очи, че сега тя е също толкова жадна и възбудена, колкото и той. Всъщност вече обвиваше ръце около врата му, за да го привлече обратно към себе си.

Дом се спря само на косъм от устните ѝ и изхриптя:

— Още ли си сгодена за Блекбъро?

Прекрасните ѝ очи се присвиха.

— Снощи годежът ми не те възпря.

— Сега ще ме възпре.

На устните ѝ се изписа лукава усмивка. Тя го стисна още по-силно.

— Значи е добре, че не съм.

С триумфално изръмжаване Дом отново я целуна. Тя беше тук. Беше негова. Нищо друго нямаше значение.

Без да спира да я целува, той дръпна двете завески. После я придърпа в скута си и започна да разкъсва връзките на роклята и. Искаше да я докосне, да я вкуси... да бъде в нея. Не можеше да мисли за нищо друго.

— Доколкото разбирам, смяташ да ме съблазниш — прошепна Джейн между целувките.

— Да.

Да я съблазни и да се ожени за нея. И после да я съблазнява пак, толкова често, колкото можеше.

— Добре тогава, продължавай.

Той продължи. Развърза дрехите ѝ точно толкова, колкото да оголи гърдите ѝ, и сграбчи едната с устата си. Боже, колко съвършена беше Джейн! Неговото съвършено бижу.

Тя зарови ръце в косата му, сякаш искаше да се зарови в него. Въздишаше и стенеше така, сякаш ще умре, ако той не я люби. Точно както се чувстваше той.

Пъхна ръка под полите ѝ, в процепа в бельото^[1] и установи, че е толкова гореща и влажна, че едва не стигна до върха на място. Плъзна пръст в копринената и сладост, тя ахна, а после започна да дърпа копчетата на панталона му.

— Ти си всичко, което искам, Джейн.

Докато я галеше, избута със свободната си ръка нейната, за да разкопчае сам панталона си.

— Единствената жена, към която някога съм изпитвал чувства.

— А ти си единственият мъж, към когото аз някога съм изпитвала чувства — прошепна Джейн и започна да се движи срещу пръстите му, умолявайки го с тялото си. — Защо мислиш, че... те чаках толкова дълго?

— Не достатъчно дълго — прошепна Дом, — иначе нямаше да се сгодиш за Блекбъро.

Задърпа зърното ѝ със зъби и се зарадва на вика на удоволствие, който се изтръгна от устните ѝ.

— Направих го... само... защото бях... уморена от чакане — изрече задъхано тя и се изви срещу устата му. — Защото беше ясно, че ти... няма да се върнеш за мен.

— Бях сигурен, че ме мразиш.

Най-накрая успя да си отвори панталона.

— Държеше се така, сякаш още ме мразиш.

— Мразех те — потвърди тя, като дишаше учестено. — Но само защото... ни раздели.

Дом я премести така, че да го възседне.

— А сега?

Джейн му подари провокативна усмивка, за която и насън не би помислил, че е част от репертоара и. После разкопча долните му гащи.

— Изглеждам ли така, сякаш те мразя?

Членът му, толкова корав, та Дом си помисли, че може да изригне ей сега и да го засрами, изскочи свободен.

— Изглеждаш така, сякаш... сякаш...

Спря се, за да погледне прекрасното ѝ лице със зачервените бузи, искрящите очи и пищните устни. После плъзна поглед по гърдите ѝ с дръзко вирнати връхчета, изложени така съблазнително над корсета и разкопчаната ѝ риза. Накрая плъзна поглед към гладките бедра, които се показваха изпод набраната ѝ пола.

Бутна плата по-нагоре и разкри влажните къдрици между краката и. Усети как го разтърсва тръпка на очакване.

— Приличаш на ангел.

Тя се засмя гърлено.

— По-скоро на блудница.

Взе члена му в ръка и започна да го гали така вълшебно, че Дом простена.

— Един ангел би ли направил така?

Членът му беше като железен прът.

— Джейн.

Той сложи ръка върху нейната, за да я спре, но Джейн не му обърна внимание.

— Обичам, когато не можеш да се контролираш — прошепна тя. — Обичам да си оставен на моята милост. Представа нямаш, колко ми е приятно да видя Дом Всевишни съборен от пиедестала си.

Той почти не обърна внимание на думите ѝ. Това, което правеше тя с него, беше толкова приятно. Толкова, толкова приятно. Ако продължеше да го гали още малко...

— Искам да съм вътре в теб — каза Дом и я сграбчи за китката.
— Моля те, Джейн.

Чувствената ѝ усмивка трепна.

— Никога преди не си ми казвал „моля“. През целия си живот.

— Наистина ли?

Наистина ли винаги само бе раздавал заповеди? Ако беше така, нищо чудно, че снощи му отказа.

Може би беше време да ѝ покаже, че няма нужда да го съблазнява, за да получи контрол. Че може да се откаже по своя воля от контрола... поне за да го даде на нея.

— Тогава позволи ми да го кажа сега. Моля те, Джейн, люби ме. Ако нямаш нищо против.

Тя впери недоумяващ поглед в него.

— Аз. Не разбирам какво имаш предвид.

Дом кимна към члена си, който изглеждаше доведен до екстаз от тази идея.

— Застани на колене и ме вземи в себе си.

Осъзна, че току-що и е дал поредната заповед, и добави:

— Моля те. Ако искаш.

На лицето ѝ отново се изписа онова прелъстително изражение. Като малка съблазнителка, като каквато бързо се разкриваше, тя стана и започна да се смъква.

Малко по малко. Съвсем бавно.

Беше му трудно да диша.

— Причинявам ли ти болка?

Усмивката ѝ се разшири. Джейн се плъзна още един сантиметър по-надолу.

— Не.

Той сподави проклятието си и стисна ръцете и.

— Просто... ти харесва да ме измъчваш.

— Абсолютно — съгласи се тя и премести ръцете му така, че да покрият гърдите ѝ.

Дом бе повече от щастлив да се подчини на неизреченото ѝ искане, повече от щастлив да прокара палци по зърната ѝ и да види как

хубавата и уста се отваря и от устните ѝ се изтръгва стенание на чисто удоволствие.

Членът му се изду и той неволно направи тласък към нея.

— Моля те — промълви с дрезгав глас. — Моля те, Джейн.

Със сподавен смях тя се нахлузи отгоре му. Очите ѝ се разшириха.

— О! Това е удивително!

— Ще стане още по-удивително, ако... започнеш да се движиш — изхриптя той, макар че самото усещане да е заровен в нея го подлудяваше. Когато Джейн вдигна вежда, Дом добави: — Моля те.

— Това може да ми хареса — подметна дяволито тя. — Моленето.

Но още докато той надаваше стон, Джейн започна да се движи като изпълненото с чувственост създание, което беше. Неговата любима започна да се люшка срещу него с отнетната назад глава и очи, които се затваряха, и за първи път в живота си Дом с радост се остави на контрола на друг човек. За да се наслади на удоволствието ѝ, което беше и негово удоволствие.

Някак си бе успял да попадне в рая, управляван от неговия личен ангел. Неговата лична сирена.

— Харесва ти... да съм във властта ти, нали? — попита той.

— Да. О, да!

Очите и светнаха, докато го яздеше по-силно, по-бързо.

— Кажу го пак.

— Кое?

Не можеше да мисли, можеше само да я гледа как го обладава. Можеше само да изпитва усещането да бъде толкова дълбоко в нея, та си помисли, че може да почувства сърцето ѝ, душата ѝ.

— „Моля те.“

Лицето ѝ беше зачервено, съсредоточено.

— Кажу пак. „моля те“.

— Моля те!

Защо никога досега не си бе помислил да го каже? Това бе всичко, което беше искал някога — заплениящата, упояваща Джейн в обятията си, в живота си. Завинаги.

Едно „моля те“ от време на време беше нищожна цена.

— Моля те, мой похотлив ангеле.

Притисна я до себе си и ритъмът му се ускори.

— Моля те... бъди моя. Моля те... омъжи се за мен.

Освобождението му приближаваше като карета, която фучеше по пътя към небесата. Към райските селения. Кръвта бучеше оглушително в ушите му. Той нахлу дълбоко, изпразни се в нея и извика:

— Моля те. Джейн... обичай ме!

— Обичам те!

Със свой собствен дрезгав вик тя се напрегна срещу него и също стигна до освобождението със сила, която го изцеди.

— Обичам те, скъпи мой... Обичам те.

[1] През XVIII век долните гащи на жените са отворени между краката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Джейн се стуши до Дом. Чувстваше се отпусната, преситена и абсолютно порочна. Все още бяха съединени в долната си част, макар че той бе започнал да омеква вътре в нея. Колко непристойно обаче беше, че се намират в това положение, колко вълшебно неприлично беше, че се бяха любили полуоблечени! Дом дори още носеше шалчето си! Не знаеше защо това я възбужда толкова, но я възбуждаше.

Но не толкова, колкото когато чу Дом да казва „Моля те“ отново и отново. Когато и позволи да поеме контрола над любенето им. Дори я насърчи да го направи.

И съвсем не толкова, колкото когато Дом я помоли да се омъжи за него.

Е, всъщност не я помоли. Не точно. Просто го поиска — поредното му искане. Но каза „моля“ и в това беше цялата разлика. Особено когато след това я помоли да го обича.

Какъв глупав мъж! Сякаш Джейн имаше избор по въпроса!

— Наистина те обичам, знаеш ли — прошепна тя. — Не зависи от мен. Влюбих се в теб на практика в мига, в който се запознахме, и никога не те разлюбих.

— И аз те обичам, скъпа — прошепна той в рамото и. — Винаги съм те обичал, винаги ще те обичам.

Сърцето ѝ затуптя оглушително. Толкова дълго бе чакала отново да чуе тези думи, че сега не можеше да им повярва.

Джейн се отдръпна и го погледна изпитателно.

— Наистина ли?

— Наистина.

С безкрайна нежност той отмести кичурите коса от очите и.

— Така се опитвах да те забравя, след като се разделихме! Но не можах. Нито за един ден.

Това му спечели дълга целувка... това, както и перспективата той да стане неин. Неин съпруг. О, да! Сега можеше да си позволи да го

помисли. Можеха да се оженят веднага или поне веднага щом приключеше тази история с Нанси.

Нанси! О, боже, съвсем забрави за братовчедка си!

Джейн се плъзна от него, изправи се и трескаво затърси дрехите си.

— Нали не мислиш, че Мередит се е върнала, докато ние сме... нали разбираш.

— Не — успокой я Дом и в гласа му прозвуча лека веселост, докато си слагаше долните гащи и ги закопчаваше. — Човекът, с когото говорих, каза, че тя и семейството и се връщат всяка вечер в седем часа.

Той извади часовника от джоба си.

— Сега е само шест.

— Слава богу! — промълви Джейн, дръпна полите и фустите си на мястото им и приглади косата си. — Иска ми се тези файтони да вървяха с огледала.

Дом я погледна с блеснали очи.

— Благодаря ти се, че не ти развалих съвсем прическата, докато те дърпах с целия самоконтрол на полупораснало момче.

Тя му хвърли закачлив поглед.

— На мен ми хареса. Много добре дърпаш. А любенето в карета, докато светът минава покрай нас, без да подозира нищо, беше доста... ами... вълнуващо.

— Честно казано, мога да мина и без това вълнение. Ако някой ни беше открил... — измърмори Дом и потръпна. — Следващия път, когато се любим, ще е в легло и ще се държа към теб с нежността, която заслужаваш.

Проследи с поглед как приглажда чорапите си и отново завързва разхлабените си жантиери.

— Всъщност как ме намери?

— Отидохме в агенцията ти и икономът ни каза, че си тръгнал насам.

Споменът я накара да се засмее.

— Макс попита: „Какво? Вече е тръгнал?“, а господин Шоу отговори с високомерен тон, че ти „никого не чакаш“ и „не мислиш, че някой може да има работа с теб“. Доколкото разбирам, обича „Много шум за нищо“ също толкова, колкото и ние.

— О, обича ги всичките — съгласи се Дом със сух тон. — Боя се, че е прекарал много години като изпълнител на второстепенни роли в театъра. Продължава да се надява, че ако научи наизуст всички пиеси на този свят, ще му дадат главна роля.

Той си завърза панталоните.

— Но как изобщо успя да се измъкнеш от вуйчо си и Блекбъро? Не ми казвай, че просто са те оставили да тръгнеш след мен с Макс и Лизет?

— Е, Блекбъро нямаше избор — нали току-що го бях изоставила — отговори Джейн и въздъхна. — Боже, ето че изоставих още един годеник, нали? Ще ме запомнят завинаги като жената, която е изоставила двама мъже. — Направи физиономия. — Трябва да си поръчам визитни картички — „Джейн Изоставячката“. Ще вървят в комплект с „Дом Всевишни“.

— Никога няма да представя на никого визитна картичка с прозвището „Дом Всевишни“, така че си го избий от главата! — отвърна раздражено той. — Във всеки случай, след като ще се омъжиш за мен, вече не съм изоставен.

Дом замълча и я стрелна с бдителен поглед.

— Нали ще се омъжиш за мен?

Това беше още по-близо до помолване.

— Кажу „моля“ — пошегува се Джейн.

Той я изгледа накриво, но я привлече към себе си за целувка, която сякаш нямаше край.

— Моля те, Джейн, ще се омъжиш ли за мен?

Тя го озари с грейнала усмивка.

— Мисля, че да.

Дом стана сериозен.

— Дори ако се окаже, че Нанси наистина очаква сина на Джордж и той наследи всичко?

— Разбира се. Ти ръководиш „Хората на херцога“. Ще съм абсолютна глупачка, ако изпусна такава партия.

Той я изгледа намръщено и тя избухна в смях.

— Макс и Лизет ми разказаха как агенцията ти се е сдобила с това име. Трябва да кажа, че според мен е страшно забавно.

— Защо ли не се учудвам? — измърмори Дом намусено. — Още не си ми казала как вуйчо ти те пусна да тръгнеш с тях.

Тя му разказа целия сложен план за измамата и Дом поклати глава.

— Толкова измами, за да говориш с мен, когато можеше да ги избегнеш, ако просто днес беше приела да пътуваме заедно, когато те попитах.

— Наистина ли? — Джейн приглади разрешената му коса, която стърчеше във всички посоки. — Нямахте ли да прекараш цялото пътуване в изброяване на причини, поради които трябва да се омъжа за теб?

Той потръпна.

— Съжалявам, Джейн. Май когато съм притиснат до стената, започвам да раздавам заповеди.

— Знам — измърмори тя и изпъна шалчето му. — А в случай че не си забелязал, аз не понасям някой мъж да ми раздава заповеди или да прави планове вместо мен. В такива случаи направо ми се иска да го блъсна от някоя скала!

— Или да откажеш да се омъжиш за него?

— Да, това също.

— Виждам, че ще трябва да се откажа от този навик, за да си щастлива.

Той погледна настрана.

— Понякога е просто... не знам... по-лесно да раздавам заповеди, отколкото да моля. По-сигурно. Така никой няма възможност да каже „не“.

Джейн изведнъж разбра. Точно затова той се чувстваше по-удобно, когато командваше хората, правеше планове, поемаше контрола. Защото когато не поемаше контрола, имаше възможност да го изключат. Да го оставят сам в къща с безразлични прислужници и брат, който го ненавиждаше, задето бе отнел живота на майка им със самото си раждане.

Да остане сам. Клетият и любим!

Погледът на Джейн остана прикован върху шалчето му.

— Но ако никога не даваш възможност на хората да кажат „не“, никога няма да разбереш дали ще се справят достойно с положението, или не.

Дом повдигна брадичката и, докато накрая Джейн не го погледна право в очите.

— Постъпих ужасно несправедливо с теб, като не ти дадох възможност да се справиш достойно с положението, нали? Ако се бяхме оженили и те бях завел в онази таванска стаичка, не се съмнявам, че щеше да останеш до мен. Да ме обичаш. Да ме цениш.

В очите и запариха сълзи.

— Искам да си мисля, че щях да го направя. Със сигурност щях да се опитам. Щеше да си струва, за да бъда с теб.

— Най-голямата грешка в живота ми беше, че те напуснах — изрече убедено Дом. — Веднъж ти казах, че ако мога да върна времето назад, ще го направя пак. Но се лъжех — лъжех себе си така, както и теб. Никога не бих могъл да го направя пак. Със сигурност не сега, когато знам какво е да си моя. Ти дори не подозираш колко много ми липсваше през всички тези години.

Джейн се помъчи с всички сили да не избухне в сълзи. Това щеше само да го стресне. Затова ги преглътна достатъчно, за да отговори:

— Смятам, че не повече, отколкото ти на мен.

Той простена и я целуна продължително и страстно — сладко обещание за всичко, което ги очакваше, поличба за съвместното им бъдеще.

Когато се отдръпна от нея, тя избърса сълзите си.

— Макар че, честно казано, ако тогава се бяхме оженили, кой може да каже какво щеше да стане с нас? Не мисля, че щях да се зарадвам да препускаш из цялата страна като шпионин и да ме оставяш сама седмици наред. И не се съмнявам, че на теб щеше да ти бъде трудно да се съсредоточиш върху работата си, без да се тревожиш за мен.

Признателната му усмивка ѝ показва, че оценява опита и да смекчи предателството му.

Джейн преглътна.

— Разбира се, по-късно можеше... ами... да дойдеш при мен. След като закрепил бизнеса си. Докато още не бях сгодена. Защо не дойде?

— Предполагам, че няма да приемеш безмерната глупост за основателна причина?

— Щях... ако наистина мислех, че това е причината.

Дом се скова и Джейн добави дяволито:

— Ти обикновено не си глупак. Тъп и малко властен, да, но не и глупак.

От устните му се изтръгна въздишка. Доминик се наведе покрай нея и дръпна завеската точно толкова, колкото да държи улицата под око.

Когато започна да ѝ се струва, че може да не и отговори, Джейн добави:

— Тристан мисли, че не си ме потърсил, защото си се страхувал, че аз не бих могла да те обичам.

Дом я погледна стреснато.

— Казала си на Тристан истината за нас?

Тя потръпна.

— И на Лизет и Макс. Съжалявам. Тристан един вид... ме накара.

— Това обяснява защо Макс и Лизет са били готови да те докарат тук по средата на едно толкова важно разследване. Отдавна ме притискат и настояват да ти дам още един шанс. Защото мислеха, че ти си предала мен.

Той сграбчи ръцете ѝ и погледна надолу към тях. На лицето му се появи измъчено изражение.

— И предполагам, че в думите на брат ми е имало известна истина. Но освен това не дойдох при теб и защото това щеше да е безмълвно признание, че съм допуснал грешка. Че съм разрушил живота и на двама ни. Страхувах се, че ако призная, че съм сгрешил, значи всичко е било напразно. Че съм пожертвал щастието си — твоето щастие — за нищо.

— О, Дом! — прошепна тя и стисна ръцете му.

— Освен това част от мен мислеше, че ако изобщо не се доближа до теб, все още съществува някакъв шанс отново да се съберем. Но ако те бях попитал и ти беше казала „не“ — или още по-лошо, ако беше казала, че вече не те интересувам, — всичко щеше да свърши завинаги. Докато не те бях попитал, винаги имаше надежда. А именно надеждата ме поддържаше жив.

На челюстта му заигра един мускул.

— Докато ти не се сгоди. Това разби надеждите ми. Бях си казвал, че точно това искам за теб. Защото това доказваше, че съм бил прав да те отблъсна.

Той вдигна очи към нейните.

— За съжаление това, че бях прав, не беше голяма утеха, когато означаваше, че съм те загубил завинаги. Когато онзи ден ти дойде при мен в Ратмур Парк, бях изпаднал в много мрачно състояние на духа. Бях започнал да се примирявам с мисълта, че ще прекарам целия си живот в самота, че вечно ще те искам, но няма да те имам.

— Нима щеше да ми позволиш да се омъжа за Едуин? — промълви невярващо Джейн. — Макар че още си ме обичал?

— Ти щеше да се омъжиш за него, нали така? — контрира Дом. — Макар да си знаела, че още обичаш мен.

— Вярно е — призна тя и се опита да се усмихне. — Щях да го направя просто за да те вбеся.

— Не се съмнявам — отвърна сухо Дом.

— Но това щеше да е грешка и щях да бъда нещастна.

Той целуна съединените им ръце.

— В такъв случай предполагам, че трябва от сърце да благодарим на Нанси за лудориите ѝ. Ако не беше тя, още щяхме да сме разделени и нещастни.

Споменаването на Нанси я стресна.

— Кое време е?

— Още е рано — каза той, но пусна ръцете ѝ и отново дръпна завеската. После замръзна. — Проклятие!

— Какво?

Той кимна към прозореца.

— Това Мередит ли е?

Джейн проследи погледа му и дъхът и секна.

— Да. И е със Самюъл.

— Трудно е да се каже дали е бременна под тази широка рокля. И не виждам семейството ѝ. Навярно се е разделила с тях в странноприемницата, където работят, за да може да тръгне с Барлоу.

Сърцето на Джейн се сви.

— Има и още един човек, когото не мога да видя — братовчедка си, по дяволите! Къде е Нанси?

Двойката застана точно пред дома на Мередит, погълната от разговор, който изглеждаше доста разпален.

Дом отвори прозореца, но двамата се намираха прекалено далеч, за да ги чуе. Мередит се обърна, сякаш искаше да влезе вътре, и Дом

посегна към дръжката на вратата.

Джейн спря ръката му.

— Не можеш да излезеш!

— Защо? Трябва да хвана Барлоу, преди да избяга.

— Но още не знаем къде е Нанси.

Дом впери поглед в нея.

— Пипнем ли веднъж Барлоу и Мередит, единият от тях със сигурност ще ни съобщи къде се намира. Откъде да знаем, че Виктор и Тристан вече не са разбрали къде е отседнал? Казах им да дойдат тук, ако не успеят да открият нищо. Стоя тук от три часа, а още ги няма.

Гърлото ѝ се сви от паника при мисълта, че той може да предпочете да разчита на толкова несигурни неща, вместо да тръгне да търси Нанси.

— Но ако не разберат къде е отседнал, а Самюъл откаже да го разкрие, тогава какво?

Дом вдигна рамене.

— Най-вероятно тя сама ще отиде при баща си. Няма къде другаде да иде.

— Ако може! — настоя Джейн в отчаян опит да го убеди. — Фактът, че тя не е с нито един от тези двамата, не те ли тревожи? Мен, да.

Челюстта му се стегна.

— Предполагам, че си права — призна Дом и огледа изпитателно лицето ѝ. — Но готова ли си да поемеш риска да загубя — Да загубим — имението? Защото ако грешиш за Нанси и Барлоу по някакъв начин ми се изплъзне, можем да загубим всичко. Двамата просто ще намерят друго бебе, което да замени детето на Мередит.

Джейн се замисли за това. Само че не грешеше за Нанси. Знаеше го със сърцето си.

— Снощи ме обвини, че не вярвам в инстинктите ти на следовател — каза тя, внимателно подбирайки думите си. — Но това не е истина. Вярвам им. Затова, ако си абсолютно сигурен, че Нанси доброволно участва в някаква измамническа схема, ще се съглася с всеки един план, който приложиш.

Дом я измери със скептичен поглед.

— Наистина — увери го тя и обхвана бузата му с ръка. — Но ако ти изпитваш дори и капка съмнение, че е замесена, тогава те умолявам

да повярваш на моите инстинкти за характера ѝ. — Защото те ми казват, че братовчедка ми никога не би си поставила за цел да открадне законното ти наследство.

С дрезгава ругатня Дом се размърда, за да погледне през прозореца. А после погледът му се изостри.

— Сега Барлоу си тръгва, а Мередит влезе вътре. И така, какво точно искаш да направя?

Джейн затаи дъх. Дом я питаше. Вземаше предвид мнението и. Вярваше ѝ.

— Искам... искам да го проследиш. Рано или късно със сигурност ще те отведе до Нанси.

— А ако не ме отведе?

Тялото и се разтърси от тръпка.

— Господи, не искам дори да си го помислям!

Джейн си сложи бонето и завърза панделките.

— Но ти не можеш да го следиш до безкрай, така че предполагам, че ще трябва да го заловиш.

— Добре.

Дом си нахлузи палтото, нахлупи си шапката и отвори вратата от страната, която Самюъл не можеше да види.

— А Мередит? Ако тя е тази, която крие Нанси?

Когато той излезе, Джейн го последва.

— Не се тревожи за Мередит. Аз ще се погрижа за нея.

Нямаше да допусне камериерката да се измъкне безнаказано.

Дом предпазливо се промъкна към предната част на каретата и погледна покрай конете.

— Барлоу нае файтон. Трябва да вървя. Но не искам да те оставям сама тук.

— Ще се оправя — успокои го Джейн и го бутна към капрата. — Тръгвай, тръгвай! Той потегля! С Мередит ще те чакаме тук, когато намериш Нанси.

Колебанието му продължи още един миг. Той тихо изруга, качи се на капрата и тръгна.

Джейн проследи с поглед как се отдалечава. Сърцето и се беше качило в гърлото. Ами ако все пак изпуснеш Самюъл? Ами ако...

Не, нямаше да мисли за всички неща, които можеха да се объркат. Щеше да гарантира успеха им, като измъкне истината от

Мередит. Със сигурност щеше да е от полза да разберат версията на камериерката за събитията. Мередит можеше дори да разполага с решаваща информация.

С надеждата, че не прилича прекалено много на жена, която току-що е била любена, Джейн изпъна бонето си и бързо пресече улицата. Отправи се към къщата, в която бе влязла Мередит.

Забеляза, че наблизо има прозорец, затова наведе глава, за да скрие лицето си под бонето, преди да почука. Камериерката не биваше да я познае и да откаже да отвори вратата.

Но Мередит навярно изобщо не бе погледнала, защото вратата се отвори със замах и тя възкликна от другата страна:

— Самюъл, кълна се, че ако не...

Тя млъкна, погледна към Джейн и примигна.

— Го-госпожице Върнън! Какво правите тук?

— Търся Нанси — отвърна Джейн без заобикалки, проправи си път покрай жената и влезе в къщата. — Не я държиш тук, нали?

Цветът се оттече от и бездруго бледите бузи на камериерката.

— Аз... аз никъде не я държа. Не е ли в Ратмур Парк?

Джейн впери в нея обвинителен поглед.

— Много добре знаеш, че не е. Така че можеш да спреш с лъжите още сега. Вече те видях със Самюъл.

— Боже мили! — промълви Мередит и инстинктивно посегна към една масичка до вратата. Изглеждаше ужасена.

— Добре ли си? — попита Джейн.

Камериерката не играеше придворната злодейка много добре.

— Аз... аз...

Мередит се завъртя и се втурна тичешком в най-близката стая.

Джейн я последва тъкмо навреме, за да я види как повръща в едно нощно гърне.

— Олеле!

Тя се огледа наоколо, зърна една кана с вода, забърза да намокри кърпичката си и я занесе на Мередит.

Жената с благодарност я пое и избърса устата и челото си.

— Ела — каза Джейн и я поведе към един диван, — трябва да седнеш.

Голям следовател се оказа! Ето я как помага на жената, която уж беше врагът. Да, но не можеше да направи нищо. Открай време не

можеше да понася гледката на страдаща жена, особено жена, която очаква дете.

Но трябваше да узнае истината. Затова веднага щом двете с Мередит седнаха, Джейн започна:

— Предполагам, че двамата със Самюъл сте спорили за детето ти. Неговото дете.

— Вие знаете? — изписка Мередит и ръката и се стрелна към корема. После се замисли. — О! Точно така. Забравих, че лорд Блекбъро ви е годеник.

Тя се смръщи.

— Изобщо не биваше да отивам при него. Но не мислех, че ще разкрие тайната ми точно на вас, особено след като му казах, че съм сбъркала и в корема ми няма бебе.

— Само че не си сбъркала, нали? — настоя Джейн.

Мередит се загледа надолу в кърпичката.

— Не. Когато Самюъл дойде, реших, че всичко ще се оправи, затова излъгах Негово благородие. Не исках истината да стигне до вас или до господарката ми. Тя мислеше, че помагам на болния си татко. Никога нямаше да ме приеме обратно, ако си помислеше, че нося копеле в утробата си. Особено пък копелето на Самюъл.

Гърлото на Джейн се стегна.

— Защото е имала връзка със Самюъл.

Мередит я изгледа невярващо.

— Не, съвсем не! Всичко беше само флирт преди смъртта на Негово благородие. После тя започна да говори, че може да се омъжи за Самюъл, че той иска да се ожени за нея. И аз разбрах, че съм го загазила. Мислех, че се заблуждава за намеренията му, но не можех да й кажа, че очаквам дете от него. Щеше да ме изгони завинаги! Затова помолих за отпуск, за да дойда тук и да помогна на болния си татко.

Младата жена започна да разтърква ръцете си.

— Наистина мислех, че Самюъл ще се ожени за мен. Все казваше, че ме обича. Но след като изпратих онази бележка на Негово благородие, Самюъл призна, че смята да се ожени за Нейно благородие. Че той и господарката ми искат да вземат моето бебе, тъй като тя е загубила своето. Само че... искат да изглежда така, сякаш го е родила тя, каза той. Че е на покойния й съпруг. За да може бебето да наследи всичко, нали разбирате.

Сякаш менгеме стисна гърдите на Джейн. Значи беше сбъркала за Нанси. О, господи, как бе възможно?

— Но това не ми звучеше като да е истина — продължи Мередит и впери поглед в пространството. — Разбирате ли, аз не съм такава глупачка, за каквата ме взема Самюъл. Разбирах колко зъл е този план и знаех, че милейди никога не би сторила подобно нещо.

Менгемето се поотпусна мъничко и Джейн почувства, че отново може да диша.

— Затова му казах, че искам лично да говоря с Нейно благородие за това. Той успя да отклони намеренията ми за няколко дни — разправяше ми глупости как не била достатъчно добре, за да приема хора, след като е загубила бебето, и тем подобни. Тази сутрин, когато дойде в странноприемницата, в която работя, направо му казах, че няма да го направя, освен ако не говоря с нея. Не му оставих друг избор. Трябваше да се съгласи.

Мередит погледна Джейн в очите.

— И така, днес следобед той ме заведе в къщата, в която живее тя. Беше ужасно, госпожице! Един боксьор с брутален вид, приятел на Самюъл, стоеше отвън, когато пристигнахме. Двамата със Самюъл влязоха вътре с мен и не се махнаха през цялото време, докато говорех с Нейно благородие.

Джейн преглътна. Сега сърцето и препускаше.

— Тя какво ти каза?

— Почти нищо. Държа се студено и ме гледаше така подозрително... Не знам какво ѝ е казал за мен, за моята роля във всичко. Едва успяхме да разменим две думи, защото той не спираше да ни прекъсва и да я поправя за едно или друго. Тя не каза нито дума за бебето ми, макар че Самюъл все я приканваше.

Мередит се намръщи.

— Цялата работа беше странна, казвам ви. Затова започнах да я разпитвам дали е добре и как се чувства и тогава Самюъл ме изкара оттам и ме доведе къщи.

Мили боже! За Джейн това звучеше така, сякаш Самюъл държи Нанси против волята ѝ. Ако наистина беше така и Дом се озовеше в ситуация, в която срещу него щяха да бъдат Самюъл и поне един от професионалните му боксьори, а може би и повече.

— Ти нали знаеш къде се намира тази къща?

— Да, но... ами... — поколеба се Мередит и започна да извива кърпичката. — Когато казах на Самюъл, че не искам да участвам в схемата му, той ме заплаши, ако не си мълча. Каза, че ще очерни името ми и никога няма да мога да си намеря работа, че ще ме съсипе.

— Значи за това спорехте — заключи Джейн.

— Тъкмо се опитвах да измисля какво да правя, когато почукахте.

Мередит сграбчи ръката на Джейн.

— О, госпожице, татко ми наистина е болен. Това не съм си го измислила. Дори не би трябвало да работи в странноприемницата, а мама не изкарва достатъчно, за да издържа всички нас, че и бебе. Трябва да имам работа! Не мога да я загубя. Щеше да е достатъчно трудно да разчитам на това, което решише да ми даде Самюъл, но ако не се ожени за мен и не ми помага да издържам бебето, и аз не мога да работя.

— Самюъл го остави на мен! — прекъсна я яростно Джейн. Едуин щеше да се притече на помощ. Трябваше да се притече. Ако, разбира се, Мередит казваше истината за всичко това. — Но трябва да ми кажеш къде крие Нанси.

Трябваше по някакъв начин да стигне до Дом, да го предупреди. Мили боже, от все сърце се надяваше, че не го е изпратила на място, където да попадне в опасност!

Някой почука на вратата и ги стресна. Мередит скочи.

— Ами ако е Самюъл? Ако се е върнал и ви завари тук? Бог да ни е на помощ!

Джейн отиде до прозореца, погледна навън и цялото и тяло се отпусна от облекчение.

— Слава богу, Тристан е!

Без да чака Мередит, тя се втурна и отвори вратата.

— Джейн! — извика Тристан. — По дяволите, какво правите тук?

— Джейн на Дом? — попита мъжът с него.

Тя не го познаваше, но това със сигурност трябваше да е Виктор, братовчедът на Макс. Приличаха си в лице, да не говорим за цвета на косата. Определено имаше семейна прилика.

— Предполагам, че вие сте господин Кейл — каза тя и протегна ръка. — Аз съм Джейн Върнън, годеницата на Дом — представи се тя

и изпита огромна радост, че най-накрая може да го каже.

Господин Кейл стисна ръката и, а Тристан измърмори:

— Време беше да го направите официално.

После погледна зад нея, към Мередит.

— Всъщност къде е Дом? Не видяхме файтона навън.

— Той го взе, за да проследи Самюъл, който току-що беше тук.

Опитва се да разбере къде Самюъл държи Нанси — обясни Джейн и безуспешно се помъчи да потисне паниката, която отново се надигаше в гърдите и. — Но може да попадне в опасност, а аз не знам къде е отишъл.

Тя се обърна и погледна към Мередит.

— Моля те, трябва да ни кажеш! Не мога да рискувам Самюъл да нарани мъжа, за когото ще се омъжа.

— Л-лорд Ратмур? В-вие ще се омъжите за по-малкия брат на Негово покойно благородие?

Джейн кимна.

— И ще стана господарка на Ратмур Парк, и се кълна във всичко свято, че ще се погрижа — ще се погрижим — за теб. За теб, за бебето ти и за семейството ти. — Джейн сграбчи ръцете на Мередит. — Но ти трябва да ми кажеш къде Самюъл държи Нанси.

Мередит премести поглед от нея към Тристан и Виктор и от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Добре. Ще ви кажа.

ГЛАВА 21

Когато каретата с Барлоу спря пред една порутена къща от другата страна на Темза, в „Батърси“, слънцето вече залязваше. Дом спря през няколко къщи, слезе и се престори, че проверява копитата на един от конете за камъче, за да може да държи плячката си под око.

За щастие Барлоу като че ли не очакваше никой да го последва, защото дори не се огледа. Плати на кочияша, който потегли. После размени няколко думи с един мускулест тип, който седеше на стъпалата, преди да извади ключ и да влезе вътре.

Тези две неща сами по себе си щяха да са достатъчни, за да събудят тревогата на Дом, но съчетани с тревогата на Джейн... трябваше да признае, че нещо не е наред. Мъжът с вид на професионален боксьор пред него сякаш стоеше на пост. Предвид сегашната професия на Барлоу като организатор на боксови мачове, възможно ли бе вътре да има и други?

Боксьорът стана и тръгна по улицата към Дом, като си подсвиркуваше. Беше цяла глава по-висок, но това нямаше да има значение, ако Дом успееше да го изненада. Дом сложи ръка върху ножа в джоба на палтото си и изчака мъжът да го подмине, преди да тръгне зад него... поне до най-близката уличка.

А после, преди тромавелникът да разбере какво става, Дом се хвърли напред и го сграбчи за врата. Забучи върха на острието в гърба му и го завлече в уличката.

Последва кратка борба, преди Дом да изсъска:

— Ще забия този нож в ребрата ти, проклет глупако, ако не спреш да се съпротивляваш.

Мъжът се укроти.

— Ако искаш пари...

— Не искам. — Дом притисна предмишницата си по-плътно до шията му, само толкова, колкото да затрудни дишането му. — Кой е в къщата с Барлоу?

Настъпи продължителна пауза.

— Не знам за какво говориш — изхриптя мъжът.

— Тогава ще стоим тук, докато се сетиш — отсече Дом и го мушна с острието, само колкото да му пусне кръв. — А докато чакаме, мога да те понарежа.

— Виж сега — предупреди го боксьорът, — ако ме понарежеш, приятелите ми ще те намерят и ще ти размажат физиономията така, че няма да остане нищо. Не знаеш с кого си имаш работа.

— И ти не знаеш. Чувал ли си за „Хората на херцога“? — Боже, как мразеше това прозвище, но то беше по-известно от „Мантън Инвестигейшънс“. — Аз съм един от тях.

— Лъжеш.

— Съвсем не. И аз имам приятели. С пушки. И с много причини да ги пуснат в действие. Казвам се Мантън. Може би си чувал за мен.

Мъжът замръзна.

— Доминик Мантън? Ранърът, който залови онези заговорници от Като Стрийт?

— Същият.

Той забучи ръка в трахеята на боксьора.

— Хайде да пробваме пак. Кой друг е в къщата с Барлоу?

Мъжът преглътна срещу ръката му.

— Има една дама на име Нанси. Барлоу казва, че смята да се ожени за нея. Това е всичко, което знам.

— Защо те накара да стоиш на пост?

— За да не може дамата да си тръгне, когато го няма.

Дом стисна зъби. Джейн се оказа права. И сега нещата се усложниха още повече.

— Значи дамата всъщност не иска да се омъжи за Барлоу, така ли?

— Той не казва. Но я държи заключена в стаята и.

— Коя стая?

Мъжът се поколеба и Дом отново го промуши.

Боксьорът изсъска ругатня през стиснати зъби.

— Отзад, на горния етаж.

— Вътре има ли още някой? Освен Барлоу и жената?

Мъжът се поколеба.

— Не знам.

Тази втора пауза подсказа на Дом, че най-вероятно лъже. Проклятие! Можеше да откара тук целия ден в опит да изтръгне истината от този глупак.

Отгоре на всичко сега чуваше шума на карета, която идваше по пътя. Можеше да е някой друг от приятелите на Барлоу — или повече от един. Мисълта да го обкръжи цяла глутница професионални боксьори никак не му допаднаше.

Затова стисна по-здраво пленника си, докато той спря да диша, а тялото му се отпусна.

Дом го положи на земята. Краят на уличката се затъмни от човешки сенки. Но преди да успее дори да посегне към пистолета в другия си джоб, един познат глас изрече провлечено:

— Нали ви казах, че ще е в уличката. Дом винаги предпочита да провежда разпитите си на уединени места.

Дом изпусна дъха, който бе сдържал досега. Слава богу, че Джейн бе изпратила тук Виктор и Тристан! Един момент, откъде знаеше къде могат да го намерят?

Самата Джейн мина покрай Тристан и Виктор и се втурна към него.

— Толкова се радвам, че си добре!

После зърна боксьора на земята и се спря.

— М-мъртъв ли е?

— Просто в безсъзнание.

Дом погледна към Виктор.

— Жена ти ми каза за този трик след онази бъркотия с баджанака ти миналата година. Най-накрая намерих един борец да ме научи, но досега не го бях използвал при разследване.

— Много ефективно — отсъди Тристан и побутна с крак проснатия мъж. — Трябва и нас да ни научиш.

Виктор коленичи до боксьора.

— Май е по-добре да го завържем, преди да се свести, а?

— Да — съгласи се Дом. — Няма да остане дълго така.

Другите двама се заеха за работа с въжетото, което Виктор носеше в пътническата карета на агенцията. Дом остана доволен, че е докарал масивното возило. Можеше да им потрябва.

Междувременно Джейн бе заета да разкопчава палтото на Дом и да го проверява за рани.

— Наистина си добре, нали? Той не те е наранил?

Дом се засмя.

— Скъпа, едно време с това си вадох хляба. Добре съм.

После стана сериозен.

— Но ти беше права за Нанси. Барлоу я държи под ключ.

— Знам. Мередит ми каза. Така разбрахме къде да те намерим.

Дом я погледна с вдигната вежда и Джейн добави:

— Това е дълга история и по-късно ще ти разкажа. В момента трябва да измъкнеш Нанси оттам.

— Съгласен съм.

Виктор докара каретата си до уличката и двамата с Тристан стовариха вътре боксьора с вързани ръце и запушена уста. После се върнаха.

— Е, какъв е планът? — попита Тристан.

— Ти ще заведеш Джейн у вуйчо й — каза Дом. — Аз и Виктор ще измъкнем Нанси.

Джейн го изгледа гневно.

— Няма да си тръгна.

— Ще си тръгнеш — заяви категорично Дом.

— Но, Дом, ти имаш нужда от помощта на Тристан! Самюъл се е превърнал в завършен злодей. Няма откъде да знаеш какво те очаква вътре.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Няма смисъл да се лишаваш от един човек и да го изпращаш с мен.

— Права е — обади се Виктор.

Проклятие! Права беше.

— Добре.

Дом я прикова с мрачен поглед.

— Но трябва да се закълнеш, че просто ще останеш във файтона ми и ще кротуваш, докато ние спасяваме братовчедка ти. Ясно ли е?

— Напълно — отвърна тя и го изгледа надменно. — Не бих искала да ви се пречкам.

Дом изсумтя. Тристан и Виктор се разсмяха.

— Чакай го неприятности, а? — обърна се Виктор към Тристан.

— Идея си нямаш, стари друже! — отвърна бодро Тристан.

— Хайде, тъпанари такива, стъмва се. Нали не искаме да действваме на тъмно? — попита Дом намусено. — Хайде да видим какво можем да разберем, преди да връхлетим.

Той посочи към другия край на уличката.

— Води към уличката с конюшни. Оттам може да успеем да видим задната част на къщата, където Барлоу държи Нанси. Ако мога да вярвам на това, което ми каза боксьорът.

Тримата мъже се отправиха към задния край на уличката. Дом се спря и погледна към Джейн.

— Е?

— Тръгвам, тръгвам! Внимавай!

Тя му изпрати въздушна целувка и излезе на улицата.

Проклятие! В неин интерес беше да удържи на думата си. Според Дом Барлоу не беше толкова опасен, колкото се страхуваше тя, но приятелите боксьори на този негодник може и да бяха.

За щастие от уличката с конюшните беше лесно да се види къщата. Сега, когато светлината на деня гаснеше, Дом, Виктор и Тристан можеха да се крият в сенките, докато проверяват как стоят нещата. Имаше само два етажа, което правеше всичко по-лесно. По-малко територия за покриване и по-голям шанс да открият Нанси бързо. Да не говорим и за по-малкия шанс къщата да е пълна с боксьори.

— Ако се съди по броя на прозорците, горе отзад има само две стаи — каза Дом. — Това стеснява местоположението на Нанси. Ако мога да вярвам на информацията на онзи боксьор.

— Мислиш ли, че Барлоу е поставил човек зад тази задна врата? — попита Виктор.

— Може и да е — отвърна Дом. — Има логика: Нанси може да се измъкне отзад, не само отпред. Но според това, което каза боксьорът, ако има страж, целта му е да попречи на Нанси да излезе, а не на други хора да влязат. Не мисля, че Барлоу очаква някой да знае къде да го намери.

— Може и да си прав — отвърна Виктор. — Никой в старите свърталища на Барлоу не каза нито дума. Никога нямаше да го намерим, ако ти не го беше проследил.

— Или ако Джейн не беше убедила Мередит да ни каже къде се намира къщата — добави Тристан. — Твоята годеница е

забележителна жена.

— Знам.

И никога не спираше да го удивлява. Дом се обърна към Виктор:

— Ти не познаваш Барлоу, нали?

— Мисля, че не.

— Добре. Тогава можеш да почукаш на предната врата. Той не те познава, така че може да отвори. Ако не отвори, ще трябва да влезеш с взлом, но това не би трябвало да е проблем. Къщите тук са от евтини материали. Във всеки случай, докато ти поваляш Самюъл, аз и Тристан можем да разбием задната врата. Аз ще се заема с всеки, който може да е там, а Тристан ще намери Нанси и ще я измъкне.

— Хей, защо на мен натрисаш Нанси? — възропта Тристан.

— Защото те бива повече с жените от мен.

— Тристан го бива с жените повече от нас двамата, взети заедно — отбеляза сухо Виктор. — И от Макс.

Тристан завъртя очи.

— Добре. Предполагам, че планът ще сработи, защото не мисля, че Барлоу има повече от един човек вътре. Все пак си няма работа с жена, дръзка като моята Зоуи, която може би щеше да пробва да се измъкне през прозореца, но за Нанси се съмнявам.

— Правилно — съгласи се Дом. — Но откъде да знаем, че тази къща не е мястото, на което приятелите му от бокса прекарват свободното си време? По-добре да сме подготвени за всичко.

Защото Джейн имаше право: нямаха представа какво ги очаква.

Джейн бе долепила лице до прозореца на каретата. За щастие возилото се намиреше достатъчно близо до къщата, за да вижда входната врата. Но вече се стъмняваше. Скоро нямаше да може да види почти нищо, освен ако вътре не запалеха лампи.

Неочаквано от улицата излезе Виктор и я стресна. Какво, по дяволите, правеше?

Той се изкачи по стъпалата на къщата и похлопа на вратата. Мили боже! Пулсът ѝ запрепуска диво, особено когато само след секунди Виктор изчезна вътре.

Господи, оттук не можеше да види нищо друго! Проклетите прозорци имаха и завеси, което беше страшно изнервящо. Тя свали прозореца на каретата, надявайки се да чуе какво става, но от къщата

не долетя нито звук. Това хубаво ли беше или лошо? Вътре ли бяха? Колко време изобщо трябваше на човек, за да спипа някой злодей?

О! Само ако можеше да излезе навън! Но Дом беше абсолютно категоричен. И макар че Джейн спокойно пренебрегваше някои от заповедите му, подозираше, че в този случай ще е най-добре да го послуша.

А после от вътрешността на къщата отекна изстрел и сърцето и подскочи и се качи в гърлото. Само след секунди от сградата излезе тичешком един мъж. Тичаше право към нея, така че Джейн го видя добре.

Самюъл. Мили боже! Някак си бе успял да мине покрай Виктор. И държеше пистолет в ръката си. Този мерзавец навярно бе прострелял Виктор или още по-лошо, Дом! И се измъкваше!

Не и докато тя беше на пост.

Джейн не се спря да помисли нито за миг. Когато той се изравни с каретата, тя отвори вратата със замах точно пред него.

Събори го на земята. Самюъл остана да лежи там, зашеметен, а Джейн изскочи от каретата и тръгна към него. При мисълта за всичко, което бе сторил, пред очите ѝ се разстла червена мъгла. Тя стовари тока на ботуша си право върху китката на ръката, която държеше оръжието. Самюъл нададе вой, а Джейн изтръгна пистолета от ръката му.

После се отдръпна назад и го насочи право към него, като се молеше да успее да дръпне спусъка, ако се наложи.

Не че щеше да улучи нещо. През целия си живот никога не бе стреляла с оръжие. Но той нямаше да се измъкне, да му се не види!

Самюъл успя да се изправи на крака и пребледня.

— Джейн!

— Да, Джейн, ти... ти... зъл... ужасен... мръсник!

— Дай ми пистолета, Джейн — каза той с дрезгав глас и поглед, прикован върху него. — Не бива да си играеш с такива неща.

Кръвта биеше във вените ѝ в изпълнен с ужас барабанен ритъм. Тя насочи оръжието приблизително в посока към сърцето му. Макар че, честно казано, имаше наум някои по-подходящи части, в които да го простреля.

— Не си играя. А ти никъде няма да ходиш.

Самюъл се хвърли към нея и пистолетът гръмна.

Което беше странно, защото Джейн не си спомняше да е дръпнала спусъка. Но сигурно беше, защото от края на пистолета изригна дим, а Самюъл изкрещя, падна на земята в краката ѝ и се хвана за бедрото.

Докато той се въртеше там, държеше се за крака и виеше, Виктор дотича от къщата и се закова до него.

— Добър изстрел, Джейн!

Усмивката, която ѝ отпрати, незабавно и напомни на Макс.

— Видях ви и как го ударихте с вратата на каретата. Чудесна работа. Ще трябва да ви провъзгласим за почетен член на „Хората на херцога“.

— Само през трупа ми — изръмжа Дом, докато се приближаваше тичешком. Опита се да ѝ вземе пистолета, но Джейн го стискаше с всички сили. — Пусни го, любов моя — каза Дом с по-нежен тон. — Спила го. Сега си в безопасност.

Тя го остави да вземе оръжието и се разтрепери.

— А-аз не се тревожех за с-себе си. С-страхувах се за теб. Чух този изстрел и го видях с пистолета и... аз просто знаех... т-той е убил...

Дом я привлече в прегръдките си.

— Всички сме добре, кълна се. Боксърът, който отвори вратата, скочи на Виктор с оръжие, когато осъзна какво става, и Виктор го простреля. Вътре е. Ще оцелее.

Целуна я по косата.

— Самюъл беше с Нанси, когато двамата с Тристан влязохме отзад, и се опита да я използва, за да избяга. Опря този пистолет до главата ѝ, а после я блъсна към нас и офейка през вратата.

Тя впери поглед в него.

— Значи... значи Нанси е...

— Джейн! — провикна се един глас някъде близо до къщата. Тя вдигна глава и видя братовчедка си: вървеше след Тристан, който буташе един завързан боксър по стъпалата пред себе си.

— О, боже, Нанси! — провикна се Джейн. — Ти си добре!

В очите ѝ напиряха сълзи, когато се втурна покрай Самюъл към братовчедка си. Двете се прегърнаха силно, плачеха, смееха се и говореха едновременно.

Джейн отдалечи Нанси на една ръка разстояние, за да я огледа и да се увери, че е добре. Братовчедка ѝ беше бледа и мръсна, с черни кръгове под очите, но не изглеждаше сериозно пострадала.

— Той нали не е... Самюъл не те... принуди да...

— Не — успокой я Нанси. — Не, това не.

Гласът ѝ стана по-суров, когато погледът и мина покрай Джейн и се спря върху Самюъл, който все още се гърчеше на земята.

— Какво му се е случило?

Дом се приближи зад гърба им.

— Джейн го простреля.

— Пропуснала е интимните му части само с няколко сантиметра — допълни Виктор с глас, в който се долавяше възхищение.

— Жалко, че не ги е улучила — отсеке Нанси.

После се стрелна покрай Джейн, застана над Самюъл и го загледа с ръце на хълбоците. След което, за смайване на братовчедка си, го изрита в ребрата.

— Това е, задето ме излъга.

Ритна го в коляното.

— А това е, задето ме отвлече.

— Нанси, скъпа — изхриптя той.

— Не ми викай „скъпа“, ти, червей такъв!

Тя заби тока си в ранения му крак.

— Ти опря пистолет в главата ми, ти, противен, жалък...

— Стига — намеси се Виктор и я отдръпна от Самюъл. — Мисля, че ви разбра.

— Кучка такава! — провикна се Самюъл зад гърба и. — Можех да те направя богата жена! Можехме да имаме всичко, ти, фригидна малка...

Сега беше ред на Джейн да го изрита. Самюъл нададе приглушен вой и тя го изгледа страшно.

— Сега ме чуй, Самюъл Барлоу! Ако пак се приближиш до семейството ми, ще се погрижа да улуча интимните ти части! Нещо повече...

— Може би трябва да заведеш дамите у дома — обърна се Виктор към Дом, — докато ние закараме тия трима негодници при съдията, за да ги арестуват и задържат до повдигането на обвинения.

Започвам да мисля, че ще бъдат в по-голяма безопасност с мен и Тристан, отколкото с дамите.

Дом се подсмихна.

— Според мен си прав.

Той обви ръка около кръста на Джейн и я отдалечи от Самюъл.

— Ела, любима. Време е да тръгваме.

Последното, което Джейн видя от Самюъл, преди Дом да помогне на нея и Нанси да се качат във фойтона, беше как Тристан и Виктор го завличат в някаква масивна карета. Дом се качи на капрата и потегли.

Това беше мигът, в който Нанси припадна.

ГЛАВА 22

Два часа по-късно Дом седеше заедно с Джейн и вуйчо и в салона на семейство Садлър и чакаше личният лекар на Макс, доктор Уърт, да излезе от стаята на Нанси. Прегледът продължаваше ужасно дълго и това безкрайно тревожеше Дом.

Той хвана ръката на Джейн и я стисна, притеснен от бледността ѝ. Откакто Нанси припадна в каретата, Джейн не беше на себе си от тревога, макар че малко по-късно Нанси се съвзе и настоя, че е добре.

Джейн обаче нямаше да се успокои, преди братовчедка ѝ да бъде прегледана от компетентен лекар. Затова Дом повика Уърт, за когото знаеше, че е най-добрият. За щастие Садлър прие избора му.

— Надявам се, че е добре — каза Джейн за пети път. — Преживя толкова много неща.

— Да — беше единственото, което успя да изрече Дом.

Дори не бяха сигурни какво е преживяла. Според Джейн Нанси бе заявила, че Самюъл не ѝ се е натрапил, но това беше всичко, което знаеха. Цялото време, откакто я спасиха, беше изпълнено с тревоги за физическото и състояние.

Дом преглътна вината, която го задавяше. Трябваше да се вслуша в думите на Джейн от самото начало, трябваше да действа по-бързо. Но беше толкова убеден, че е прав. Като следовател не биваше да го допуска. Трябваше да поработи върху себе си, да не позволява предубежденията му да го надвият, макар че нямаше да се върне към тази професия.

Е, все още не беше съвсем сигурен. Въпреки това, което Мередит бе казала на Джейн, не можеше да бъде сигурен, че Нанси е загубила бебето, преди да го чуе от собствената ѝ уста. Да, тя бе преживяла много неща, но припадъкът беше нещо, което спокойно можеше да се очаква от бременна жена, ако са я влачили насам-натам, без да се интересуват от благосъстоянието ѝ.

— Ще се оправи — обади се Садлър, сякаш искаше да убеди сам себе си, макар че лицето му беше пепеляво. — Моето момиче е по-

силно, отколкото изглежда.

Той се усмихна на Джейн, макар и едва-едва.

— А и трябва да бъде силно, нали така? Нали подготвяш сватба и тя трябва да ти помогне?

— Да — съгласи се Джейн и се усмихна свенливо на Дом. — И, разбира се, тя ще ми бъде шаферка.

Ако не друго, чакането на края на прегледа бе дало на Дом възможност официално да помоли вуйчото на Джейн за ръката ѝ. За негово учудване Садлър с готовност го прие в семейството. Или се беше досетил, че Джейн никога няма да се омъжи за Блекбъро, или все още бе толкова зашеметен от събитията около дъщеря си, че бе готов да се примири с всичко.

Все едно, Джейн щеше да бъде негова. Което бе единственото, което бе искал някога.

Доктор Уърт се появи на прага и всички скочиха.

— Как е тя? — попита Садлър. — Как е моето момиче?

Доктор Уърт се усмихна.

— Добре е. Малко стресната, това е всичко. Но с времето ще се възстанови съвсем.

— А бебето? — попита Джейн.

Усмивката на доктора угасна.

— Боя се, че го е загубила.

Садлър рязко седна на мястото си и на лицето му се появи измъчено изражение.

— Клетото ми момиче!

Дом обви ръка около кръста на Джейн.

— Съжалявам — прошепна той искрено. — Много съжалявам, любима.

Тя погледна към него с принудена усмивка.

— Така е най-добре — рече, макар че в очите ѝ блестяха сълзи. — И не е голяма изненада.

Дом кимна и погледна към доктор Уърт.

— Можеш ли да кажеш кога го е загубила?

Трябваше да разбере дали Самюъл е предизвикал смъртта на детето на Нанси. Това можеше значително да измени обвиненията срещу него.

Тъй като доктор Уърт бе свършил доста работа по различни случаи на „Мантън Инвестигейшънс“, той очевидно се досети защо му задават този въпрос.

— Ако съдя по това, което ми разказа за миналото си, и кървенето, което е получила преди около седмица, съм сигурен, че бебето вече е било мъртво по времето, когато се е отправила на това пътуване.

— Разбирам — отвърна кратко Дом. — Благодаря за информацията.

— Според мен детето е било от съпруга й — добави доктор Уърт. — Разбира се, няма начин да съм сигурен, но ако се съди по това, което ми разказа — кога са спрели месечните и неразположения, — най-вероятно е била в четвъртия месец, когато го е загубила. Значи почти със сигурност е било заченато, докато той е бил жив.

Джейн преглътна риданието си.

— Както другите.

— Да.

Дом ненадейно си даде сметка, че ако Нанси бе родила тези три деца, той щеше отдавна да се е сдобил с племенници и племеннички. А Джордж щеше да има наследник. Само заради проблемите на Нанси Дом изобщо имаше шанс да стане виконт — да управлява Ратмур Парк. Отрезвяваща мисъл.

Садлър се взираше в лекаря.

— Тя... това какво... моята Нанси някога ще може ли...

— Не знам. Но винаги има възможност. Няма никакъв очевиден проблем, който да й попречи да роди деца — отговори доктор Уърт и се усмихна благо. — Някои жени просто не успяват. Това е факт от живота.

— Значи може никога да нямам внуци — каза Садлър. — Искам да кажа, ако моето момиче се омъжи повторно.

Да се омъжи повторно? Мили боже! Дом съвсем беше забравил за стремежа на Барлоу да стане съпруг на Нанси.

— Може ли да я видим? — обърна се той към лекаря. — Искам да й задам някои въпроси и ще е по-добре да получа отговори, докато всичко е още прясно в паметта й.

— Можете — отговори доктор Уърт. — Само не я преуморявайте. Известно време ще е слаба първо от загубата на

бебето, а после и от това, че малко след това са я влачили от единия край на страната до другия. Ще чакам тук, в случай че искаш да ми зададеш още въпроси.

— Благодаря ви, докторе — каза Джейн. — Оценяваме помощта ви.

Дом тръгна към вратата заедно с Джейн. Садлър остана на мястото си и Дом се спря.

— Сър, вие няма ли да дойдете?

Садлър поклати глава.

— Не. Просто... просто не мога да понеса какво тя... какво той...

Той завърши думите си с болезнено стенание.

— Разбирам.

Дом пъкна ръката на Джейн в сгъвката на лакътя си и тръгна към стълбите.

Навярно щеше да е по-добре Садлър да го няма. Бащите винаги гледаха на дъщерите си като на деца и мисълта, че на малките им момиченца им се е случило нещо ужасно, ги изпълваше с такова чувство на вина, задето не са ги защитили, и с такъв гняв към извършителя на престъплението, че от тях не можеше да се очаква рационалност.

Но ако искаха да изправят Самюъл пред правосъдието, имаха нужда точно от рационалност. Ако изобщо можеха да направят подобен опит.

Когато влязоха в стаята на Нанси, Дом веднага забеляза колко е момичешка, с купидончета, изрисувани на тавана, кукли с модни облекла в един ъгъл и розови дантелени неща навсякъде.

Това беше стаята на незряло дете, а не на лукавата измамница, за която я беше сметнал, и той отново се зачуди как бе възможно да е сгрешил толкова за нея.

Когато Джейн се приближи до леглото, Нанси се усмихна немощно.

— Виждаш ли? Нали ти казах, че съм добре.

— Да, мила, каза ми. — Джейн седна до братовчедка си и взе ръката ѝ. — Но докторът казва, че трябва да почиваш и да оздравееш. Затова дойдох, за да се уверя, че ще слушаш.

Нанси сведе поглед към покривката на леглото.

— Предполагам, казал ти е, че загубих бебето.

Джейн кимна, но не каза нищо. Дом потисна порива да проговори. Засега беше по-добре да остави Джейн да се справи с положението.

— Вече бях почти сигурна, че съм го загубила — продължи Нанси. — Затова побързах да отида в Йорк, за да посетя лекар.

— Чакай! Отишла си в Йорк, за да те прегледа лекар? — Попита Джейн. — А не за да се срещнеш със Самюъл?

Нанси пребледня и Джейн добави:

— Знаем за пътуванията ти в Йорк, когато уж си ходила на пазар. Че винаги си посещавала Самюъл.

— Не съм го посещавала — отвърна отбранително Нанси. — Не точно. Просто пазарувахме заедно.

Тя въздъхна.

— О, Джейн, каква глупачка бях! Наистина си мислех, че съм влюбена в него! Той през цялото време флиртуваше с мен и повтаряше колко ме обича, а същевременно е спял с камериерката ми. А аз дори не подозирах!

Джейн потупа ръката ѝ.

— Говорихме с Мередит. И тя си е мислела, че е влюбена в него. Той е излъгал и двете ви.

На лицето на Нанси се появи изражение на болка.

— Да, но Мередит знаеше какво изпитвам аз към него. Никога не ми каза, че тя е влюбена в него.

Нанси не отговори и Дом затаи дъх, като се питаше дали ще продължи.

Джейн очевидно нямаше намерение да чака.

— Самюъл кога започна да говори за женитба? — попита тя без заобикалки.

Нанси задърпа покривката на леглото.

— След като Джордж умря. Писа ми за това. Искам да кажа, не съм ходила да го видя или нещо подобно — не можех, все някой щеше да се запита какво става. Скърбящите вдовици не хукват с бодра крачка да пазаруват. Щеше да изглежда неподобаващо.

Тя хвърли нервен поглед към Дом.

— А после Дом се премести в имението, ти дойде и аз си помислих, че съм бременна и... ами... не знаех какво да правя.

Чувствах се толкова поласкана, че ми направи предложение. Приех го като доказателство, че наистина е влюбен в мен, тъй като вдовишкият ми дял не е толкова голям, че да изкуши когото и да било.

— Не — съгласи се сухо Джейн, — но перспективата да стане втори баща на бебе виконт със сигурност е била.

— Той не знаеше за това! — възрази Нанси и млъкна. — Е, поне аз си мислех, че не знае. Изобщо не му казах, че е възможно да нося детето на Джордж.

Тя се намръщи.

— Разбира се, оная предателка Мередит му е казала. Навярно докато му е позволявала да спи с нея. Просто му е издавала всичките ми тайни.

— Което само показва до каква степен е успял да заблуди и нея — заключи тихо Джейн.

Дом изсумтя.

— И как по-точно?

Не можеше да повярва, че Джейн защитава Мередит. Вече му беше казала, че Самюъл е заплашил камериерката, но все пак.

Джейн го погледна тъжно.

— Сигурно си е мислела, че ако му каже, че Нанси очаква детето на друг мъж, той вече няма да е привлечен от Нанси. Самюъл притежава удивителна дарба да прикрива користолюбивата си природа. Успява да създаде впечатление, че е безнадежден романтик.

И Рейвънсууд беше казал нещо подобно, така че може би беше права.

— Мислех, че е влюбен в мен — каза сприхаво Нанси. — Наистина.

Джейн въздъхна раздразнено.

— Ти знаеше, че са го лишили от наследство. Това не те ли накара поне малко да се замислиш?

— Да, но... ами... той ми каза, че за всичко било виновно момичето. Че го подвело и измислило някаква история, та да заблуди баща му и... — Лицето ѝ се разкриви в гримаса. — Предполагам, че всичко това са били лъжи.

— Най-меко казано — измърмори Дом. Все по-ясно му ставаше защо Джейн я защитава с такава страст. Защото си даваше сметка каква глупачка е братовчедка и по отношение на мъжете.

— Каза, че си отишла в Йорк, за да отидеш на лекар заради бебето — върна се Джейн към предишната тема. — Защо просто не повика лекаря, чиито услуги винаги си използвала?

Трябваше да признае, че много я бива по разпитите. Може би тази работа с почетния член на „Хората на херцога“ нямаше да се окаже чак толкова пресилена.

Нанси издаде напред брадичката си.

— Той щеше да отиде право при Дом с новината. Искрах... някого, който да не е свързан със семейството.

Джейн я изгледа с присвити очи.

— Но защо не помоли мен да те придружа, преди да замина? Мога да разбера защо не си искала да замесваш Дом — ситуацията наистина е била деликатна, — но аз нямаше да му кажа, а навярно бих могла да ти намеря и лекар.

— Да, но... ами...

— Освен това сте искали да видите Самюъл — предположи цинично Дом. — А не сте можели да го направите, ако Джейн е била наблизо с неодобрението си.

Нанси немощно вдигна рамене.

— Реших, че така или иначе ще съм в Йорк заради лекаря. А Самюъл ме беше помолил да се омъжа за него. Какво лошо щеше да има?

Джейн хвърли поглед към Дом и изви очи към небето. Той се запита колко ли пъти и се е налагало да слуша подобни глупости от братовчедка си.

— Но когато дойде в странноприемницата — продължи Нанси, — веднага започна да ме обработва, че трябвало да избягаме и да се оженим. Каза, че сме щели да отидем право в Гретна Грийн. Аз... аз му казах, че не мога, че най-напред трябва да говоря с татко. Че трябва да се уверя, че не съм загубила бебето.

Погледът и отново се сведе към кувертюрата.

— Тогава той започна да се държи много странно. Започна да ме разпитва за бебето и защо мисля, че съм го загубила. След като му казах, спря да говори как сме щели да избягаме в Шотландия и започна да разправя, че познавал прекрасен лекар в Лондон. Че веднага ще отидем при него, а после и при татко.

— Защото е осъзнал, че най-вероятно сте загубили бебето, предвид миналите ви помятания — каза Дом със суров глас. — Затова, преди да се ожени за вас, е трябвало да ви отведе в Лондон и да се подсигури с план, който е трябвало да ви снабди с дете.

Нанси пребледня, Джейн го изглежда гневно и Дом осъзна, че думите му са били прекалено безцеремонни.

— Сигурно ме мислите за голяма глупачка — измърмори Нанси. Дом въздъхна.

— Не. Както каза Джейн, Самюъл е майстор в измамите.

Нанси погледна към Джейн.

— Но ти никога не би направила такава глупост, нали?

— Аз повярвах на онази глупава шарада, която измислихте двамата с Дом — напомни й Джейн и се усмихна със съжаление. — Когато са влюбени, хората невинаги могат да разсъждават.

Нанси поклати глава.

— Мисля, че дълбоко в сърцето си знаех. Чувствах, че не постъпвам правилно, когато написах онази бележка как съм щяла да отида в Бат заедно с госпожа Пач. Знаех, че е глупаво да тръгна към Лондон, ако е възможно в мен все още да расте бебе.

Тя се разплака.

— Аз просто толкова... исках любовта на Самюъл да е истинска. Джордж никога не ме е обичал. Ожени се за мен само защото смяташе, че това е начин да вбеси Дом.

— Значи сте знаели? — сепна се Дом.

— Той ми го каза по време на един от гневните си изблици. А Самюъл винаги е бил...

— Омагьосан от теб, знам — завърши Джейн и обхвана с ръце главата на братовчедка си. Гласът ѝ стана по-суров: — Някои мъже просто са мерзавци.

Тези думи накараха Дом да се замисли. Тя мислеше за покойния си баща.

А после Джейн погледна към него, гневът изчезна от лицето ѝ и тя му подари нежна усмивка, изпълнена с любов.

— Необходими са много време и усилия, за да отделиш добрите от лошите. Но добрите съществуват, ако знаеш къде да ги потърсиш.

Дом почувства как сърцето му се изпълва с любов. Тя го смяташе за един от добрите. Миналото и наистина най-последно се бе превърнало в

минало.

— Е, добре — промълви Нанси с тих глас, — мисля, че повече не искам да търся. Приключих с мъжете.

Нещо в тона и предизвика у Джейн тревога, която пролича в изражението и.

— Ти каза, че Самюъл не те е... насиллил. Нали това е истината?

Нанси преглътна сълзите си и кимна.

— Но след като пристигнахме в Лондон и ме затвори в тази къща, повече не можех да се преструвам, че е влюбен в мен. Беше очевидно, че няма да отидем при татко. Че няма да отидем при никакви лекари.

Лицето ѝ се изкриви, сякаш се бореше с желанието да заплаче, и дори Дом я съжали.

— А после ми обясни целия си... гнусен план как моето дете или по-точно детето на Мередит все още може да наследи всичко и аз разбрах, че е луд, и му го казах. Тогава той стана зъл и противен и ме заключи в тази стая и доведе Мередит, за да ме... да ме измъчва.

Тя избухна в плач. Джейн я прегърна и започна да я успокоява с нежни думи и съчувствие, така, както само тя умееше.

В гърлото на Дом заседна буца. Спомни си как се държа Джейн с него, когато ѝ разказа за Питърло.

И най-накрая, най-накрая наистина осъзна какво е загубил, като през всички тези години е живял без Джейн.

Защото тя винаги знаеше какво точно да направи и какво да каже, когато някой е съкрушен. Знаеше как да изцели раните, скрити под повърхността.

Ако Джейн беше с него след Питърло, щеше ли Дом да прекара всички тези години в болка? Не смяташе така. Наистина е бил луд, когато и позволи да си отиде.

Слава богу, че най-накрая дойде на себе си!

Риданията на Нанси най-сетне се превърнаха в подсмърчания и спряха. Джейн все още я държеше в прегръдките си, когато Нанси попита тихо:

— Какво ще стане със Самюъл?

Отне му един миг, преди да осъзнае, че се обръща към него.

— Ще го обвиним в отвличане, тъй като ви е отвел „посредством сила или измама“ и ви е задържал против волята ви. Освен това ще му

повдигнем обвинения във връзка с опита му да ми открадне титлата. Ще получите възмездие — увери я той. — Заклевам се в това.

Дом също щеше да получи възмездие. Вече нямаше защо да се тревожи, че ще се появи самозванец. Най-накрая Джордж наистина почиваше в мир.

А миналото на Дом си остана в миналото.

Той преглътна чувството, което се надигаше в гърлото му. Джейн стана и го погледна.

— Това ли е всичко, което трябваше да разбереш?

Той кимна.

— Ще отида при съдията, за да обсъдим какво може да се направи. Знам, че искаш да останеш тук и да утетиши братовчедка си.

Той тръгна към вратата, но едва беше стигнал до коридора, когато Джейн изтича след него.

— Дом, чакай!

Той и се усмихна.

— Какво има, любима?

— Благодаря ти.

— За какво?

Тя се приближи и го целуна по бузата.

— Задето ми позволи аз да я разпитам. Задето не се превърна в следовател от глава до пети и не започна да ѝ задаваш гръмки въпроси. Знам, че на процеса ще се сблъска с много такива.

— Ако мога, ще я задържа настрана от процеса, но ако трябва да избирам между това да го пратя в затвора и това да прикрия скандала...

— Трябва да го изпратиш в затвора! — заяви пламенно Джейн.
— Това не подлежи на обсъждане.

Дом се подсмихна.

— Ти си далеч по-кръвожадна, отколкото си представях.

— И по-издръжлива, надявам се?

— Със сигурност.

Тя го погледна с блеснали очи.

— Това означава ли, че все пак ще ме направиш почетен член на „Хората на херцога“?

— В никакъв случай! — отсече Дом с престорено строг глас. Джейн погледна към него, а той плъзна поглед по нея и се ухили. — У

теб няма нищо мъжествено, любима. Следователно трябва да станеш почетна „Дама на херцога“.

Джейн го озари с грейнала усмивка.

— Ще ти напомня за това, когато те помоля да ме научиш да стрелям.

Усмивката му се стопи.

— Какво да те науча? — попита Дом зад гърба ѝ, докато тя се връщаше в стаята на Нанси. — Да не си полудяла?

Смехът ѝ стигна до ушите му, Джейн затвори вратата и той с облекчение осъзна, че само се е пошегувала.

Или не беше?

Мили боже! Като негова съпруга Джейн очевидно щеше да бъде и радост, и изпитание, и благословия, и проклятие. След като се оженеха, той трябваше да се откаже от всичките си грижливо подготвени планове, от целия си внимателен контрол.

Дом се усмихна. Нямахше търпение да започне.

ЕПИЛОГ

Лондон, 8 септември 1831

Когато Джейн слезе на долния етаж, след като накърми безценния си Амброуз, салонът на херцога на Лайънс гъмжеше от хора. Никога не беше виждала градската къща толкова претъпкана. Разбира се, рядко се случваше всички „Хора на херцога“ — и семействата им — да се съберат на едно място. Обикновено контингентът от Ратмур Парк общуваше с този от Уинбъро, а контингентът Кейл — с хората от Лондон.

Но сега всички трябваше да присъстват на коронацията на Уилям IV — Дом като виконт Ратмур, Зоуи като наследница на графа на Оливиер, Макс — като един от най-високопоставените херцози в страната, разбира се, и дори Виктор, като братовчед на един от най-високопоставените херцози в страната. Макар че не взе участие в процесията на Камарата на лордовете, двамата с Иза имаха места в специалния сектор, запазен за хората, поканени на церемонията.

За щастие Негово величество, по-практичен и скромнен крал от покойния си брат, бе решил да си спести разходите за голям бал и вместо това да вечеря с близките си приятели, така че Макс и Лизет на свой ред решиха да устроят семейна вечеря в нощта на коронацията.

Сега, докато оглеждаше стаята в търсене на съпруга си, Джейн си спомни за онази вечер в Уинбъро, когато Дом я предупреди да се подготви за хаос. Това тук беше хаос, умножен по три. Виктор и Тристан се бяха отделили в един ъгъл и навярно обсъждаха последните новости в техниките на разследване. Иза седеше на канапенце до тъста на Тристан и оглеждаше счупения му часовник с бижутерско увеличително стъкло.

Бяха позволили на децата да дойдат за кратко при възрастните преди вечеря, така че Лизет се опитваше да обясни на тригодишния Юджийн защо не може да влачи едногодишната си сестричка Клодин за краката по пода, макар че това я караше да се смее. Дванайсетгодишната дъщеря на Виктор и Иза, Амали, танцуваше с

втория си братовчед Макс в ритъма на жига, която Зоуи свиреше на фортепианото, а страниците ги обръщаше... Дом.

Джейн се ухили. Разбира се. Трябваше да се досети, че ще, го намери зад фортепианото. Тя стигна до него точно когато Зоуи свърши мелодията.

— Ето те и теб — каза Дом. — Как беше Амброуз?

— Гладен, както винаги. Кълна се, че иска да суче на всеки два часа.

Зоуи се ухили.

— Защото е момче.

Тя извади няколко нотни листа и започна да търси нова мелодия.

— Лизет казва, че Юджийн направо я е побъркал. Дори и дойката, която използва, когато с Макс дойдоха в Уинбъро, се оплаквала, че никога не е виждала толкова гладно бебе. Но Клодин не създава на майка си никакви проблеми. Моята Дрина — също.

— Точно както винаги съм подозирала — измърмори Джейн. — Мъжете нямат насита още от раждането си.

Дом я погледна и очите му проблеснаха.

— Поне за някои неща.

Стомахът ѝ се сви. Едва вчера доктор Уърт и каза, че вече могат да възобновят интимните си отношения, но в целия хаос с приготовленията за коронацията тя забрави да каже на Дом.

— О, погледнете, валс! — обади се Зоуи и издърпа няколко листа. — И прилича на валса на Детинген.

Дом стана.

— Ще танцуваме ли, любима?

— Разбира се! — отговори ведро тя и пое ръката му.

Музиката започна и те се опитаха да танцуват — немалък подвиг в претъпкания салон. Мелодията се просмука дълбоко в мозъка ѝ и събуди един спомен.

— Знаеш ли, че танцувах на тази музика със Самюъл точно преди да те изоставя у Едуин?

Дом пребледня.

— Всемогъщи боже, идея нямах! Онази вечер не се заслушах в музиката. Искаш ли да кажа на Зоуи да изсвири нещо друго?

— В никакъв случай — усмихна му се Джейн. — Всичко това е минало.

Вярно беше. Тя познаваше Дом от горе до долу, отвътре и отвън. Вярваше му. Обичаше го, при това не с момичешкото обожание пред привидното съвършенство, което чувстваше през младостта си, а с онази объркана любов, която може да приеме един мъж такъв, какъвто с, с всичките му слабости.

Защото слабостите не бяха нищо в сравнение с достойнствата на характера му. Той беше добър и почтен, с великодушно сърце и остра интелигентност. Управляваше прекрасно имението си и беше прекрасен баща на сина им. В сравнение с всичко това миналото бе само далечен спомен.

Дом я привлече по-близо и я целуна по косата. Джейн си помисли, че няма търпение за по-късно, когато ще може да му съобщи новината от доктор Уърт.

— Като стана дума за Самюъл — каза тя, — Нанси беше много облекчена да чуе, че е получил присъда да замине за колонията. Страхуваше се, че Едуин ще използва влиянието си, за да смекчи присъдата му, и не можеше да понесе мисълта, че един ден може да го срещне на улицата. След като Едуин пое издръжката на Мередит и бебето ѝ, Нанси не беше сигурна какво да очаква от него, макар да ѝ казах, че се е отказал от Самюъл още преди години.

— Блекбъро никога не ми е приличал на човек, който ще обърне гръб на престо̀пно поведение, дори от брат си.

— Вярно е. Той има силно развито чувство за морал, въпреки че го прикрива зад също толкова добре развита неприязън към хората.

Дом се отдръпна и се загледа в нея.

— Извинявай, скъпа, но не мога да си те представя омъжена за него. Меланхолията му ще те влуди за няма и един месец.

— Да — пошегува се тя, — защото е толкова по-добре да съм омъжена за човек, който следва плановете си толкова педантично, че стои буден половината нощ от страх да не се успи и да пропусне коронацията.

Той вдигна вежда.

— Не можах да заспя, защото те гледах как кърмиш Амброуз. Мина доста време, откакто... ъъ... видях прелестите ти разкрити с други цели. Трябва да намирам удоволствията си навсякъде където мога.

— Ох, горкичкият ми! — изгука тя с престошена загриженост, след което реши да сложи край на нещастieto му и добави: — Трябва да кажа, че така става, когато си старомоден и спиш в една и съща спалня с жена си, но по една случайност доктор Уърт...

Внезапно музиката спря и всички разговори се прекъснаха от звъна на гонг. Двата млъкнаха. Макс отиде до вратата на стаята заедно с Виктор и Изабела.

— Моля всички за внимание! — провикна се Макс и потупа братовчед си по гърба. — За мен е гордост и удоволствие да ви представя новия собственик на „Мантън Инвестигейшънс“.

Избухна буря от ръкопляскания и аплодисменти.

Когато най-после заглъхна, Тристан се провикна:

— Значи юридическите подробности най-накрая приключиха? Дом действително се е отказал от агенцията?

— Вчера подписах документите — отговори Дом и погледна с обич към Джейн. — Реших, че съм загубил достатъчно време от живота си в издирване на семействата на други хора. Сега предпочитам да прекарвам времето си със собственото си семейство.

— Обзалагам се, че това не ти е попречило да съставиш договор с епически размери — обади се Лизет и се усмихна широко на съпруга си. — Колко условия постави Дом, преди да се съгласи с продажбата?

— Всъщност само едно — осветли я Макс.

Всички зяпнаха, включително и Джейн. Тя изгледа съпруга си смяяна.

— Само едно? Не си ли заповядал как Виктор трябва да управлява агенцията и кога и как, и...

— Както ти веднъж се изрази много красноречиво, любов моя, *„можеш да съставиш план, но когато този план включва хора, нещата рядко се развиват така, както искаш“* — напомни й Дом и се подсмихна. — Знаеш ли, аз винаги обръщам внимание на саркастичните ти наблюдения. Понякога дори действам според тях.

Джейн все още го гледаше невярващо, когато той премести поглед към Виктор.

— Освен това Виктор е добър човек. Имам му доверие, че ще опази репутацията на „Мантън Инвестигейшънс“.

Джейн погледна към Виктор.

— Значи няма да промениш името на „Кейл Инвестигейшънс“?

Виктор изсумтя.

— Да не съм луд? Кой иска да започва отначало и да гради репутацията на агенцията си от нищото? Като „Мантън“ тази фирма се ползва с превъзходно име и винаги ще бъде позната като „Мантън“ — дотогава, докато аз имам думата.

— Е, какво тогава е условието, за което е настоял Дом? — попита Тристан.

Дом се намръщи.

— Че агенцията никога, в никакво официално качество, нито в интервюта, нито в кореспонденция, нито при консултации, няма да бъде наричана „Хората на херцога“.

Всички избухнаха в смях. Джейн се протегна и го целуна по бузата.

— Това вече звучи в твой стил, скъпи.

Няколко часа по-късно тя излезе от будоара си и завари съпруга си по халат, проснат на леглото. Четеше вестник и лениво галеше шпаньола им Малкия стрелец, издънка на котилото на госпожа Пач.

Малкия стрелец се възползва от момента, скочи от леглото и се втурна в будоара, където можеше да дъвче чехли колкото му душа иска. Дом обаче дори не вдигна глава при влизането и.

— Наричат вчерашното събитие „най-елегантната коронация в историята“ — осведоми я той и изсумтя. — Забелязвам, че изобщо не споменават, че беше и най-безкрайната.

— Дом... — измърка Джейн и за момента затвори кучето в будоара.

— Целият този разкош и церемониалност са толкова скучни — продължи той и обърна страницата на вестника. — Рейвънсууд ми каза, че крал Уилям е решен да приведе в действие онази парламентарна реформа.

Тя лениво тръгна към него.

— Дом...

Той разтърси вестника, за да го изправи.

— Крайно време беше. Според мен...

— Дом! — практически изкрещя Джейн.

— Хмм? — измърмори той, погледна към нея и се намръщи. —
Защо си облякла робата от коронацията?

— Беше ми студено — отговори Джейн с игрива усмивка и пусна робата да се отвори. — Тъй като нямам нищо отдолу.

Дом я зяпна, после едва не се задави. Както можеше да се очаква, членът му веднага се размърда и застана в готовност.

— Ако се опитваш да ме измъчваш — промълви дрезгаво Доминик, — много добре се справяш.

Тя се понесе плавно към леглото, оставяйки робата от кадифе и хермелин да се върти около нея.

— Нямам никакво намерение да те измъчвам — рече Джейн и сложи коляно на леглото. — Доктор Уърт каза, че мога да възобновя отношенията със съпруга си, когато съм готова.

Дом примигна, надигна се на колене и я сграбчи за талията.

— Да разбирам ли, че си готова? — попита хрипливо той и я целуна по бузата.

— Представа нямаш — прошепна Джейн и потърси устните му със своите.

Целувката им продължи един безкраен миг — божествена целувка, която и напомни колко надарен е съпругът ѝ в този аспект от брака. Джейн развърза халата му и го смъкна от раменете му. Дом едва успя да свали долните си гащи, когато тя го събори на леглото.

Очите му светнаха, щом Джейн застана над него.

— А, значи така ще бъде, моя порочна малка съблазнителке?

— О, да! — увери го тя и му се ухили. — Приятно ми е да гледам как един виконт пада пред мен.

Започна да си съблича робата, но Дом я спря с ръка.

— Недей — каза той и я погълна с пламенен поглед. — На следващото заседание на парламента ще се боря със суката на всички тези безкрайни речи, като си представям как ме съблазняваш с целия си разкош и церемониалност.

— Моят разкош изобщо не може да се мери с твоя, любов моя — прошепна тя и улови необузданата му плът в ръката си. — Твоят е много... тъъ... разкошен.

— Това се случва, когато виконтът падне — рече Дом и се раздвижи в ръката ѝ. — Разкошът му винаги се надига.

Джейн се засмя и двамата създадоха свой собствен разкош и церемониалност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.